ISSN 2585 - 223X

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΔΙΠΛΟ ΤΕΥΧΟΣ

Έτος ΙΘ΄ • ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020
Άριθ. Τεύχους 216 - 217

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

		Σελίς
01.	Ἡ διαδρομή τοῦ «Πολιτικῶς Ὀρθοῦ», ὁδήγησε στή Ναομαχία (π. Β Ε.Β)	323
02.	Ἔχει δικαίωμα ἡ Πολιτεία νά κλείνη Ἐκκλησίες; (Ζωή Ἀγγελικούδη)	332
03.	Οἱ Χριστιανοί καί οἱ εἰδωλολάτρες στίς ἐπιδημίες (Νομομαθής)	337
04.	Διαγνωστική ἀκρίβεια τῶν Τέστ γιά COVIDE-19 (Κώστας Βουγᾶς)	342
05.	Σχόλια γιά ἐποχική γρίπη καί τόν Κορώνα Ἰό (Ἰ. Πιπεράκη & Φ. Ριζᾶ)	348
06.	Ἀγριότητα ἤ Ἁγιότητα; (π. Κων/νος Ν. Καλλιανός)	350
07.	Ποῦ πῆγε ἡ Ἀγάπη στήν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα; (Ἰωάννα Β. Τυροβολᾶ)	352
08.	Κορώνα Ἰός: Δοκιμασία Πίστεως ἤἀποδιοργάνωση; (Χρ. Ἰστίκογλου)	354
09.	Τό ὄνομά μου εἶναι Ὀζυμάντιας (Νινέττα Βολουδάκη)	356
10.	Μέ τήν Ἁγ. Λαβίδα κανείς δέν κόλλησε ἀσθένεια	358
11.	Ἀδιέξοδα (Θεμιστοκλῆς Σβορῶνος)	359
12.	Τό μέλλον πού ἔρχεται (Δημήτρης Κοσκινιώτης)	361
13.	Σαράντα κεφάλαια γιά τήν νηστεία (Πατριάρχης Ρουμανίας Δανιήλ)	364
14.	Ὁ Μονοθεϊσμός στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα (Νικόλαος Βολουδάκης)	369
15.	Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα (Χρ. Νικολόπουλος)	371
16.	Ἕνας ἀληθινός Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ (π. Β Ε.Β)	376
17.	Μιά νηπιαγωγός μᾶς ἐξομολογεῖται τούς προβληματισμούς της	378
18.	Καί μετά.... τί; (Χαράλαμπος Καμπερογιάνης)	380
19.	Μνημόσυνο π. Ἠλία Μαστρογιαννοπούλου (π. Κων. Ν. Καλλιανός)	384
20.	Ἕνας νέος ταλαντοῦχος Γλύπτης Εὐάγγελος Τύμπας	386
21.	Τό σπίτι τῆς Μπερνάρντα Ἄλμπα (Νίκος Τσιρώνης)	388

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἡ κ. Νίκη Παληκάρη καί τά παιδιά της Σάρρα & Ἀντώνης

Εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της & πατέρα τους Κυριάκου Παληκάρη

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιονδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἄρθρων τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἄρθρα στό περιοδικό μας.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ «ΠΟΛΙΤΙΚΩΣ ΟΡΘΟΥ» ΟΔΗΓΗΣΕ ΣΤΗ ΝΑΟΜΑΧΙΑ!

Σέ κάθε ἐποχή, ἀπό τῆς Δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου –γι' αὐτό καί μέχρι σήμερα– τό ἀνθρώπινο Γένος δοκιμάζεται ἀπό τό ἐξουσιαστικό "πνεῦμα", πού «πλανᾶ τήν οἰκουμένην ὅλην». Αὐτό τό "πνεῦμα", ἰδίως ἀπό τότε πού ἔβγαλε τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν Παράδεισο, πασχίζει μέ κάθε τρόπο νά ἐξοντώση τήν ἀνθρωπότητα, χωρίς νά "κάνη πίσω" οὔτε ὅταν Σαρκώθηκε ὁ Θεός μας καί ἔγινε ἄνθρωπος καί ἀνέλαβε ὑπό τήν ἀπόλυτη προστασία Του τήν ἀνθρώπινη φύση μας, **φορῶντας την συνεχῶς καί λειτουργῶντας την μέ Θεία Λειτουργία**!

Τό ἐξουσιαστικό "πνεῦμα" γνωρίζει ὅτι ἀπομακρύνοντας τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν Θεό, τούς ἀφήνει ἀπροστάτευτους καί εὔκολα, σάν «**φθορεύς τῶν φρενῶν**», πού εἶναι, μπορεῖ νά κατακτᾶ τόν νοῦν τους καί τούς κάνη ὑποχείριά του. Ὡς πανοῦργο, τό "πνεῦμα" αὐτό, ὄχι μόνο ἐξακολουθεῖ νά καταδιώκη τήν ἀνθρωπότητα σέ ὅλες τίς χρονικές της στιγμές, ἀλλά καί κατασκοπεύει τό πῶς ὁ Θεός ἐνεργεῖ στήν Ἱστορία τοῦ κόσμου, τό πῶς δημιουργεῖ ἀσφαλῆ πνευματικά περιβάλλοντα γιά νά προστατεύση τούς ἀνθρώπους, καί, μέ αὐτήν του τήν κατασκοπεία, γνωρίζει κι' αὐτός μέ τή σειρά του τό πῶς θά ἀπομακρύνη καί πάλι τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τήν προστατευμένη «περιοχή τοῦ Θεοῦ» γιά νά τήν ὑποδουλώση κάθε φορά σέ μιά ἀκόμα πιό ...μοντέρνα ὑποδούλωση!

Στήν Ἱστορική διαδρομή τῆς ἀνθρωπότητος τό ἐξουσιαστικό «**πνεῦμα τῆς πλάνης, τῆς πονηρίας, τῆς εἰδωλολατρείας καί πάσης πλεονεξίας, τό πνεῦμα τοῦ ψεύδους καί πάσης ἀκαθαρσίας**» γιά νά πετύχη τόν σκοπό του, ἐνήργησε καί ἐνεργεῖ «**κατά τήν διδασκαλίαν τοῦ** (Πατέρα του) **Ἀρχιδιαβόλου**», χρησιμοποιῶντας **πάντοτε τήν ἐκπεσοῦσα Πολιτική ἐξουσία** γιά νά ἀποκτηνώνη τούς λαούς καί, διά τῆς ἀποκτηνώσεώς τους, νά ἐξουσιάζη τούς ἀνθρώπους, γιατί ἡ Πολιτική ἐξουσία, ὅταν ἀπαρνηθῆ τόν Θεό, καταντᾶ **ἀπόλυτη τυραννία, ἀφόρητη καταπίεση καί ψυχαναγκαστικός κατεξουσιασμός**!

Βέβαια, σέ κάθε ἐποχή ἀλλάζει ἐξωτερικά (ὡς πρός τίς ἐνέργειές της) ὁ τρόπος δράσεως τῆς διεφθαρμένης Πολιτικῆς ἐξουσίας, γιατί **σέ κάθε ἐποχή παίρνει κάτω ἀπό τόν ἀπόλυτο ἔλεγχό της, ἐκεῖνο στό ὁποῖο εἶναι γατζωμένοι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι,** σ' ἐκεῖνο, πού προσβλέπουν μέ ἀφοσίωση, σ' αὐτό πού τό θεωροῦν αὐθεντία καί ἐναποθέτουν τίς ἐλπίδες τους καί, συνεπῶς, **σ' ἐκεῖνο πού προσφέρεται γιά νά πείσουν καί νά παρασύρουν εὐκολώτερα τίς μάζες, τούς ὄχλους**. Ὡστόσο, ὁ σκοπός πού ἐπιδιώκει σταθερά αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ Πολιτική ἐξουσία εἶναι **ὁ ἀποπροσανατολισμός καί ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τίς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ**, ὥστε νά εἶναι εὔκολη ἡ παραπλάνησή τους καί, μέσῳ τῆς ἀβουλίας τους αὐτῆς, νά παραδοθοῦν, εἰ δυνατόν, μέ τήν ἑκούσια συγκατάθεσή τους στήν ἐκμετάλλευση καί στήν ὑποδούλωσή τους!

Γιά νά γίνουν πιό κατανοητά αὐτά, πού προτάξαμε, θά χρησιμοποιήσω ἕνα παράδειγμα, ἑπτά αἰώνων πρίν, πού μοιάζει καταπληκτικά μέ αὐτό πού συμβαίνει στήν ἐποχή μας.

Στήν ἐποχή τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, στόν 14ο αἰῶνα, οἱ ἄνθρωποι εἶχαν γαντζωθεῖ στήν Ἀρχαία Φιλοσοφία, γιατί ἡ ἐποχή ἐκείνη εἶχε μεγάλη ἔπαρση, ἐπιτήδευση, ἐπιδειξιομανία καί ἀνώφελη ἐπαναστατικότητα καί εὐνοοῦσε τήν προβολή τῆς ὑποκειμενικότητος, τήν προβολή, δηλαδή, τοῦ κάθε ἀτόμου, τῆς κάθε ἀπόψεως, ἀκόμη καί μέ καταστρατήγηση καί διαστροφή τῶν συλλογισμῶν τῶν ἀρχαίων Φιλοσόφων. Ἡ ἔπαρση τῆς ἐποχῆς εἶχε ἀποτυπωθεῖ ἀκόμη καί στή γλῶσσα, πού εἶχε ὑπερβολικά "φτιασίδια" καί στρυφνή καί πομπώδη ἐκφορά λόγου!

Τότε, ἡ Πολιτική ἐξουσία ἅρπαξε τήν εὐκαιρία! Ἀγκάλιασε σφιχτά τήν Φιλοσοφία καί μέσῳ αὐτῆς ἐπιχειροῦσε νά ἐλέγχη τόν λαό καί νά κατευθύνη τήν κοινή γνώμη ἐκεῖ πού ἤθελε, **γι' αὐτό εὐνοοῦσε μόνο τή Φιλοσοφία πού ἐρχόταν σέ διάσταση μέ τίς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ,** χωρίς, ὅμως, νά ὁμολογῇ ὅτι ἀποσκοπεῖ στόν ἐξοβελισμό τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως, μάλιστα, διετείνετο ὅτι προσφέρει στήν Θεολογία αἴγλη καί ὅτι προσπαθεῖ νά τήν βγάλη ἀπό τήν ἁπλοϊκότητα τῶν Ἁλιέων Ἀποστόλων! Ἦταν, δηλαδή, καί τότε ἀποδεκτή, ὅπως θά λέγαμε μέ τήν σημερινή ὁρολογία, **μόνο ἡ «Πολιτικῶς Ὀρθή» Φιλοσοφία!**

Τήν «**Πολιτικῶς Ὀρθή**» Φιλοσοφία ἀνέλαβε νά ἐκφράσῃ τότε ὁ

Βαρλαάμ, κάποιος πού παρίστανε τόν πολύ Ὀρθόδοξον καί ἀσκητικόν, ἐνῶ ἦταν κατά βάθος ἕνας ἐξωμότης τῆς Πίστεως! Αὐτό ἀπεδείχθη περίτρανα ὅταν ἔληξε εἰς βάρος του ἡ σύγκρουσή του μέ τήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας. Προσεχώρησε στούς Παπικούς καί ἔγινε Ἐπίσκοπος Ἱέρακος!

Ὁ Βαρλαάμ προσπαθοῦσε νά πείση τήν Ἐκκλησία ὅτι ἡ πρόοδός Της καί ἡ ἀνανέωσή της ἐξηρτᾶτο ἀπό τό νά υἱοθετήση διατυπώσεις Ἀριστοτελικές καί Πλατωνικές, ἀλλά καί νοήματα, πού συνεπάγονται αὐτές οἱ διατυπώσεις, πλανεμένα καί ἀντιστρατευόμενα τήν ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια καί τήν Ἐκκλησιαστική ἐμπειρία. Νόμιζε πώς αὐτός μόνος ἦταν γνώστης τῆς φιλοσοφίας καί ὅτι κανείς ἄλλος δέν θά βρισκόταν ὅμοιός του γιά νά τόν ἀποκρούση, στήν προσπάθειά του νά ἀνακατέψη τίς ἀνθρώπινες ἐπινοήσεις καί τούς ἀνερμάτιστους καί κοιλιοπνεύστους στοχασμούς μέ τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μας! Ἀνεφέρετο, μάλιστα, καί στόν ἅγιον Μάξιμον τόν Ὁμολογητήν, παραποιῶντας τά συγγράμματά του καί ἐξηγῶντας τα μέ τρόπο ἐντελῶς στρεβλό, ἀφοῦ προηγουμένως τά ἀκρωτηρίαζε ἀπό τό περιβάλλον, πού τά ἀνέπτυσσε ὁ ἅγιος, φθάνοντας στό σημεῖο νά ἰσχυρίζεται ὅτι καί οἱ πρό Χριστοῦ φιλόσοφοι εἶχαν «θεοπτία»(!), θέτοντας ἔτσι τίς βάσεις τοῦ Παπικοπροτεσταντικοῦ ὑποκειμενισμοῦ ὡς ἰσοστασίου καί ἰσοκύρου μέ τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Ἀποκάλυψη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ μας! Ἀπό ἐκεῖ κατάγονται ὅλες οἱ μετέπειτα Ἑλληνοχριστιανικές συνθέσεις καί τά περί Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, πού ἔφθασαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας!

Τότε, ὅμως, στήν ἀπόπειρα τοῦ ψευδοορθοδόξου καί Λατινοτραφοῦς **Βαρλαάμ** νά ἀνατρέψη τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία καί στήν προσπάθειά του νά τήν ἀντικαταστήση μέ τήν ἀνερμάτιστη Φιλοσοφία, ἀναγορεύοντας τόν ὑποκειμενικό στοχασμό σέ ὁδό καί, μάλιστα, μοναδική ὁδό Θεογνωσίας(!), ὤρθωσε τήν Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος γνώριζε τήν Φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλη, τόσο καλά, ὅσο καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλά ταὐτόχρονα κατέρριπτε, «**Θεοπνεύστῳ λογικῇ**», ὁ,τιδήποτε δίδαξε ὁ Ἀριστοτέλης καί οἱ ἄλλοι σοφοί, πού προσκρούει στό Ἅγιον Εὐαγγέλιον καί στήν Ἁγιοπατερική ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Ἱ. Παραδόσεως! Γι' αὐτό καί μέ συνοπτική διατύπω-

ση ὑπέδειξε ὁ ἅγιος στόν Βαρλαάμ τό ἀβυσσαλέο χάσμα, πού χωρίζει τήν Ἀλήθεια ἀπό τήν πλάνη καί τήν διαφορά προσεγγίσεως τοῦ Θεοῦ «Ἀριστοτελικῶς» καί «Ἁλιευτικῶς»!

Ὁ Βαρλαάμ, ὡς καθαρός φυσιοκράτης μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι ὁ εἰσηγητής τοῦ, κατ' εὐφημισμόν, Οὐμανισμοῦ, πού μετά ἀπό "φανφάρα" αἰώνων, ἔδειξε καθαρά πλέον στίς μέρες μας ὅτι κατεργάζεται τόν ἐξανδραποδισμό τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ ἅγιος Παλαμᾶς ἦταν ὁ Πρῶτος καί ὁ Μόνος, πού, ἀπό τήν πρώτη στιγμή διεῖδε καί διέκρινε, πίσω ἀπό τίς φιλοσοφικοθεολογικές διατυπώσεις, τή μεγάλη αἵρεση, πού ἐκυοφορεῖτο, καί ἡ ὁποία, μέσῳ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς Θεολογίας, προετοίμαζε τήν ἕνωση τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τήν Παπική πλάνη, γιά νά χαθῇ, μαζί μέ «τήν Ἑνότητα καί ἀκεραιότητα τῆς Πίστεως τῶν Ὀρθοδόξων», καί «ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»! Ὁ ἅγιος Παλαμᾶς πολέμησε κραταιά, προδομένος ἀπό τόν Πατριάρχη Καλέκα, ὁ ὁποῖος, ὄχι μόνο τοῦ ἀντετάχθη ἀλλά καί τόν ἐφυλάκισε(!), ἀλλά καί ἀπό Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι, ἄμοιροι πνευματικοῦ καταρτισμοῦ, χωρίς μαθητεία –ὅπως ἐκεῖνος– σέ Γέροντα μέ πνευματικές ἐμπειρίες, ἀκολουθοῦσαν τήν τᾶχα Φιλοσοφική ἐπιστήμη, σάν κομπλεξικοί, «**μή ἐπέχοντες Λόγον Ζωῆς**»! (πρβλ. Πρός Φιλιππησ. 2,16)!

Ἡ ἔγκαιρη διάγνωση τοῦ ἁγίου Παλαμᾶ γιά τήν ἐπικινδυνότητα τῆς αἱρέσεως τοῦ Βαρλαάμ καί τοῦ ὁμόφρονός του Ἀκινδύνου ἀναχαίτισε ἕνα ὁλόκληρον αἰῶνα τή νοθεία τῆς Ἐκκλησίας μας καί προετοίμασε τό Θεολογικό ὑπόβαθρο γιά τόν ἑπόμενο «**μονομάχον τῆς Πίστεως**»,τόν **ἅγιον Μᾶρκον τόν Εὐγενικόν**. Ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγίου Μάρκου φάνηκαν καθαρά, ὄχι μόνο οἱ Πολιτικές προθέσεις γιά τήν ἕνωση τῆς Παπικῆς πλάνης μέ τήν Ὀρθοδοξία, ἀλλά καί ἡ ἐπιδίωξη ἐπιβολῆς τοῦ «Πολιτικά Ὀρθοῦ» κατά τόν 15ον αἰῶνα, πού δέν ἀποσκοποῦσε σέ τίποτε ἄλλο, παρά στή νοθεία τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπαραίτητης προϋποθέσεως γιά τό κήρυγμα «**τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ**», πού ἐπηκολούθησε διά τοῦ στόματος τοῦ Φρειδερίκου Νίτσε καί ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ἀνανεούμενον «ἕως τῆς σήμερον»!

Ἔτσι ἐνεργεῖ πάντα ὁ Διάβολος. Ἐδῶ καί χιλιετίες! Ἀρχικά, παρουσιάζει ὑποκριτικά μιά ἑλκυστική πρόταση στούς ἀνθρώπους, μιά ἀνανεωτική πρόταση στίς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ, φαινομενικά φιλάνθρωπη καί σωτήρια καί ὅταν μέ ἀφροσύνη τήν δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι,

τότε, ρίχνει τή μάσκα καί ἀποκαλύπτει τίς προθέσεις του, πολλές φορές, δέ, εἶναι πολύ ἀργά γιά τούς ἀνθρώπους ὅταν τό ἀντιληφθοῦν, γιατί οἱ ἐπιπτώσεις τῆς ἀφροσύνης τους ἔχουν γίνει πλέον ἀγεφύρωτες.

Αὐτό ἐπαναλαμβάνεται καί στίς μέρες μας ἀλλά μέ ἐντελῶς διαφορετικό προσωπεῖο καί γι' αὐτό οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι (ἀκόμη καί Ποιμένες καί Θεολόγοι, πού δέν μαθητεύουν στήν οὐσία τῆς Γνώσεως ἀλλά στήν ἐπιφάνεια, ἀποκτῶντας μόνο ἐγκυκλοπαιδικές Θεολογικές γνώσεις) ἀδυνατοῦν νά ἀντιληφθοῦν τή νέα δαιμονική πλεκτάνη.

Στήν ἐποχή τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὅπως προείπαμε, ἐδέσποζε ἡ «Πολιτικῶς Ὀρθή» Φιλοσοφία, ὡς πολιορκητικός Κριός στά χέρια τῶν ἀμοραλιστῶν αὐτοκρατόρων, γιά νά γκρεμίσουν τό «Ἀπόρθητον Τεῖχος» τῆς Πίστεως. Σήμερα, ὡς Πολιορκητικός Κριός χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς Κυβερνῆτες τῶν Κρατῶν **ἡ «Πολιτικῶς Ὀρθή» Ἐπιστήμη,** ἐκείνη, πού κατευθύνεται ἀπό τούς πολιτικούς γιά τήν ἐπιδίωξη τῶν σκοπῶν τους, γι' αὐτό, μόνο αὐτή χρηματοδοτεῖται ἀπό τούς πολιτικούς καί προβάλλεται μέσῳ τῶν Μ.Μ.Ε. ὡς ἡ μόνη ἀληθινή καί ἀξιόπιστη! Ἡ Πολιτική καθορίζει πλέον τό τί εἶναι ἐπιστημονικό καί τό τί δέν εἶναι. Ὅποιος ἀντιτάσσεται σ'αὐτήν τήν Πολιτική Ἀπολυταρχία θεωρεῖται ὀπισθοδρομικός, γραφικός καί συνωμοσιολόγος!

Καί ποῦ ἀποσκοπεῖ αὐτή ἡ Πολιτική τακτική; Δέν μᾶς χρειάζεται προφητεία οὔτε συνωμοσιολογία. Μᾶς τό ἔχουν πεῖ οἱ ἴδιοι οἱ Πολιτικοί, τώρα πιά πού δέν κρύβονται, ἀφοῦ ἑδραίωσαν τήν κυριαρχία τους στήν παγκόσμια ἀφέλεια τῶν λαῶν: Θέλουν «νά ἀλλάξουν τά πάντα»! Αὐτό συνεχῶς διαλαλοῦν. Ὅ,τι μᾶς ἔχει ἀποκαλύψει καί διδάξει ὁ Θεός μας, θέλουν νά τό ἀνατρέψουν. Νά ἀνατρέψουν τήν Πραγματική Λατρεία τοῦ Θεοῦ, νά ἀλλάξουν τήν φυσιολογία καί τήν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων, νά διδάξουν «τό πικρόν γλυκύ καί τό γλυκύ πικρόν», νά ρομποτοποιήσουν τούς ἀνθρώπους καί νά τούς τηλεκατευθύνουν, νά βασανίσουν μέ κάθε τρόπο τήν ἀνθρωπότητα, λέγοντας γλυκόλογα στούς ἀνθρώπους γιά νά τούς ἐξαπατήσουν «**κνήθοντες τὰς ἀκοὰς αὐτῶν, καὶ κολακεύοντες**» καί ρίχνοντάς της ξεροκόμματα καί ψίχουλα γιά κατευνασμό τους!

Ὅλες τίς ἐπιστῆμες τίς ἔχουν ὑπό τόν ἔλεγχό τους οἱ Πολιτικοί γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τους, ἐκείνη δέ πού τούς εἶναι

ἰδιαιτέρως πρόσφορη εἶναι ἡ Ἰατρική, γιατί μέσῳ αὐτῆς παρουσιάζονται στοργικοί καί προστατευτικοί στά μάτια τῶν ἀφελῶν, δηλαδή στήν πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων. Μέ τήν Ἰατρική τό ἔγκλημα τῆς ἐκτρώσεως τόν ὀνόμασαν «διακοπή τῆς κυήσεως» (μέ τήν συγκατάθεση τῆς Νομικῆς Ἐπιστήμης), μέ τήν Ἰατρική ἄλλαξαν τά φῦλα τῶν ἀνθρώπων, μέ τήν Ἰατρική προκαλοῦν στειρώσεις, μέ τήν Ἰατρική παρασκευάζουν ἐμβόλια, πού περιέχουν ἠλεκτρονανοστοιχεῖα (μέ τήν σύμπραξη τῆς Φυσικῆς καί τῆς Βιολογίας), μέ τά ὁποῖα θά κατασκοπεύουν τούς ἀνθρώπους καί θά διενεργοῦν στόν ὀργανισμό τους ὅποιον ἔλεγχο θέλουν, μέ τήν Ἰατρική, τούς τελευταίους μῆνες ἔθεσαν σέ ἐφαρμογή τό ἀπό ἐτῶν σχέδιό τους γιά τήν κατατρομοκράτηση τῶν ἀνθρώπων καί τήν ἐπιβολή μιᾶς Παγκόσμιας Δικτατορίας, «**χωρίς τή συμμετοχή τῶν λαῶν**», ὅπως εἶχε ἐξαγγείλει ὁ Ροκφέλλερ τό 2010!

Μέ τήν Ἰατρική καί τούς κρατικοεξηρτημένους γιατρούς, ἐδῶ καί πολλά χρόνια –μέ τό πρωτοφανές τέχνασμα ἑνός προαναγγελθέντος ἀπό τό 2012[1] «μυρμηγκολέοντος» ἰοῦ– ἐκτός τῆς κατατρομοκρατήσεως τῶν ἀνθρώπων καί τῆς δοκιμῆς μιᾶς Δικτατορικῆς ἐπιβολῆς, μεθοδεύθηκε ἀπό τούς Πολιτικούς ἡ ...«**ἐθελουσία ἔξοδος» τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τούς Ναούς Της,** μέ τόση μαεστρία, ὥστε νά μείνουν ἐντελῶς ἀνυποψίαστοι γιά τόν δόλο τους καί τήν δαιμονική ὑστεροβουλία τους, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἀποϊεροποίηση τῆς Ἐκκλησίας, συνευδοκούντων, μάλιστα, μέ πρωταγωνιστικό πάθος τῶν Ποιμένων Της!

Καί τώρα, στά πρόθυρα τοῦ Φθινοπώρου, τό Πολιτικό σχέδιο συνεχίζεται, τῶν Ποιμένων καί τοῦ λαοῦ κοιμωμένων καί καθησυχασμένων στήν ...Κρατική θαλπωρή καί ἀσφάλεια(!), μέ τήν ἐπαναλαμβανομένη "καραμέλα": «**Ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε καί ἐφαρμόζουμε τίς ὁδηγίες τῶν εἰδικῶν**»!...Μά καί ἐμεῖς, οἱ ἀντιφρονοῦντες, τούς εἰδικούς λοιμωξιολόγους ἀκοῦμε καί, μάλιστα, τούς κορυφαίους τοῦ κόσμου, ἀλλά ἐκείνους πού δέν ἐξαρτῶνται ἀπό τούς Κρατικούς Κορβανάδες καί εἶναι ἀδέσμευτοι. Ἐξ ἄλλου, εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν ὅτι δέν ὑπάρχει ἑνιαία ἐπιστήμη, οὔτε ἑνιαία Ἰατρική, ἀλλά **ἡ ἐπιστήμη καί ἡ Ἰατρική, πού ἀκολουθεῖ τό «Πολιτικῶς Ὀρθόν»**

1. **π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη, Πολυετής ὁ σχεδιασμός τῆς Πανδημίας, "Ἐνοριακή Εὐλογία", τεῦχος 213, σελ. 204-214, Μάϊος 2020.**

καί **ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἰατρικῆς πού ἀποφαίνεται βάσει τῶν ἐπιστημονικῶν τεκμηρίων καί μόνο, ἀνεπηρέαστη ἀπό τίς Πολιτικές ἐπιταγές!** Αὐτό τό ἀγνοοῦν οἱ Ποιμένες μας ἤ εἶναι θέμα ἐπιλογῆς τους;

* * *

Τό θέμα εἶναι πολύ σοβαρό ἀλλά καί τόσο ἐξόφθαλμα ὁρατό, γι' αὐτό καί ἔπρεπε οἱ Ποιμένες ἀλλά καί ὁ Λαός τῆς Ἐκκλησίας νά ἀντιληφθοῦμε ἐγκαίρως τήν μεθοδευμένη αὐτή ἀπάτη καί νά προβάλλουμε σθεναρή ἀντίσταση, νά καταγγείλουμε στό Λαό μας τήν ἀπάτη τῆς τἄχα ἐπικίνδυνης ἀσθενείας καί, κυρίως, νά φράξουμε τόν δρόμο στήν Κρατική ἐπέμβαση στά «interna» τῆς Ἐκκλησίας καί στή Λειτουργία τῶν Ἱερῶν Ναῶν Της.

Ἀντί, ὅμως, μιᾶς ὑγιοῦς καί μετά Πίστεως, φόβου Θεοῦ καί Ἀγάπης πρός τόν Πιστό Λαό μας, πού πάσχει διωκόμενος ἀπό τούς Ἱερεῖς του καί τό προσωπικό τῶν Ναῶν, ἀκοῦμε συνεχῶς νά ἐξαπολύονται τἄχα "θεολογικά" ἐπιχειρήματα, ἴδιας ποιότητος μέ αὐτά πού χρησιμοποίησε ὁ διάβολος γιά νά πειράξη τόν Χριστόν μας ἤ σάν τά "ἐπιχειρήματα", πού χρησιμοποίησαν ὅλοι οἱ ἀπ' αἰῶνος αἱρετικοί, γιά θεμελιώσουν "θεολογικά" τίς πλάνες τους.

Ἡ διαμορφωθεῖσα πλέον κατάσταση, μέ τήν μασκοφορία τῶν ἐκκλησιαζομένων καί τήν παρεμπόδισή τους νά προσεγγίσουν τίς ἅγιες εἰκόνες καί τά Ἱερά Σεβάσματα τῶν Ναῶν γιά νά λάβουν τήν ἁγιαστική Χάρη, πού ἐκχέουν, καί ἡ θεώρηση τοῦ χώρου τῶν Ναῶν, ὡς ἑνός κοινοῦ χώρου, πού ὄχι μόνο στερεῖται παντελῶς Θείας Χάριτος, ἀλλά καί ὅτι μολύνει τούς εἰσερχομένους ὑπερβαίνει καί τήν αἵρεση τῆς Εἰκονομαχίας!

Πρόκειται γιά νέα αἵρεση, τήν ΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΝΑΟΜΑΧΙΑΣ, ἀφοῦ μέ τήν Εἰκονομαχία ἔγινε προσπάθεια ἀποϊεροποιήσεως μόνο τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἐνῶ τώρα κηρύσσεται χωρίς περιστροφές ἀπό τήν πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας, ὄχι μόνο ἡ ἀποϊεροποίηση τῶν Ἁγίων Εἰκόνων **ἀλλά καί τῶν Ἱερῶν Ναῶν**, πού εἶναι τά κατοικητήρια καί φυλακτήρια τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἀλλά καί ὅλων τῶν Ἱερῶν Σεβασμάτων τῆς Πίστεώς μας. Κυρίως δέ, οἱ Ἱεροί Ναοί εἶναι ὁ «**Φοβερός Τόπος Οὗτος**», στόν Ὁποῖον **κατέρχεται ὅλος ὁ Τρισήλιος Οὐρανός καί τελεσιουργοῦνται τά Ἱερά καί Φρικτά Μυστήρια τοῦ Θεοῦ μας!**

Κλείνοντας τήν κατάθεση τοῦ μαρτυρίου τῆς συνειδήσεώς μου, παραθέτω τά λόγια ἑνός συγχρόνου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ **Ἁγίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου**, ὁ ὁποῖος μέ τήν Θεοφόρο Χάρη του ἀντιτίθεται στήν ἐκκολαπτομένη αἵρεση τῆς Ναομαχίας στηλιτεύοντας ὡς ἀσέβεια καί ψυχοπάθεια τήν ἀποφυγή προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων λόγω ...μικροβίων καί μέ δυνατά παραδείγματα κονιορτοποιεῖ τούς ἀλόγως θεολογοῦντας πρός ὑπεράσπισιν αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς ἀσεβείας:

«Θυμᾶμαι, καί στό Κοινόβιο εἶχαμε ἕναν μοναχό πού ὡς λαϊκός ἦταν νωματάρχης. Τόν εἶχαν βάλει διαβαστή, γιατί ἦταν μορφωμένος. Τόσα χρόνια ἦταν στό μοναστήρι καί σιχαινόταν. Ποῦ νά ἀγγίξη πόμολο! Μέ τό πόδι ἄνοιγε τήν πόρτα ἤ σκουντοῦσε τό μάνταλο μέ τόν ἀγκώνα καί μετά καθάριζε μέ οἰνόπνευμα τό μανίκι πού τό ἀκούμπησε! Ἀκόμη καί τήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας μέ τό πόδι τήν ἄνοιγε. Καί ἐπέτρεψε ὁ Θεός, ὅταν γέρασε, νά σκουληκιάσουν τά πόδια του, ἰδίως τό ἕνα μέ τό ὁποῖο ἄνοιγε τίς πόρτες. Ἤμουν παρανοσοκόμος, ὅταν ἦρθε γιά πρώτη φορά στό νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς μέ δεμένο τό πόδι. Μοῦ εἶπε ὁ νοσοκόμος νά τό λύσω καί ἐκεῖνος πῆγε νά φέρη κάτι γάζες. Ὅταν τό ἄνοιξα, τί νά δῶ! Πώ, πώ, ἦταν γεμᾶτο σκουλήκια! «Πήγαινε στήν θάλασσα, τοῦ λέω, πλύν' το, νά φύγουν τά σκουλήκια, καί ἔλα νά κάνουμε ἀλλαγή». Ποῦ εἶχε φθάσει! Τί τιμωρία! Ἐγώ τά ἔχασα. Μοῦ λέει ὁ νοσοκόμος: «Κατάλαβες ἀπό τί εἶναι αὐτό;». «Κατάλαβα, τοῦ λέω, ἐπειδή ἀνοίγει τήν πόρτα μέ τό πόδι!».

- Καί σ' αὐτήν τήν κατάσταση, Γέροντα, συνέχιζε νά ἄνοιγη τήν πόρτα μέ τό πόδι;

- Ναί, μέ τό πόδι! Καί εἶχε γεράσει καλόγερος!

- Δέν τό κατάλαβε;

- Δέν ξέρω. Μετά πῆγα στήν Μονή Στομίου στήν Κόνιτσα. Τί θάνατο εἶχε ποιός ξέρει! Καί ἔβλεπες, ἐκεῖ στό Κοινόβιο μερικοί νέοι μοναχοί πήγαιναν καί ἔτρωγαν ἀπό τό περίσσευμα πού ἄφηναν στά πιάτα τους τά γεροντάκια, γιά νά πάρουν εὐλογία! Μάζευαν τά περισσεύματα τῶν κλασμάτων. Ἤ ἄλλοι ἀσπάζονταν τό πόμολο, γιατί τό ἀκούμπησαν οἱ Πατέρες, καί αὐτός, ὅταν προσκυνοῦσε τίς εἰκόνες, μόλις πού ἀκουμποῦσε τό μουστάκι του στήν εἰκόνα. Καί τό μουστάκι τί θά τραβοῦσε μετά μέ τό οἰνόπνευμα!

- Ὅταν, Γέροντα, κάτι τέτοιο γίνεται σέ ἱερά πράγματα, δέν εἶναι ἀνευλάβεια;

- Μά ἀπό 'κεῖ ξεκινάει κανείς καί φθάνει πιό πέρα. Ἔφθασε στό σημεῖο νά μήν προσκυνάη, γιατί φοβόταν μήπως ἐκεῖνος πού προσκύνησε πρίν ἀπό αὐτόν τήν εἰκόνα εἶχε καμμιά ἀρρώστια!

- Δηλαδή, γιά νά μή σιχαίνεται κανείς, δέν πρέπει νά δίνη σημασία;

- Τίς σαβοῦρες πού τρῶνε οἱ ἄνθρωποι δέν τίς βλέπουν! Ἄμα κάνη κανείς τόν σταυρό του, εἴτε φοβία ἔχει εἴτε νοσοφοβία, βοηθάει μετά ὁ Χριστός. Ἐκεῖ στό Καλύβι πόσοι περνᾶνε πού ἔχουν διάφορες ἀρρώστιες! Καί μερικοί ἁπλοί κάνουν τόν σταυρό τους, οἱ καημένοι, παίρνουν τό κύπελλο πού ἔχω ἐκεῖ καί πίνουν νερό. Οἱ ἄλλοι πού φοβοῦνται δέν τό ἀγγίζουν. Ἦρθε πρίν ἀπό λίγες μέρες κάποιος πού εἶχε πολύ μεγάλη θέση σέ κάποια ὑπηρεσία. Τόσο φοβᾶται ὁ καημένος τά μικρόβια, πού ἔχει ἀσπρίσει τά χέρια του, γιά νά τά καθαρίζη μέ τό οἰνόπνευμα. Ἀκόμη καί τό αὐτοκίνητό του τό τρίβει μέ οἰνόπνευμα! Τόν λυπήθηκα!

Ξέρεις τί εἶναι νά ἔχη τέτοια θέση καί νά κινῆται ἔτσι; Τοῦ ἔδωσα λουκούμι, καί δέν τό πῆρε, ἐπειδή τό ἐπίασα. Ἀλλά καί στό κουτί νά ἦταν, πάλι δέν θά τό ἔπαιρνε, γιατί θά σκεφτόταν ὅτι καί στό κουτί θά τό ἔβαλε κάποιος ἄλλος μέ τά χέρια του. Παίρνω τό λουκούμι, τό τρίβω στά παπούτσια του καί τό τρώω. Τοῦ ἔκανα κάμποσα τέτοια καί τρόμαξα νά τόν κάνω νά ἐλευθερωθῆ λίγο ἀπό αὐτό. Νά, καί σήμερα ἦρθε ἐδῶ μιά κοπέλα πού εἶχε νοσοφοβία. Καί ὅταν μπῆκε μέσα δέν πῆρε εὐχή, γιατί φοβόταν μήν κολλήση μικρόβια, καί ὅταν ἔφυγε, ἔπειτα ἀπό τόσα πού τῆς εἶπα, γιά νά τήν βοηθήσω, πάλι δέν πῆρε εὐχή. «Δεν σοῦ φιλῶ τό χέρι, μοῦ λέει, γιατί φοβᾶμαι μήν κολλήσω μικροβια»! Τί νά πῆς; Κάνουν ἔτσι μαύρη τήν ζωή τους»[2]!

Ἐλπίζω, ἡ φωνή τοῦ ἁγίου Παϊσίου νά ἠχήση ὡς «Φωνή Θεοῦ» στά ὦτα Κληρικῶν καί Λαϊκῶν καί νά ἐνισχύση καί τήν ἀσθενική φωνή τῶν γραφομένων μου!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

2. Γέροντος Παϊσίου Λόγοι (Γ), Πνευματικός Ἀγώνας, σελ. 19-20, Ἱερόν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2001.

ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΝΑ ΚΛΕΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ;

Φέτος, γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τῆς Χριστιανοσύνης ἐπιβλήθηκε ἀπό τήν κρατική ἐξουσία ἡ ἀπαγόρευση τῆς λειτουργίας τῶν Ἱερῶν Ναῶν, μέ τή δικαιολογία τῆς ἀνάγκης προστασίας ἀπό τό νέο κορωναϊό! Συγκεκριμένα, μέ τήν Πράξη Νομοθετικοῦ Περιεχομένου τῆς 25ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. προβλέφθηκαν, ὅπως φαίνεται καί ἀπό τόν ἴδιο τόν τίτλο της, «**κατεπείγοντα μέτρα ἀποφυγῆς καί περιορισμοῦ τῆς διάδοσης τοῦ κορωνοϊοῦ**». Μεταξύ τῶν προβλεπομένων μέτρων ἦταν καί ἡ προσωρινή ἀπαγόρευση τῆς λειτουργίας χώρων θρησκευτικῆς λατρείας (ἄρθρο πρῶτο, παρ. 2 περ. στ). Ἡ ἀπαγόρευση αὐτή ἐξειδικεύτηκε μέ μία σειρά διαδοχικῶν Κοινῶν Ὑπουργικῶν Ἀποφάσεων (στό ἑξῆς **ΚΥΑ**) τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί Ὑγείας «μετά ἀπό γνώμη τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας τῆς Δημόσιας Ὑγείας ἔναντι τοῦ κορωνοϊοῦ COVID-19». Μέ τίς διαδοχικές αὐτές ΚΥΑ, ἡ προσωρινή ἀπαγόρευση λειτουργίας τῶν Ἱερῶν Ναῶν διήρκησε γιά δύο ὁλόκληρους μῆνες!

Οἱ Ὀργανισμοί τῶν Ὑπουργείων καί τό "Event 201"

Τό ἐρώτημα εἶναι: **Νομιμοποιεῖται ἡ κρατική ἐξουσία νά κλείνει τίς Ἐκκλησίες;** Οἱ σχετικές ΚΥΑ δέν ἀναφέρουν καμία συνταγματική ἤ νομοθετική διάταξη ὡς νόμιμο ἔρεισμά τους, παρά μόνο τήν ἀνωτέρω ΠΝΠ τῆς 25ης Φεβρουαρίου, τούς Ὀργανισμούς τῶν Ὑπουργείων Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί Ὑγείας, καθώς καί τίς εἰσηγήσεις τῆς **Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας τῆς Δημόσιας Ὑγείας**.

Τίς εἰσηγήσεις αὐτές δέν κατάφερα νά τίς βρῶ στό διαδίκτυο, οὔτε καί περισσότερα στοιχεῖα γιά τήν Ἐπιτροπή, πού φέρεται ὅτι τίς συνέταξε. **Ἀπό ποιό νόμο προβλέπεται ἡ σύστασή της; Ἀπό ποιά πρόσωπα ἀπαρτίζεται;** Οἱ ἐκθέσεις της δέν θά ἔπρεπε νά εἶναι προσιτές στό κοινό γιά λόγους διαφάνειας;

Ἡ ἐπισκόπηση τῶν Ὀργανισμῶν τῶν Ὑπουργείων γεννᾶ περαιτέρω ἐρωτήματα. Ἤδη στό πρῶτο ἄρθρο τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Ἔρευνας καί Θρησκευμάτων (π.δ. 18/2018) προβλέπεται ὅτι ἀποστολή του εἶναι μεταξύ ἄλλων «**ἡ ἀνάπτυξη καί ἡ συνεχής ἀναβάθμιση τῆς παιδείας**» μέ σκοπό «**τήν προστασία τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης καί τῆς λατρείας**». Ἀντίστοιχα, στό ἄρθρο 57 τοῦ ἴδιου Ὀργανισμοῦ, ὁρίζεται ὅτι «**σκοπός τῆς Γενικῆς Γραμματείας Θρησκευμάτων εἶναι ἡ προστασία τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης καί τῆς θρησκευτικῆς λατρείας**». Πῶς προστατεύει τό Ὑπουργεῖο

Παιδείας καί Θρησκευμάτων τήν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης καί τῆς θρησκευτικῆς λατρείας τήν κατοχυρωμένη στό ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος; Ἀπαγορεύοντας τήν τέλεση λειτουργιῶν στούς χώρους θρησκευτικῆς λατρείας;

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ στόν Ὀργανισμό τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας (π.δ. 121/2017), παρατηροῦμε τά ἀκόλουθα: Ἀποστολή τοῦ Ὑπουργείου εἶναι, μεταξύ ἄλλων, ἡ «**διασφάλιση τῆς καθολικῆς καί ἰσότιμης πρόσβασης στήν παροχή ποιοτικά καί ποσοτικά ἐπαρκῶν ὑπηρεσιῶν ὑγειονομικῆς φροντίδας ἀπό τό Ἐθνικό Σύστημα Ὑγείας**». (ἄρθρο 1 τοῦ Ὀργανισμοῦ). Καί ὅμως, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας ἀνερυθρίαστα μᾶς ὑποχρέωσαν νά «μείνουμε σπίτι», μέ τή δικαιολογία ὅτι οἱ ὑπηρεσίες ὑγείας δέν ἐπαρκοῦν γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ νέου κορωναϊοῦ.

Ἔκπληξη προξενεῖ τό ἄρθρο 25 τοῦ Ὀργανισμοῦ, τό ὁποῖο στήν πρώτη του παράγραφο προβλέπει τή δημιουργία Διεύθυνσης Ἐπιχειρησιακῆς Ἑτοιμότητας Ἐκτάκτων Καταστάσεων Δημόσιας Ὑγείας. Ἡ ἐν λόγῳ Διεύθυνση «**ἔχει τήν ἁρμοδιότητα τοῦ προγραμματικοῦ σχεδιασμοῦ γιά τήν ἀντιμετώπιση ἐκτάκτων καταστάσεων πού ἀφοροῦν στή δημόσια ὑγεία**». Τό δέ ἐφεδρικό ἐπιχειρησιακό κέντρο τῆς ἀνωτέρῳ Διεύθυνσης δραστηριοποιεῖται στό «πεδίο τῶν ἐκτάκτων καταστάσεων δημόσιας ὑγείας, πού ἀφοροῦν σέ αὔξηση τῶν μεταναστευτικῶν ροῶν, ἐπιδημίες, πανδημίες, καθώς καί σέ ἀσκήσεις συναφεῖς μέ τά ἀνωτέρω».

Τό ἄρθρο 25 προστέθηκε στόν Ὀργανισμό τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας στίς 16 Ὀκτωβρίου 2019 (!) μέ τό ἄρθρο 28 παρ. 4 Ν.4633/2019 (ΦΕΚ Α΄ 161/16.10.2019). Δημοσιεύτηκε στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως **λίγο πρίν τήν ἐμφάνιση τοῦ πρώτου κρούσματος κορωναϊοῦ στήν Κίνα! Σατανική σύμπτωση;**

Δύο ἡμέρες ἀργότερα, στίς 18 Ὀκτωβρίου 2019, ἔλαβε χώρα στή Νέα Ὑόρκη τό λεγόμενο «**Event 201**».[1] **Τό «Event 201» ἦταν μία «ὑψηλοῦ ἐπιπέδου ἄσκηση πανδημίας», πού διοργανώθηκε ἀπό τό Κέντρο γιά τήν Ἀσφάλεια τῆς Ὑγείας, τοῦ Πανεπιστημίου Johns Hopkins, σέ συνεργασία μέ τό Ἵδρυμα «Bill καί Melinda Gates» καί τό «World Economic Forum»**! Διαβάζουμε στή σχετική ἱστοσελίδα: «Οἱ εἰδικοί συμφωνοῦν, ὅτι εἶναι θέμα χρόνου προτοῦ μιά ἐπιδημία καταστεῖ παγκόσμια –μιά πανδημία μέ πιθανόν καταστροφικές συνέπειες».[2] Σέ ποιούς εἰδικούς ἀναφέρεται; Καί πῶς οἱ εἰδικοί αὐτοί εἶχαν προβλέψει τήν ἐμφάνιση πανδημίας; **Τήν εἶχαν προβλέψει ἤ τή σχεδίασαν;**

Στό σενάριο τοῦ «Event 201» ἡ πανδημία προκαλεῖται ἀπό ἕναν κορωναϊό, πού μεταδίδεται ἀπό τίς νυχτερίδες καί τούς χοίρους στούς ἀνθρώπους. Ὁ ἰός αὐτός ὁμοιάζει πολύ μέ τόν SARS, ἀλλά μεταδίδεται πιό εὔκολα ἀπό τόν SARS, μέσῳ ἀσθενῶν μέ ἤπια συμπτώματα. Ἐξαπλώ-

νεται ἰδίως μέσα σέ δομές ὑγείας καί μέσῳ τῶν ἀεροπορικῶν ταξιδιῶν. «Παρ' ὅτι στήν ἀρχή ὁρισμένες χῶρες μποροῦν νά τήν ἐλέγξουν (σ.σ. τήν πανδημία), συνεχίζει νά ἐξαπλώνεται καί νά ἐπανεισάγεται (στά κράτη) καί τελικά κανένα κράτος δέν μπορεῖ νά τήν ἐλέγξει.»[3] Δημιουργεῖται μάλιστα καί ἕνα παγκόσμιο Διευθυντήριο γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας![4]

Μήπως τό παραπάνω σενάριο σᾶς θυμίζει τήν κατάσταση πού βιώνουμε σήμερα; **Μήπως σᾶς θυμίζει τίς δηλώσεις τῶν πολιτικῶν μας, ὅτι ὁ ἰός αὐτός «ἦρθε γιά νά μείνει»;** Οἱ Ἕλληνες Βουλευτές πάντως ἐπέδειξαν θαυμαστή προνοητικότητα (;!) καί ψήφισαν τήν δημιουργία τῆς Διεύθυνσης Ἐπιχειρησιακῆς Ἑτοιμότητας Ἐκτάκτων Καταστάσεων Δημόσιας Ὑγείας, ἤδη προτοῦ λάβει χώρα τό «Event 201»! Ἡ Κυβέρνηση ὅμως δέν φρόντισε νά προετοιμάσει ἐγκαίρως τό Σύστημα Ὑγείας, ὥστε νά μή χρειαστεῖ νά ἐπιβληθεῖ καραντίνα τῶν πολιτῶν. Καί ὅμως, ἰσχυρίζεται ὅτι θέτει σέ προτεραιότητα τήν προστασία τῆς ὑγείας μας!

Ἡ Πράξη Νομοθετικοῦ Περιεχομένου τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2020[5]

Οἱ Πράξεις Νομοθετικοῦ Περιεχομένου (στό ἑξῆς **ΠΝΠ**) ἀποτελοῦν «**ὑβριδική κατηγορία νομικῶν μορφωμάτων**» (Κ. Μαυριᾶς). Προβλέπονται ἀπό τή διάταξη τοῦ ἄρθρου **44 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος**, ἡ ὁποία ὁρίζει ὅτι: «1. Σέ ἔκτακτες περιπώσεις ἐξαιρετικά ἐπείγουσας καί ἀπρόβλεπτης ἀνάγκης ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μπορεῖ, ὕστερα ἀπό πρόταση τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, νά ἐκδίδει πράξεις νομοθετικοῦ περιεχομένου. Οἱ πράξεις αὐτές ὑποβάλλονται στή Βουλή γιά κύρωση σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 72 παράγραφος 1, μέσα σέ σαράντα ἡμέρες ἀπό τήν ἔκδοσή τους ἤ μέσα σέ σαράντα ἡμέρες ἀπό τή σύγκληση τῆς Βουλῆς σέ σύνοδο. **Ἂν δέν ὑποβληθοῦν στή Βουλή μέσα στίς προαναφερόμενες προθεσμίες ἤ ἄν δέν ἐγκριθοῦν ἀπό αὐτή μέσα σέ τρεῖς μῆνες ἀπό τήν ὑποβολή τους, παύουν νά ἰσχύουν στό ἑξῆς**». Ἡ ΠΝΠ τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2020 κυρώθηκε μέ τό Ν. 4682/2020 (ΦΕΚ Α' 76/03.04.2020). Μέ τήν κύρωσή της ἔπαψε νά ἰσχύει ὡς ΠΝΠ καί οἱ διατάξεις της ἀπέκτησαν ἰσχύ διατάξεων τυπικοῦ νόμου.

Οἱ ΠΝΠ τοῦ ἄρ. 44 τοῦ Συντάγματος ἐκδίδονται μέν κατά τή διάρκεια τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ Πολιτεύματος, ἀλλά μόνον ἐκτάκτως καί ὑπό αὐστηρές προϋποθέσεις. Οὐσιαστική προϋπόθεση γιά τήν ἔκδοσή τους εἶναι ἡ συνδρομή «**ἐξαιρετικά ἐπείγουσας καί ἀπρόβλεπτης ἀνάγκης**» νομοθετήσεως. Δέν ἀρκεῖ ἁπλῶς ἐπείγουσα ἤ κατεπείγουσα ἀνάγκη νομοθετήσεως. Σέ αὐτή τήν τελευταία περίπτωση ἐφαρμόζονται οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρο 76 παρ 4 καί 5 τοῦ Συντάγματος, πού προβλέπουν τά ἑξῆς: «Νομοσχέδιο ἤ πρόταση νόμου, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν Κυβέρνηση κατεπεῖγον εἰσάγεται γιά ψήφιση, ὕστερα ἀπό περιορισμένη

συζήτηση σέ μία συνεδρίαση, ἀπό τήν Ὁλομέλεια ἤ τό κατά τό ἄρθρο 71 Τμῆμα [σ.σ. τό Τμῆμα διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς], ὅπως ὁρίζει ὁ Κανονισμός τῆς Βουλῆς» (ἄρ. 76 παρ. 4)· ἐνῶ «Ἡ Κυβέρνηση μπορεῖ νά ζητήσει νά συζητηθεῖ σέ ὁρισμένο ἀριθμό συνεδριάσεων, νομοσχέδιο ἤ πρόταση νόμου πού ἔχει ἐπείγοντα χαρακτήρα, ὅπως ὁρίζει ὁ Κανονισμός τῆς Βουλῆς (ἄρθρο 76 παρ. 5).

Προκειμένου νά ἐκδοθεῖ ΠΝΠ ἀπαιτεῖται νά ὑπάρχει τόσο ἐπείγουσα ἀνάγκη, ὥστε «νά πρέπει νά παρακαμφθεῖ κάθε μορφῆς νομοθετική διαδικασία»[6]. Ἐν προκειμένῳ, ἦταν τέτοια ἡ ἀνάγκη νά ληφθοῦν μέτρα γιά τόν κορωναϊό, ὥστε δέν ὑπῆρχε χρόνος οὔτε γιά μία συνεδρίαση τῆς Βουλῆς;

Ἐπιπλέον, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δέν ἐπιτρέπεται νά ἐξουσιοδοτεῖ τόν ἑαυτό του ἤ ἄλλο ὄργανο νά ἐκδώσει πράξη μέ τήν ὁποία θά ἐξειδικεύει τίς διατάξεις τῆς ΠΝΠ, ἐκτός ἄν πρόκειται γιά θέματα μέ τεχνικό ἤ λεπτομερειακό χαρακτήρα. Ὡστόσο, μέ τήν ΠΝΠ τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2020 παρασχέθηκε ἐξουσιοδότηση στήν Ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί τόν Ὑπουργό Ὑγείας νά ἐκδώσουν Κοινές Ὑπουργικές Ἀποφάσεις μέ τίς ὁποῖες (κατά τή διατύπωση τῆς ἴδιας τῆς ΠΝΠ) ἐπιβλήθηκε καί ἐξειδικεύτηκε τό μέτρο τῆς προσωρινῆς ἀπαγόρευσης τῆς λειτουργίας τῶν χώρων θρησκευτικῆς λατρείας.

Ἀνακύπτει λοιπόν τό ἐρώτημα: Εἶναι ποτέ δυνατόν ἡ λειτουργία τῶν χώρων θρησκευτικῆς λατρείας καί εἰδικότερα τῶν Ὀρθοδόξων ναῶν νά θεωρηθεῖ ζήτημα τεχνικό ἤ λεπτομερειακό; Φυσικά καί ὄχι, ἀφοῦ ἅπτεται τῶν ἄρθρων 3 καί 13 τοῦ Συντάγματος, πού ρυθμίζουν τό μέν πρῶτο τίς σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, τό δέ δεύτερο, τήν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης καί λατρείας.

Θά πρέπει δέ νά τονιστεῖ, πώς «**δέν μπορεῖ νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο ΠΝΠ ἡ τροποποίηση –πολλῷ μᾶλλον ἡ κατάργηση– κάποιας συνταγματικῆς διάταξης οὔτε καί εἶναι δυνατή ἡ ἀναστολή τῶν συνταγματικῶν διατάξεων πού προστατεύουν τά ἀτομικά δικαιώματα**»[7]. Ἀναστολή περιοριστικά ἀναφερόμενων συνταγματικῶν διατάξεων ἐπιτρέπει τό Σύνταγμά μας μόνο ἐφ' ὅσον ἡ Χώρα κηρυχθεῖ σέ κατάσταση πολιορκίας, ὑπό τίς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Συντάγματος. **Ἡ ἀναστολή λειτουργίας τῶν χώρων Θρησκευτικῆς λατρείας συνιστᾶ ἐπί τῆς οὐσίας ἀναστολή τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος, ἡ ὁποία παρανόμως καί μάλιστα ἀντισυνταγματικά ἐπιβλήθηκε μέ ΠΝΠ. Ἐξ ἄλλου, τό ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος, οὔτε καί σέ περίπτωση κήρυξης τῆς Χώρας σέ Κατάστασης Πολιορκίας δέν ἀναστέλλεται!**

Ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, προϋπόθεση ἐκδόσεως ΠΝΠ εἶναι ἡ συνδρομή ὄχι μόνο ἐξαιρετικά ἐπείγουσας, ἀλλά καί ἀπρόβλεπτης ἀνάγκης νομοθετήσεως. Ἀπρόβλεπτη ἀνάγκη νομοθετήσεως ὑφίσταται, ὅταν τό

ἀνακύψαν ζήτημα, δέν ρυθμίζεται ἀπό τήν ἤδη ἰσχύουσα νομοθεσία, καί δέν ἦταν ἀναμενόμενο ἀπό τήν Κυβέρνηση. **Ἡ ψήφιση τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας ἤδη τήν 16η Ὀκτωβρίου 2019 δείχνει ξεκάθαρα πώς ἡ Κυβέρνηση εἶχε τοὐλάχιστον προβλέψει τήν ὑγειονομική κρίση πού βιώνει ἡ Χώρα μας καί εἶχε προετοιμαστεῖ γιά αὐτήν.** Ἡ «πανδημία τοῦ νέου κορωναϊοῦ» **κάθε ἄλλο παρά ἀπρόβλεπτη ἦταν!** Ἄρα καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἡ ΠΝΠ τῆς 25ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ, καθώς καί ὁ Ν. 4682/2020 πού τήν κύρωσε **ἀντίκεινται στό Σύνταγμα.** Τό γεγονός δέ ὅτι ἡ ΠΝΠ κυρώθηκε ἀπό τό Νόμο 4682 δέν συνεπάγεται «θεραπεία» τῶν νομικῶν σφαλμάτων της, ἀλλά μόνο παράταση τῆς ἰσχύος της.

Τέλος, θά πρέπει νά προσέξουμε καί τό ἑξῆς σημαντικό: Οἱ πολιτικοί μας ἔχουν ἤδη ἀπό σήμερα προβλέψει τήν ἐμφάνιση νέου κύματος κορωναϊοῦ τό φθινόπωρο. **Αὐτό σημαίνει, ὅτι τυχόν νέα ἔξαρση τοῦ κορωναϊου σέ καμία περίπτωση δέν θά ἀποτελεῖ ἐξαιρετικά ἐπείγουσα καί ἀπρόβλεπτη ἀνάγκη, ἀφοῦ ἔχει ἤδη ἀπό σήμερα προβλεφθεῖ. Ἑπομένως, δέν θά πρέπει σέ καμία περίπτωση νά ἐπιτρέψουμε τήν ἐπιβολή ὁποιουδήποτε περιορισμοῦ στή λατρευτική μας ζωή μέ νέα Πράξη Νομοθετικοῦ Περιεχομένου!** Ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι «**ἡ τήρηση τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται στόν πατριωτισμό τῶν Ἑλλήνων**»[8], στόν πατριωτισμό ὅλων μας!

Ζωή Ἀγγελικούδη
Νομικός

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Σχετικά μέ τό Event 201, βλ. καί τήν ὁμιλία τοῦ **π. Βασιλείου Βολουδάκη**, Πρωτοπρεσβυτέρου, μέ τίτλο «**Ὁ κορωναϊός, πρόβα γιά νά μειώσουν τόν πληθυσμό τῆς γῆς!**», στό κανάλι τῶν Ἐκδόσεων Ὑπακοή, YouTube:
https://www.youtube.com/watch?v=ldG5kn2TCm4&list=PL_FRnvjJDcQ8H5gGEAI2PqIGDpxkOzHlI&index=11
2. https://www.centerforhealthsecurity.org/event201/
3. https://www.centerforhealthsecurity.org/event201/scenario.html
4. https://youtu.be/AoLw-Q8X174
5. Περισσότερα γιά τίς ΠΝΠ στήν προπτυχιακή ἐργασία τῆς Χατζηνικόλα Γιόλας, «Ἔκτακτη κανονιστική ἐξουσιοδότηση», Ἐθνικό καί Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, 2009-2010,http://www.greeklaws.com/pubs/uploads/3117.pdf
6. Χατζηνικόλα Γιόλα, ε.α., σ. 16.
7. Χατζηνικόλα Γιόλα, ε.α, σ. 37.
8. Ἄρθρο 120 παρ. 4 τοῦ Συντάγματος.

Οἱ Χριστιανοί & οἱ Εἰδωλολάτρες ἀξιολογοῦνται στίς ἐπιδημίες!

«Θεός ἔχει ἐκφυλισθεῖ σέ μιά ἀντίφαση πρός τή ζωή. Ἀντί νά εἶναι ἡ Μεταμόρφωση καί ἡ αἰώνια κατάφασή της, μέ Αὐτόν ἔχει κηρυχθεῖ πόλεμος κατά τῆς ζωῆς, τῆς φύσης, τῆς θέλησης νά ζήσει κανείς! Ὁ Θεός γίνεται ἡ ἔκφραση κάθε συκοφαντίας "τοῦ ἐδῶ καί τοῦ τώρα" καί κάθε ψέματος γιά τό "Ἐπέκεινα"! Μέ Αὐτόν ἔχει θεοποιηθεῖ τό τίποτα καί ἡ θέληση γιά τό τίποτα ἔχει ἱεροποιηθεῖ»!

Ὅταν ὁ περιβόητος Γερμανός φιλόσοφος Φ. Νίτσε ἔγραφε τά παραπάνω λόγια σέ ἕνα βιβλίο του –καί πολλά ἄλλα ἀνάλογου περιεχομένου σέ ἄλλα– εἶχε ξεσηκώσει μεγάλη ἀγανάκτηση καί θύελλα διαμαρτυριῶν ἀπό τόν Χριστιανικό κόσμο. Ὁ καυστικός καί παθιασμένος του τόνος καί τό μεγαλόστομο καί ἀδιάλλακτο ὕφος τῶν διατυπώσεών του, ἀλλά καί τό ἀνατρεπτικό περιεχόμενο τῶν λεγομένων του, εἶχαν ἀνησυχήσει καί ἀναστατώσει τούς συγχρόνους του.

Αὐτό πού εἶχε θελήσει νά κάνει μέ τόν θορυβώδη του τρόπο ἦταν **νά ἐκφράσει σαφῶς, ἀνυποχώρητα καί μέ συνέπεια τήν πίστη του στήν «ἐκκοσμίκευση»**. Αὐτό, δηλαδή, πού γιά ἐκεῖνον εἶχε τήν ἀπόλυτη σημασία ἦταν **νά ἀγαπήσει καί νά ἐπιθυμήσει κανείς μέ ἡρωϊκό ρεαλισμό τήν ἐπίγεια ζωή**, ὅπως εἶναι καί μέ ὅ,τι συνήθως τραγικό αὐτή συνεπάγεται. Ἀντιθέτως, κάθε προσδοκία γιά μιά ἐπουράνια ζωή ἔπρεπε νά ἀπορριφθεῖ ἀποφασιστικά ὡς κενή περιεχομένου παιδική αὐταπάτη τῶν ἀδύναμων ἀνθρώπων. Προσπαθῶντας νά καταστήσει σαφές ὅτι ἐννοοῦσε πλήρως αὐτά πού ὑποστήριζε καί ὅτι ἀποδεχόταν πέρα γιά πέρα τίς συνέπειές τους, ἔφθασε στό σημεῖο νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι ἦταν ὄχι μόνο ἕτοιμος, ἀλλά καί πρόθυμος νά ζεῖ καί νά ξαναζεῖ αἰωνίως τήν ἐπίγεια ζωή, σέ μιά «ἀέναη ἐπιστροφή» ὅλων τῶν στιγμῶν της, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι, μέ ὅλες τίς δυσκολίες, τίς ἀπογοητεύσεις καί τήν τραγικότητά τους, χωρίς καθόλου νά ἐπιθυμεῖ κάτι διαφορετικό, ὑψηλότερο ἤ οὐράνιο!

Τό παράξενο εἶναι ὅτι στήν ἐποχή μας φαίνεται ὅτι ἔχουμε, πλέον, διανύσει – ἴσως χωρίς νά τό ἔχουμε συνειδητοποιήσει ἤ νά τό παραδεχόμαστε– τόσο μεγάλη ἀπόσταση, πλησιάζοντας τό σκεπτικό καί τή νοοτροπία τοῦ φιλοσόφου, ὥστε τό κήρυγμά του, πού στήν ἐποχή του εἶχε προκαλέσει σκάνδαλο καί ἀγανάκτηση, σήμερα νά τό ἀκοῦμε στήν Ἑλλάδα, σέ μιά χώρα πού ἔχει συσταθεῖ «**εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας**

Τριάδος», ὑπό τή μορφή ἠθικῶν παραινέσεων καί ὑποδείξεων, τόσο ἀπό κρατικούς ἀξιωματούχους, ὅσο καί –πρᾶγμα πού εἶναι ἀκόμα πιό ἀπρόσμενο– ἀπό ἐκκλησιαστικούς ἄνδρες. Διότι ἡ φράση, πού πολλές φορές καί μέ διάφορες παραλλαγές ἀκούσαμε στίς ἔκτακτες συνθῆκες πού ζοῦμε σήμερα, ὅτι δηλαδή «**ἡ ἐπίγεια ζωή εἶναι τό ὕψιστο ἀγαθό**», μέ τί ἄλλο μπορεῖ πρακτικά νά ἰσοδυναμεῖ, ἐκτός ἀπό μιά πλήρη καί ἀνεπιφύλακτη προσχώρηση στό οὐσιῶδες περιεχόμενο –ἄν καί ὄχι βέβαια στό ὕφος καί τόν τόνο– τῶν λόγων τοῦ φιλοσόφου;

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀντιστροφή τῶν Χριστιανικῶν ἀξιῶν πού ἐκεῖνος διακήρυξε (τό νά δοθεῖ δηλαδή θετικό πρόσημο στήν ἐπίγεια ζωή καί ἀρνητικό στήν ἐπουράνια) καί πού εἶχε προφητεύσει ὅτι θά ἐπικρατήσει στό μέλλον, ἔχει ἤδη συμβεῖ στίς ἡμέρες μας, χωρίς, μάλιστα, νά γίνεται ἰδιαίτερος λόγος γιά αὐτό, ἀλλά ἀντιθέτως νά ἀποσιωπᾶται καί, ἁπλῶς, νά ἀφήνεται νά ὑπονοηθεῖ ὡς ἕνα συμπέρασμα πού μόνο οἱ ὥριμοι καί καλλιεργημένοι ἄνθρωποι μποροῦν νά ἐξαγάγουν καί νά συμμεριστοῦν.

Ἔτσι, σήμερα πιά, ἰδίως στή Δύση, ἀλλά ἤδη καί στήν Ἑλλάδα, κάθε λόγος γιά τήν «προσδοκίαν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» ἀναμένεται μόνο ἀπό ἀνθρώπους πού χαρακτηρίζονται ὡς «ζηλωτές» ἤ ὡς «φονταμενταλιστές» καί, ὅταν δέν δημιουργεῖ ἐνόχληση, ἀντιμετωπίζεται μέ συγκαταβατική εἰρωνεία ἀπό ἐκείνους πού πιστεύουν γιά τούς ἑαυτούς τους ὅτι εἶναι πιά «ἐνήλικες σέ ἕναν ἐκκοσμικευμένο κόσμο» καί ὅτι ἔχουν ἀπομυθοποιήσει κάθε τύπου «ἀποκαλυπτικές δοξασίες». Σχεδόν ὅλοι φαίνεται, στήν πράξη πλέον, νά ἔχουν συμπέσει σέ μιά κοινή «ἐκκοσμικευμένη» ἀντίληψη τοῦ κόσμου: **Ἀφοῦ ἡ ἐπίγεια ζωή ἔχει τήν ὕψιστη ἀξία, ὅλα τά ὑπόλοιπα πρέπει νά ὑποχωρήσουν πρό τῆς ἐπιθυμίας καί τῆς προσπάθειας γιά τήν παράτασή της**!

Συνακολούθως, ἡ ἐπίκληση τῆς «δημόσιας ὑγείας» γίνεται ἡ ὕψιστη ἀρχή γιά τή δικαιολόγηση κάθε κρατικοῦ μέτρου, ἐνῶ **ἡ ἀνησυχία γιά τήν παραβίαση τῶν κανόνων τοῦ Συντάγματος θεωρεῖται, ἀκόμη καί ἀπό συνταγματολόγους μέ μακρά θητεία στήν ἑρμηνεία καί τήν ἐφαρμογή τῆς «θεωρίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων», πολυτέλεια ἤ ἀκόμη καί «παλαβή στάση»**!... Μαζί μέ τήν ἀνατίμηση τῆς ἐπίγειας ζωῆς καί τῆς δημόσιας ὑγείας, ἀνατιμῶνται καί οἱ ἰατροί καί ἡ ἰατρική ἐπιστήμη. Ἔτσι, στίς ἡμέρες μας φαίνεται ὅτι ἀποκτᾶ ξανά ἐπικαιρότητα τό ἐρώτημα πού εἶχε διατυπώσει παλαιότερα ὁ συγγραφέας Vladimir Jankelevitch «**ἐάν παραδίδεται στόν γιατρό τό σκῆπτρο τοῦ κυριάρχου καί, πρίν ἀκόμη ἀπό αὐτό, ἡ βίβλος τοῦ ἀρχιερέα**», ἀφοῦ, πλέον, οἱ «εἰδήμονες ἰατροί» εἶναι αὐτοί πού ἔχουν τόν τελικό λόγο τόσο γιά τήν ἐλευθερία κίνησης καί τήν οἰκονομική δραστηριότητα τῶν πολιτῶν, ὅσο

καί γιά τήν χορήγηση τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων στούς πιστούς.

Τά πράγματα, ὅμως, δέν ἦταν πάντοτε ἔτσι. Σύμφωνα μέ τόν Rodney Stark (The Rise of Christianity, Harper San Francisco, 1997) ἕνας ἀπό τούς παράγοντες, πού ἐξηγεῖ τήν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ κατά τούς πρώτους αἰῶνες, **ἦταν ἡ στάση, θεωρητική καί ἔμπρακτη, τῶν Χριστιανῶν σέ περιόδους ἐπιδημιῶν, σέ ἀντιδιαστολή, μάλιστα, καί σέ ἔντονη ἀντίστιξη μέ τήν ἀντίστοιχη συμπεριφορά τῶν ἐθνικῶν. Γιά τόν συγγραφέα «τό περιεχόμενο τῶν χριστιανικῶν καί τῶν ἐθνικῶν (εἰδωλολατρικῶν) πεποιθήσεων διαφοροποιεῖτο κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά καθορίζει σέ μεγάλο βαθμό ὄχι μόνο τήν ἐπάρκειά τους στό νά παρέχουν ἐξηγήσεις, ἀλλά καί τή διαφορετική ἱκανότητά τους στό νά κινητοποιοῦν τούς ἀνθρώπους»**.

Ὁ συγγραφέας κάνει λόγο γιά δύο ἐπιδημίες. Ἡ **πρώτη** ἀπό αὐτές, «**ἡ πανούκλα τοῦ Γαληνοῦ**», ξέσπασε τό 165 μ.Χ. καί διήρκεσε 15 ἔτη, ἐνῶ **ἡ δεύτερη ἔπληξε τόν Ρωμαϊκό κόσμο ἕναν αἰώνα ἀργότερα** καί τήν μνημονεύουν οἱ ἅγιοι Κυπριανός Καρθαγένης καί Διονύσιος Ἀλεξανδρείας.

Σύμφωνα μέ τόν συγγραφέα, **κατά τή διάρκεια τῶν ἐπιδημιῶν αὐτῶν, φάνηκε ξεκάθαρα ἡ διαφορά τῶν Χριστιανῶν ἀπό τούς Εἰδωλολάτρες, ἀφοῦ οἱ μέν Εἰδωλολάτρες τρομοκρατήθηκαν, ἐνῶ οἱ Χριστιανοί χαιρέτησαν τήν ἐπιδημία ἁπλῶς σάν «διαπαιδαγώγηση καί δοκιμασία»**. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας ἔγραψε σέ ἐπιστολή του πρός τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας του σχετικά μέ τήν ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς του, τήν ὁποία παραθέτει ὁ ἐκκλησιαστικός ἱστορικός Εὐσέβιος: «**Ἄλλοι ἄνθρωποι δέν θά σκέφτονταν αὐτή σάν μιά ἐποχή γιά γιορτές, ὅμως ἡ ἐποχή αὐτή, πόρρω ἀπέχουσα ἀπό τοῦ νά εἶναι μιά ἐποχή δυστυχίας, εἶναι μιά ἐποχή ἀφάνταστης χαρᾶς**».

Ἔχουν ἰδιαίτερο καί ἐπίκαιρο ἐνδιαφέρον, τά ὅσα ἐξιστορεῖ ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας γιά τήν ἔμπρακτη συμπεριφορά τῶν Χριστιανῶν κατά τήν περίσταση ἐκείνη: «**Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς Χριστιανούς ἀδελφούς μας ἔδειξαν ἀπεριόριστη ἀγάπη καί πίστη, χωρίς νά φείδονται ἑαυτῶν καί σκεπτόμενοι μόνον ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Χωρίς νά σκέπτονται τόν κίνδυνο, ἀνέλαβαν τήν εὐθύνη τῶν ἀρρώστων, ἐπιμελούμενοι κάθε τους ἀνάγκη καί ὑπηρετῶντας τους ἐν Χριστῷ, καί μαζί τους ἔφευγαν ἀπό αὐτή τή ζωή γαλήνια εὐτυχισμένοι.** Γιατί μολύνθηκαν ἀπό ἄλλους μέ τήν ἀσθένεια, ἐπισύροντας ἐπάνω τους τήν ἀσθένεια τῶν γειτόνων τους καί ἀποδεχόμενοι μέ χαρά τούς πόνους τους. **Πολλοί, ἐν ὅσῳ περιποιοῦνταν καί θεράπευαν τούς ἄλλους, μετέφεραν τόν θάνατο τῶν ἄλλων στούς ἑαυτούς τους καί πέθαιναν στή θέση τους... Οἱ καλύτεροι ἀπό τούς ἀδελφούς μας ἔχασαν τίς**

ζωές τους μέ αὐτόν τόν τρόπο, διάφοροι πρεσβύτεροι, διάκονοι καί λαϊκοί, κερδίζοντας μεγάλον ἔπαινο, ἔτσι ὥστε ὁ θάνατος μέ αὐτήν τήν μορφή, ὡς ἀποτέλεσμα μεγάλης εὐσέβειας καί ἰσχυρῆς πίστης, φαίνεται μέ κάθε τρόπο ἰσοδύναμος τοῦ μαρτυρίου».

Ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας ἀναφέρει, ἀκόμη, ποιά ἦταν ἡ στάση τῶν Ἐθνικῶν: «**Οἱ Ἐθνικοί συμπεριφέρθηκαν μέ τελείως ἀντίθετο τρόπο. Στήν πρώτη ἔφοδο τῆς ἀσθένειας ἀπώθησαν τούς πάσχοντες μακριά καί τράπηκαν σέ φυγή ἀπό τούς πιό ἀγαπημένους τους, πετῶντας τους στούς δρόμους, προτοῦ πεθάνουν καί μεταχειρίσθηκαν τούς ἄταφους νεκρούς ὡς ἀκαθαρσία, ἐλπίζοντας μέ τόν τρόπο αὐτό νά ἀποτρέψουν τήν ἐξάπλωση καί τή μόλυνση ἀπό τήν μοιραία ἀσθένεια. Ὅ,τι ὅμως καί νά ἔκαναν, δύσκολα μποροῦσαν νά ξεφύγουν**».

Γιά τόν συγγραφέα, ἡ μαρτυρία τοῦ Διονυσίου Ἀλεξανδρείας πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἀξιόπιστη, διότι ὑπάρχουν παράλληλα «ἀδιάσειστα στοιχεῖα ἀπό ἐθνικές πηγές ὅτι αὐτό συνιστοῦσε χαρακτηριστική Χριστιανική συμπεριφορά». Παραθέτει σχετικά ἀποσπάσματα ἀπό μιά ἐπιστολή τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη πρός ἕναν Ἐθνικό ἱερέα, ὅπου σχολιάζεται τό ὅτι «**ὅταν παραμελήθηκαν καί ἀγνοήθηκαν οἱ φτωχοί ἀπό τούς (Ἐθνικούς) ἱερεῖς, οἱ "ἀσεβεῖς Γαλιλαῖοι" (Χριστιανοί), τό πρόσεξαν καί ἀφιερώθηκαν στήν ἀγαθοεργία». Καί ἀκόμη ὅτι «οἱ "ἀσεβεῖς Γαλιλαῖοι» ὑποστηρίζουν ὄχι μόνο τούς δικούς τους φτωχούς, ἀλλά καί τούς δικούς μας. Ὁ καθένας μπορεῖ νά δεῖ ὅτι οἱ ἄνθρωποί μας στεροῦνται τῆς δικῆς μας βοήθειας**».

Ἀκόμη, ἀναφέρει ὅτι ὁ μεγάλος ἰατρός τῆς ἀρχαιότητας ὁ Γαληνός, ὅταν ξέσπασε ἡ πρώτη ἀπό τίς ἐπιδημίες πού ἀναφέραμε, **ἔφυγε γρήγορα ἀπό τή Ρώμη καί ἀποσύρθηκε σέ ἕνα ἐξοχικό κτῆμα στή Μικρά Ἀσία**, μέχρι νά ὑποχωρήσει ὁ κίνδυνος. Στήν ἀπομάκρυνσή του δέ αὐτή (ἡ ὁποία –σημειωτέον– στήν ἐποχή του δέν θεωρήθηκε καθόλου ἀσυνήθιστη ἤ ἀναξιοπρεπής), ἀποδίδουν οἱ ἱστορικοί τῆς ἰατρικῆς τό γεγονός ὅτι ἡ περιγραφή του γιά τή σύγχρονή του πανδημία εἶναι «**ἀπρόσμενα ἐλλιπής**».

Ο Rodney Stark, σχολιάζοντας τά παραπάνω, παρατηρεῖ ὅτι «**σέ μία ἐποχή, πού ὅλες οἱ πίστεις εἶχαν τεθεῖ ὑπό ἀμφισβήτηση, ὁ Χριστιανισμός πρόσφερε ἐξηγήσεις καί παρηγοριά. Καί ἀκόμη πιό σημαντικό, ἡ χριστιανική διδασκαλία παρεῖχε μία συνταγή γιά δραστηριοποίηση...**». Ἀκόμη, ἐπισημαίνει ὅτι στήν Εἰδωλολατρία «ἦταν ἄγνωστη ἡ Χριστιανική ἀντίληψη ὅτι ἐπειδή ὁ Θεός ἀγαπᾶ τήν ἀνθρωπότητα, οἱ Χριστιανοί δέν μποροῦν νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό, παρεκτός ἐάν ἀγαποῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλον» καί ὅτι, «ὅπως ὁ Θεός

καταδεικνύει τήν ἀγάπη Του μέσῳ τῆς θυσίας, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά καταδείξουν τήν ἀγάπη τους μέσῳ τῆς θυσίας τοῦ ἑνός πρός τόν ἄλλον». Ἡ ἰδέα δέ ὅτι «τέτοιες ὑποχρεώσεις ἔπρεπε νά ἐπεκταθοῦν πέραν ἀπό τούς δεσμούς τῆς οἰκογένειας καί τῆς φυλῆς» ἦταν πραγματικά ἐπαναστατική.

Στήν ἀρχή τοῦ κειμένου παραθέσαμε ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ πιό παθιασμένου, ἴσως, κήρυκα τῆς ἐκκοσμίκευσης. Ἤδη, ἀντί ἐπιλόγου, θά ἀντιπαραθέσουμε σέ αὐτό κάποιες φράσεις τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ Καρθαγένης, πού συνοψίζουν μέ πληρότητα τήν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη τοποθέτηση: «**Αὐτή ἡ πανούκλα καί ὁ λοιμός, πού φαίνεται φρικτός καί θανάσιμος, ἀποκαλύπτει τή δικαιοσύνη καθενός καί ἐτάζει τούς λογισμούς τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς. Ἐάν, δηλαδή, αὐτοί πού εἶναι ὑγιεῖς ἐνδιαφέρονται γιά τούς ἀρρώστους, ἐάν ἀγαποῦν τούς συγγενεῖς τους μέ αἴσθηση τοῦ καθήκοντος, ὅπως ὀφείλουν, ἐάν οἱ κύριοι δείχνουν συμπόνια γιά τούς πάσχοντες δούλους τους, ἐάν οἱ ἰατροί δέν ἐγκαταλείπουν τούς θλιμμένους...Ἄν καί αὐτό τό θανατικό δέν ἔχει συνεισφέρει τίποτε ἄλλο, ἔχει εἰδικά κατορθώσει αὐτό τό πρᾶγμα γιά τούς Χριστιανούς καί τούς δούλους τοῦ Θεοῦ, τό ὅτι ἔχουμε ἀρχίσει πρόθυμα νά ἐπιδιώκουμε τό μαρτύριο, ἐνῶ μαθαίνουμε νά μή φοβόμαστε τόν θάνατο. ...** Δέν πρέπει νά πενθήσουμε τούς ἀδελφούς μας πού ἔχουν ἐλευθερωθεῖ ἀπό τόν κόσμο μέ τήν πρόσκληση τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι δέν χάνονται, ἀλλά ἀποστέλλονται μακριά. Ὅτι μέ τήν ἀναχώρησή τους προπορεύονται στήν ὁδό.... Ὅτι καμία εὐκαιρία δέν πρέπει νά δοθεῖ στούς ἐθνικούς γιά νά μᾶς ἐπικρίνουν ἐπάξια καί δίκαια, λόγῳ τοῦ ὅτι θρηνοῦμε γιά ἐκείνους πού λέμε ὅτι ζοῦν»!

Νομομαθής

Ποτέ δέν φοβόταν τόσο πολύ ὁ ἄνθρωπος
τή φτώχεια, τήν ἀρρώστεια καί τόν θάνατο,
ὅσο τά φοβᾶται τώρα,
πού δέν φοβᾶται τόν Θεό!

Φώτης Κόντογλου

Διαγνωστική ἀκρίβεια τῶν -Τέστ γιά COVID-19
ἤ ἀλλιῶς,
Ὁ διάβολος κρύβεται στίς λεπτομέρειες

Αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε κάθε μέρα ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἀποβλάκωσης εἶναι ὅτι ὁ ἐκτεταμένος ἔλεγχος τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας γιὰ τὸν κορωναϊὸ μέσω τῶν μοριακῶν τέστ εἶναι σημαντικὸς προκειμένου νὰ δώσει στοὺς ἰθύνοντες μία σαφῆ εἰκόνα σχετικὰ μὲ τὴν ἔκταση τῆς διάδοσης τοῦ ἰοῦ στὴ χώρα, στοιχεῖο τὸ ὁποῖο ἐν συνεχείᾳ θὰ τοὺς βοηθήσει νὰ λάβουν τὶς ἀποτελεσματικότερες ἀποφάσεις γιὰ τὸν περιορισμό του.

Ἂν μεταφέρουμε τὴν παραπάνω φράση στὴν πραγματικότητα θὰ διαπιστώσουμε ὅτι **αὐτὰ τὰ στοιχεῖα χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς "εἰδικούς" γιὰ νὰ πάρουν παράλογες ἀποφάσεις ὅπως τὸ lock-down, τὴν ἀπόφαση γιὰ γενικευμένη χρήση μάσκας στοὺς κλειστοὺς χώρους ὅλης τῆς χώρας** (θεσπίζοντας τὴ χρήση της ὡς ὑποχρεωτικὴ καὶ σὲ ἐξωτερικοὺς χώρους σὲ ἐπιλεγμένες περιοχὲς ποὺ ἔχουν "σηκώσει" ὑψηλὰ νούμερα) **καὶ τέλος τὴν ἀπόφαση γιὰ χρήση μάσκας ἀπὸ τὰ παιδιά μας στὰ σχολεῖα ὅλης τῆς χώρας ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο!!!!** Ὡστόσο, ὑπάρχει μιὰ δεύτερη πτυχὴ ὅσον ἀφορᾶ στὰ τέστ, ἡ ὁποία ἔχει, γιὰ λόγους σκοπιμότητος, ἀποσιωπηθεῖ ἀπὸ τὰ Μέσα καὶ τὴν Κυβέρνηση: Αὐτὴ τῆς **ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ!**

Πρὶν προχωρήσουμε στὶς λεπτομέρειες, ποὺ θὰ βοηθήσουν τοὺς ἀναγνῶστες νὰ κατανοήσουν τί ἀκριβῶς σημαίνει διαγνωστικὴ ἀκρίβεια, πῶς τὴ μετρᾶμε καὶ πῶς ἡ Κυβέρνηση τὴ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ μᾶς κοροϊδέψει, θὰ δώσουμε μερικὰ στοιχεῖα γιὰ τὰ διαφορετικὰ εἴδη τέστ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀνίχνευση τοῦ κορονοϊοῦ στὸν πληθυσμό.

Ὑπάρχουν δύο βασικοὶ τύποι τέστ ποὺ χρησιμοποιοῦνται. Τὸ πρῶτο εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶναι γνωστὸ ὡς **τέστ ἀλυσιδωτῆς ἀντίδρασης πολυμεράσης ἀντίστροφης μεταγραφῆς, ἢ RT-PCR**. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ κοινὴ διαγνωστικὴ δοκιμασία ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ ἀτόμων ποὺ ἔχουν προσβληθεῖ ἀπὸ τὸ κορωναϊό. Λειτουργεῖ

ἀνιχνεύοντας ἰικὸ RNA στὰ κύτταρα ἑνὸς ἀτόμου, ποὺ συλλέγεται ἀπὸ τὴν ἀναπνευστικὴ ὁδὸ μὲ τὴ χρήση μπατονέτας.

Τὸ δεύτερο τέστ ποὺ χρησιμοποιεῖται, εἶναι **αὐτὸ τῶν ἀντισωμάτων**, τὸ ὁποῖο ἐξετάζει τὸ αἷμα ἑνὸς ἀτόμου προκειμένου νὰ ἀνιχνεύσει ἀντισώματα ἐναντίον τοῦ κοροναϊοῦ. Ἐὰν ἕνα τέτοιο τέστ βγεῖ θετικό, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ ἄτομο μολύνθηκε ἀπὸ τὸν κοροναϊό, τὸ ἀνοσολογικὸ του σύστημα παρήγαγε ἀντισώματα καὶ τώρα ἔχει ἀνοσία.

Στὸ παρὸν ἄρθρο, ὡστόσο, θὰ ἐπικεντρωθοῦμε στὰ τέστ τοῦ πρώτου τύπου **γιατί αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται κατὰ κόρον προκειμένου νὰ μετρήσουν τὴν ἐξάπλωση τοῦ ἰοῦ στὸν Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων χρησιμοποιοῦνται στὴ διαμόρφωση τῆς στρατηγικῆς διαχείρισης τῆς ἐπιδημίας.**

Πρὶν μιλήσουμε γιὰ διαγνωστικὴ ἀκρίβεια θὰ πρέπει νὰ παραθέσουμε τέσσερεις ὁρισμοὺς σὲ σχέση μὲ τὴ διαγνωστικὴ διαδικασία:

- **Κροῦσμα ὁρίζεται ἕνα ἄτομο τὸ ὁποῖο εἶναι φορέας τοῦ ἰοῦ.**
- **Ἐπιπολασμὸς ὁρίζεται ὡς ἡ διασπορὰ τοῦ ἰοῦ στὸν γενικὸ πληθυσμό.** Αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὁ ἐπιπολασμὸς τοῦ κορωναϊοῦ ἐκτιμᾶται στὸ 5%, δηλαδὴ ἐκτιμοῦν ὅτι τὸ 5% τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι φορεῖς τοῦ ἰοῦ. Στὴ χώρα μας δὲ ὁ ἐπιπολασμὸς τοῦ κορωναϊοῦ ἐκτιμᾶται σὲ πολὺ χαμηλότερα ποσοστά.
- **Θετικὸ ὁρίζεται ἕνα περιστατικὸ στὸ ὁποῖο τὸ τέστ ἀνιχνεύει τὸν ἰό.**
- **Ἀρνητικὸ ὁρίζεται ἕνα περιστατικὸ στὸ ὁποῖο τὸ τέστ δὲν ἀνιχνεύει τὸν ἰό.**
- **Ἀληθῶς Θετικὸ ὁρίζεται ἕνα κροῦσμα στὸ ὁποῖο τὸ τέστ ἀνιχνεύει τὸν ἰὸ ἐπιτυχῶς.**
- **Ἀληθῶς Ἀρνητικὸ ὁρίζεται ἕνα ὑγιὲς ἄτομο, στὸ ὁποῖο τὸ τέστ δὲν ἀνιχνεύει τὸν ἰό.**
- **Ψευδῶς Θετικὸ ὁρίζεται ἕνα ὑγιὲς ἄτομο στὸ ὁποῖο τὸ τέστ λανθασμένα ἀνιχνεύει τὸν ἰό, χαρακτηρίζοντας τελικά τό ἄτομο ὡς κροῦσμα, ἐνῶ δὲν εἶναι.**
- **Ψευδῶς Ἀρνητικὸ ὁρίζεται ἕνα κροῦσμα ὅπου τό τέστ δὲν καταφέρνει νὰ ἀνιχνεύσει τὸν ἰό, χαρακτηρίζοντας, τελικά, τό ἄτομο ὡς ὑγιὲς, ἐνῶ δὲν εἶναι.**

Ἐπιστρέφοντας στὸ θέμα τῆς διαγνωστικῆς ἀκρίβειας τῶν τέστ, αὐτὴ καθορίζεται ἀπὸ δύο χαρακτηριστικά, τὴν **Εὐαισθησία** καὶ τὴν **Εἰδικότητα**.

Εὐαισθησία ἑνὸς τέστ ὁρίζεται σὰν τὸ ποσοστὸ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ τῶν Ἀληθῶς Θετικῶν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν Κρουσμάτων. Ἕνα τέστ ὑψηλῆς εὐαισθησίας, θὰ ἐντοπίζει ἐπιτυχῶς χωρὶς ἀπώλειες, τὰ ἄτομα ποὺ εἶναι φορεῖς τοῦ ἰοῦ. Ἐὰν ἕνα τέστ ἔχει 90% εὐαισθησία, θὰ ἐντοπίσει σωστά τό 90% τῶν κρουσμάτων (Ἀληθῶς Θετικά). Ὡστόσο, τὸ 10% κρουσμάτων θὰ εἶναι Ψευδῶς Ἀρνητικὰ καὶ θὰ χαρακτηριστοῦν λανθασμένα ὡς ὑγιεῖς.

Εἰδικότητα ἑνὸς τέστ ὁρίζεται τὸ ποσοστὸ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ τῶν Ἀληθῶς Ἀρνητικῶν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ὑπὸ δοκιμὴ ὑγιῶν ἀτόμων. **Ἕνα τέστ ὑψηλῆς εἰδικότητας θὰ ἐντοπίζει ἐπιτυχῶς, χωρὶς λάθη, τὰ ὑγιῆ ἄτομα.** Ἐὰν ἕνα τέστ ἔχει 90% εἰδικότητα, θὰ ἐντοπίσει σωστά το 90% τῶν ὑγιῶν ἀτόμων (Ἀληθῶς Ἀρνητικά). **Ὡστόσο, τὸ ὑπόλοιπο 10% τῶν ὑγιῶν θὰ χαρακτηριστοῦν λανθασμένα ὡς κρούσματα** (Ψευδῶς Θετικά).

Τέστ RT-PCR

Τέστ τὰ ὁποῖα βασίζονται στὴν RT-PCR, ὅπως προαναφέραμε, θεωροῦνται τὸ βασικὸ ἐργαλεῖο γιὰ νὰ τὴν ἀνίχνευση τοῦ κορωναϊοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου πολλὲς ἑταιρεῖες ἀνὰ τὸν κόσμο ἔχουν παράξει ἐσπευσμένα τὰ δικά τους τέστ τὰ ὁποῖα ἤδη κυκλοφοροῦν στὸ ἐμπόριο. Ἐρευνητὲς στὸ Ἵδρυμα **FIND** (Foundation for Innovative New Diagnostics)(https://www.finddx.org/), ἕνα μὴ κερδοσκοπικὸ ἐρευνητικὸ κέντρο στὴ Γενεύη, δοκίμασαν τὰ **73 ἐμπορικὰ διαθέσιμα RT-PCR τέστ** γιὰ κορωναϊὸ (https://www.finddx.org/covid-19/dx-data/), **πέντε ἐκ τῶν ὁποίων πέτυχαν 100% εὐαισθησία** σὲ θετικὰ δείγματα καὶ τουλάχιστον **96% εἰδικότητα σὲ πλήρως ἐλεγχόμενες ἐργαστηριακὲς συνθῆκες**

(https://theconversation.com/coronavirus-tests-are-pretty-accurate-but-far-from-perfect-136671).

Ὡστόσο, **οἱ πραγματικὲς συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες διενεργεῖται ἕνα τέστ, ἀπέχουν ἄρδην ἀπὸ τὴν συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες μετρῶνται ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ εἰδικότητα τῶν τέστ!** Οἱ ἐρευνητὲς ἐξακολουθοῦν νὰ μὴν γνωρίζουν **ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ εἰδικότητα αὐτῶν τῶν τέστ** (πάντα εἶναι χαμηλότερη ἀπὸ τὴν μετρούμενη σὲ ἰδανικὲς συνθῆκες), ἐνῶ ἐκτιμοῦν ὅτι **ἡ εὐαισθησία τους κυμαίνεται ἀπὸ 66% ἕως 80%.**

Τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων ἔχει στραφεῖ στὴν εὐαισθησία τῶν τέστ προκειμένου νὰ μὴν χάνονται κρούσματα, τὰ ὁποῖα θὰ χαρακτηρίζονται ὡς θετικὰ καὶ **κανένας λόγος δὲ γίνεται γιὰ τὴν εἰδικότητα**, ἡ ὁποία ἐκτιμᾶται ὅτι κυμαίνεται στὸ 96%. Ὁ λόγος γιὰ τὸ τελευταῖο εἶναι, ἀφενὸς διότι τὸ 96% θεωρεῖται ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ποσοστὸ εἰδικότητας καὶ, ἀφετέρου, ἐπειδὴ οἱ "εἰδικοὶ" δὲν θεωροῦν τόσο σημαντικὸ λάθος τὴν ὑπερεκτίμηση τῶν κρουσμάτων. **Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ θέλαμε νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ ἀναδείξουμε τὴν πλάνη, διότι ἡ πλασματικὴ αὔξηση τῶν κρουσμάτων δίνει τὴν ἀφορμὴ στοὺς κρατοῦντες νὰ λαμβάνουν ἀποφάσεις καὶ νὰ διαμορφώνουν πολιτικὲς, οἱ ὁποῖες ἀκυρώνουν τὶς προσωπικές μας ἐλευθερίες καὶ προσβάλλουν τὴν Πίστη μας στὸ βωμὸ τῆς τάχα δημόσιας ὑγείας, μὲ ὑποκριτικό πρόσχημα τὴν προστασία τῆς ζωῆς μας!**

Ὅπως εἴπαμε προηγουμένως οἱ "εἰδικοὶ" μᾶς λένε ὅτι τὰ τέστ ἀπὸ πλευρᾶς εἰδικότητας εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀξιόπιστα, ὡστόσο αὐτὸ ποὺ ..."ξεχνοῦν" νὰ ἀναφέρουν στοὺς πολίτες εἶναι ὅτι ἡ βαρύτητα τῆς εἰδικότητας ἑνὸς τέστ πρέπει πάντα νὰ ἐκτιμᾶται δεδομένου τοῦ ἐπιπολασμοῦ τοῦ ἰοῦ στὸν πληθυσμό. Ἡ οὐσία τῆς παραπάνω πρότασης δὲν γίνεται εὔκολα ἀντιληπτή, γι' αὐτὸ καὶ οἱ κρατοῦντες ..."ξεχνοῦν" νὰ τὴν ἀναφέρουν πρὸς ὄφελος τῆς ἀτζέντας ποὺ ἐξυπηρετοῦν. Ἐμεῖς ὡστόσο θὰ τὴν ἐξηγήσουμε στοὺς ἀναγνῶστες μας μὲ ἕνα ἁπλὸ παράδειγμα:

Ἔχουμε ἕνα τέστ γιὰ κορωναϊὸ **μὲ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ 100%** (ἀνιχνεύει ὅλα τά κρούσματα) καὶ **ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ 96%** (στοὺς **100 ὑγιεῖς, τοὺς 96 θὰ χαρακτηρίσει ὡς ὑγιεῖς καὶ τοὺς 4 ὡς κρούσματα**). Αὐτὸ τὸ τέστ τὸ χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ ἐλέγξουμε γιὰ κορωναϊὸ ὅλο τὸν πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδος ποὺ εἶναι 10 ἑκατομμύρια. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ συνολικὸς ἐπιπολασμὸς στὸν πληθυσμὸ μας κυμαίνεται στὰ ἐπίπεδα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δηλαδὴ 5% (στὴν πραγματικότητα τὸ ποσοστὸ αὐτὸ εἶναι πολὺ λιγότερο), αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἰὸς ἔχει προσβάλει τὸ 5% τοῦ πληθυσμοῦ δηλαδὴ 500.000 ἄτομα. Τὰ ὑπόλοιπα 9.5 ἑκατομμύρια εἶναι ὑγιεῖς. Τὸ τέστ ποὺ ἔχει 100% εὐαισθησία θὰ ἀνιχνεύσει καὶ τοὺς 500.000 φορεῖς τοῦ ἰοῦ. **Τί θὰ συμβεῖ ὅμως μὲ τὴν εἰδικότητα**; Τὸ **4% τῶν 9.5 ἑκατομμυρίων ὑγιῶν πολιτῶν, δηλαδὴ 380.000 ὑγιεῖς πολίτες θὰ χαρακτηριστοῦν λανθασμένα ὡς θετικοί**. Τὸ συνολικὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι **ἡ φαινομενικὰ μικρὴ ἀπώλεια εἰδικότητας, λόγω τοῦ μεγάλου μεγέθους τῶν ὑγιῶν, πρακτικὰ σχεδὸν διπλασιάζει τὰ κρούσματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται ὡς ἀληθῆ, ἐνῶ δηλαδὴ τὰ**

ἀληθινὰ κρούσματα εἶναι 500.000 ἡ πολιτεία θὰ ἀνέφερε 880.000!

Ἄς μεταφέρουμε τώρα τὸν ὑπολογισμὸ αὐτό σε πραγματικὲς συνθῆκες. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ ΕΟΔΥ κάνει τὸ τέστ σὲ ὕποπτα κρούσματα (ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν πυρετό, βήχα κτλ) καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλουμε νὰ αὐξήσουμε τὸν ἐκτιμώμενο ἐπιπολασμὸ στὴν συγκεκριμένη ὁμάδα, γιατί δεδομένων τῶν ὕποπτων συμπτωμάτων, αὐξάνεται ἡ πιθανότητα νὰ ὑπάρχει ὁ ἰὸς σὲ σχέση μὲ τὸν συνολικὸ πληθυσμό. Ἔτσι, ὑπολογίζουμε μιὰ σχετικὰ μεγάλη πιθανότητα νὰ ὑπάρχει ὁ ἰὸς σὲ αὐτὴ τὴν ὁμάδα τῆς τάξεως τοῦ 80% (τὸ παραπάνω ἀποτελεῖ ἐκτίμηση ποὺ χρησιμοποιεῖται σὲ ἐπίσημες δημοσιεύσεις ὅπως Watson et al, BMJ 2020).

Γνωρίζουμε ἀπό τόν ΕΟΔΥ ὅτι ἀπὸ 1/1/2020 μέχρι 16/8/2020 ἔγιναν 719.311 τέστ (https://www.ethnos.gr/ellada/119866_koronoiossta-ypsi-pososto-ton-kroysmaton-analogika-me-ta-imerisia-test). Ἂν ὑποθέσουμε ὅτι μόνο το 20% ὅσων ἔκαναν τὸ τέστ, δηλαδὴ 143.862 πολίτες ἦταν ὑγιεῖς, δεδομένης τῆς εἰδικότητας τοῦ τέστ (96%) τὰ Ψευδῶς Θετικὰ περιστατικὰ (ὑγιεῖς ποὺ λανθασμένα χαρακτηρίζονται

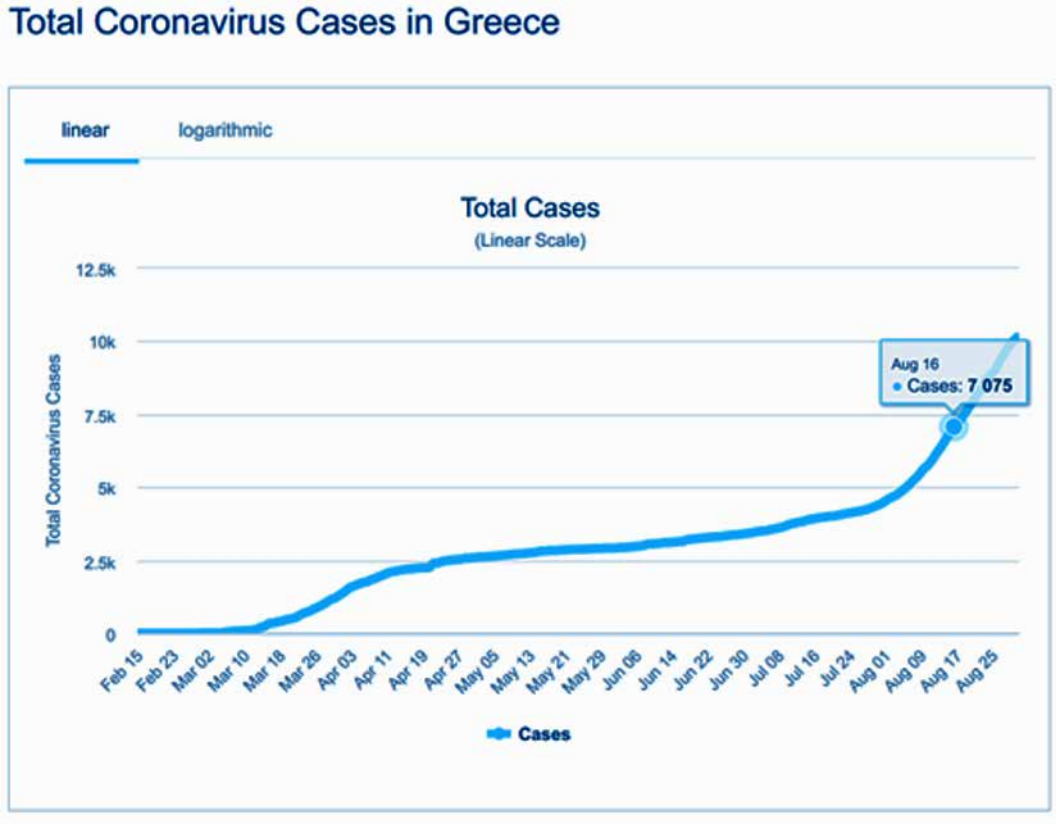

ὡς κρούσματα) θὰ εἶναι **143.862 X 4% = 5.755!**

Αὐτὸ εἶναι συγκλονιστικὸ, γιατί σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα, ὅπως συγκεντρώνονται ἀπὸ τὸ **Worldometers** (https://www.worldometers.info/coronavirus/country/greece/) (δεῖτε τόν Πίνακα στήν προηγουμένη σελίδα), **τὰ συνολικὰ κρούσματα τοῦ κορωναϊοῦ στὴν Ἑλλάδα τὴν 16η Αὐγούστου ἦσαν 7.075, ἐκ τῶν ὁποίων** (σύμφωνα μὲ τὸν παραπάνω ὑπολογισμὸ), **τὰ 5.755 εἶναι ΨΕΥΔΩΣ ΘΕΤΙΚΑ!!!**

Ὅσο ὁ ΕΟΔΥ αὐξάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν τέστ, τόσο θὰ αὐξάνουν καὶ τὰ "κρούσματα" (!), ὄχι ὅμως ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινὰ, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ τέστ ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἔχουν τὴν εἰδικότητα ποὺ προαναφέραμε. Καὶ ὅσο αὐξάνονται τὰ κρούσματα, τόσο θὰ βρίσκουν ἀφορμὲς νὰ θεσπίζουν ΚΥΑ (Κοινές Ὑπουργικές Ἀποφάσεις), ποὺ σὲ πρώτη φάση θὰ μᾶς στερήσουν τὴν ἐλευθερία μας καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ καταστρέψουν τὴν ὑγεία μας, ἐξασθενῶντας τὸ ἀνοσοποιητικό μας σύστημα μέσῳ τῆς ἀπομόνωσης καὶ τῆς μάσκας καὶ κατόπιν ἐμβολιάζοντάς μας μὲ ἐμβόλια τῶν ὁποίων ἡ προέλευση εἶναι ἀβέβαιη καὶ ἡ ἀσφάλεια ἀμφίβολη.

Χρέος μας εἶναι **νὰ καταγγείλουμε τὴν ἀπάτη μιᾶς "πανδημίας" ποὺ κατασκευάζεται καὶ στηρίζεται τεχνηέντως** ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μὲ χίλιους δυὸ τρόπους καὶ νὰ καλέσουμε τοὺς πολίτες (Κληρικούς καί Λαϊκούς) νὰ πάψουν νὰ πιστεύουν μὲ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη τὰ ψέματα ποὺ μᾶς σερβίρουν σχεδὸν ἕνα χρόνο τώρα!!!

Ἀμφισβητῆστε, μελετῆστε, σκεφτεῖτε, ἀντιδράστε!!!

Κώστας Βουγᾶς
Μοριακός Βιολόγος

Παραπομπὴ:

Watson J, Whiting PF, Brush JE. Interpreting a covid-19 test result. BMJ. 2020;369:m1808. Published 2020 May 12. doi:10.1136/bmj.m1808

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΙΚΗ ΓΡΙΠΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΡΩΝΑ ΙΟ!

Σεβαστέ π. Βασίλειε εὐλογεῖτε!

Διαβάζοντας τό τεῦχος 214-215 Ἰουνίου-Ἰουλίου 2020 τῆς κατά πάντα προσεγμένης "ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ" μεταξύ τῶν ἄλλων ἀξιόλογων ἄρθρων ἐντυπωσιαστήκαμε ἀπό τό ἄρθρο τοῦ Δρ. Ἀθανασίου Μαργαρίτη Ἀναισθησιολόγου-Ἐντατικολόγου μέ τίτλο "Δεῖτε τήν σύγκριση ἐποχικῆς γρίπης καί κορωναϊοῦ!". Δέν γνωρίζουμε τόν ἰατρό κ. Μαργαρίτη, ἀλλά εἴδαμε πώς μέ ἐπίσημα στοιχεῖα, σοβαρές ἐπιστημονικές μελέτες καί ἀδιάσειστα στατιστικά ἀποτελέσματα, δημοσιοποιημένα ἀπό κρατικές ὑπηρεσίες, πού ἀναγνωρίζονται ἀπό ὅλη τήν παγκόσμια ἰατρική κοινότητα, ἐνημερώνει ὅλους τούς ἔχοντες κοινόν νοῦν, εἰδικούς καί μή εἰδικούς ἐχέφρονες πολῖτες γιά τό τί συμβαίνει παγκοσμίως.

Ἀπό τά στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου προκύπτει ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι τό χειμῶνα 2018-19 οἱ ἰοί τῆς γρίπης προκάλεσαν στή χώρα μας 6 φορές περισσότερους θανάτους ἀπό τόν κορωναϊό τήν φετινή χρονιά. Ἐάν δοῦμε τά στοιχεῖα τῶν ἐτῶν 2013-17 οἱ θάνατοι ἀπό τούς ἰούς τῆς γρίπης ἦταν 15 φορές περισσότεροι γιά κάθε ἔτος ἀπό τούς ἐπίσημους φετινούς θανάτους ἀπό κορωναϊό. Ποιά ἀπό τίς περασμένες χρονιές πάρθηκε ἔστω καί τό ἐλάχιστο ἀπό τά ἀντιδημοκρατικά καί παρανοϊκά μέτρα τῆς φετινῆς χρονιᾶς; Ἡ μόνη μέριμνα τῆς Πολιτείας ἦταν ἡ ὑπενθύμιση τῶν συνηθισμένων μέτρων ὑγιεινῆς καί ἡ σύσταση ἐμβολιασμοῦ τῶν εὐπαθῶν ὁμάδων. Ἐντυπωσιακό δέ εἶναι τό στοιχεῖο, ὅτι τό 39% τῶν θανάτων ἀπό κορωναϊό σέ Γαλλία καί Βέλγιο δέν ἐπιβεβαιώθηκε ποτέ ἐργαστηριακά!

Παρατηρεῖται δέ ὀλιγωρία στήν ἀξιοποίηση τῶν προσφάτων καθησυχαστικῶν στοιχείων στή χώρα μας ἐνῶ οἱ ἐπιστήμονες, πού γιά λόγους συμφέροντος τάσσονται ὑπέρ τῶν σχεδίων τῶν πονηρῶν πολιτικῶν μας, δέν ἀπαντοῦν ἐμπεριστατωμένα σέ συναδέλφους τους ὅπως ὁ κ. Μαργαρίτης, πού μέ ἐπιχειρήματα ἀμφισβητοῦν τά δικτατορικά μέτρα, πού μᾶς ἐπεβλήθησαν, παρά μόνο ἀρκοῦνται σέ γενικόλογους ἀπαξιωτικούς χαρακτηρισμούς κατά τῶν διαφωνούντων.

Ὁ ψυχισμός τοῦ λαοῦ μας ἀλλοιώθηκε καί δυστυχῶς τείνουμε νά συμπεριφερόμαστε σύμφωνα μέ τό ἀπόφθεγμα τοῦ Σάρτρ "**ἡ κόλασή μου εἶναι οἱ ἄλλοι**". Ἡ ρήση αὐτή κάποτε μᾶς προκαλοῦσε ἀποτροπιασμό, σήμερα ὅμως τήν ἐφαρμόζουμε στήν πράξη χωρίς τήν παραμικρή ἀναστολή, ἀκολουθῶντας τήν κρατική προπαγάνδα.

Ἐλπίζουμε οἱ συμπολῖτες μας νά παύσουν νά ἐπηρεάζονται ἀπό τά πλήρως καθοδηγούμενα ἀπό τούς πολιτικούς ΜΜΕ, νά πρυτανεύσει ἡ λογική καί νά ἐπανέλθει στή ζωή μας τό θυσιαστικό Ὀρθόδοξο φρόνημα καί ἡ ἀγάπη γιά τόν πλησίον μας, τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Εὐχόμεθα ἡ "ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ" χάριτι Χριστοῦ νά προοδεύει πνευματικά καί νά διακονεῖ τόν Λόγο τῆς Ἀληθείας.

Ἐπικαλούμεθα τίς εὐχές σας!

Ἰωάννα Πιπεράκη
Μηχανικός Μεταλλείων-Μεταλλουργῶν
Ε. Μ. Π.

Φεβρωνία Ριζᾶ
Φυσικός ΕΚΠΑ

Ἀγριότητα ἤ Ἁγιότητα;

Σκέψεις γύρω ἀπό τήν ἀποδοχή ἤ τή ἀπόρριψη τῆς ἁγιότητας μέσα στή σύγχρονη οἰκογένεια Ἀρχικά θά ἤθελα νά σημειώσω τά ἑξῆς γύρω ἀπό τό ζητούμενο, πού εἶναι ἡ ἁγιότητα.

Γιά ἕναν Ἱερέα, πού συνειδητά συλλαβίζει μιά μιά τίς λέξεις τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀναζητῶντας τό σωτηριολογικό μήνυμα καί τόν θεολογικό τους πυρῆνα, σ᾽ ἐκείνη τή λιτή φράση «**Πρόσχωμεν, τά ἅγια τοῖς ἁγίοις**», βγαλμένη ἀπό τά σπλάχνα τῆς συνειδητῆς πίστεως καί ἐμπειρίας, φράση πού ἀποτελεῖ καί παραμένει τό βασικό θεμέλιο τῆς αὐτογνωστικῆς πορείας, τήν ὁποία καλούμεθα ὅλοι, λαϊκοί καί Κληρικοί, ν᾽ ἀκολουθήσουμε. Γιατί δίχως τήν ἀρετή τῆς αὐτογνωσίας, «τοῦ ὁρᾶν, δηλαδή, τά ἐμά πταίσματα», δέν εἶναι δυνατό νά καταλάβεις τό βαθμό προσέγγισης πρός Ἐκεῖνον ἤ Ἐκείνου πρός ἐμᾶς. Πού σημαίνει ὅτι σοῦ παραχωρεῖ τό δικαίωμα νά Τόν ἀκολουθήσεις: τονίζοντας, "Δεῦτε πρός με.....(γιατί) ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή". (πρβλ. Ματθ.11, 28· Ἰω. 14, 6)

Τό πρόβλημα ὡστόσο τῆς ἀποδοχῆς –ἤ ὄχι– τῆς ἁγιότητας ἀπό μέρους τῶν πιστῶν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐλευθερίας, στήν ὁποία ἔχουμε κληθεῖ ὅλοι, στό νά Τόν ἀκολουθήσουμε μέ συνέπεια, ἀταλάντευτη πίστη καί φυσικά μέ ὑπακοή καί ἄκρα ταπείνωση. Κι αὐτό δέν πρέπει νά ὁδηγεῖ σέ ἀκρότητες καί ἀγχωτικές διαστάσεις.

Ὡστόσο, μιά σύγχρονη οἰκογένεια, πού ζεῖ μέσα σέ ἔντονους βιορυθμούς καί κάτω ἀπό τίς πιέσεις, τόσο τοῦ χρόνου, ὅσο καί τῶν σφοδρῶν ἐπιθέσεων τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, ἀσφαλῶς εἶναι πολύ μακρυά ἀπό τήν κλειστή οἰκογένεια τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν, ὅπου ὑπῆρχε πειθαρχία, ὑπακοή στό θέλημα τοῦ πατέρα καί, προπάντων, εὐσέβεια, σεβασμός, ἀλλά καί μιά ἐκπληκτική συνοχή στόν οἰκογενειακό ἱστό. Αὐτά ὅμως πέρασαν μέ τό χρόνο καί τήν ἐξέλιξη, πού ἐμφανίστηκε ἀκόμα καί στά πιό ἀπόμερα χωριά, ἀφοῦ κυρίαρχη φωνή στή ζωή τοῦ "ἐξελιγμένου"ἀνθρώπου εἶναι ἐκείνη ἡ τῆς Τηλεοράσεως: ἡ ἐπίμονη καί σαγηνευτική φωνή. Μέ τά ὅσα, φυσικά, τήν ἀκολουθοῦν.....

Τό ἐρώτημα, λοιπόν, πού πλανᾶται σήμερα εἶναι τό ἑξῆς: Σέ ποιό μέτρο μπορεῖ νά κατορθωθεῖ, νά βιωθεῖ καί νά προσεγγιστεῖ μέσα στή σύγχρονη οἰκογένεια τῶν καιρῶν μας, ἡ ἁγιότητα; Γιατί ἐδῶ δέν δίδεται κάποιο εἰδικό συνταγολόγιο μέ τό ὁποῖο εἶναι δυνατή ἡ οἰκειοποίησή της, ἄν προηγουμένως δέν ὑπάρξει ὁ μακρύς, ἐπίπονος κι αἱματηρός δρόμος τῆς ἀσκήσεως, πάντα

μέσα στά πλαίσια τοῦ ἁγιοπνευματικοῦ ἀγῶνα καί φωτισμοῦ. Γιατί εἶναι βέβαιο πώς σέ ὅλες τίς οἰκογένειες ὁ σταυρός καί ἡ ἀγωνία συνυπάρχουν μέ τήν ἀδυσώπητη καθημερινότητα ὅμως, ἄν ὅλα αὐτά δέν εἶναι ἐμβαπτισμένα μέσα στό σταυροαναστάσιμο φῶς τῆς Πίστεως, πού ὡς βακτηρία, ἐλπίδα καί θεμέλιο διακρατεῖ τόν οἰκογενειακό βίο, τότε «**ἔτι ἕν λείπει**» (πρβλ. Λουκ.18, 22). Καί αὐτό τό «**ἕν**», ἀσφαλῶς, εἶναι ἐκεῖνος ὁ πρῶτος βηματισμός πού ὁδηγεῖ «εἰς τά ἅγια». Μόνο, πού γιά νά γίνει αὐτό τό πρῶτο βῆμα ἀπαιτεῖται θυσία, αὐταπάρνηση, ἐκκοπή τοῦ ἰδίου θελήματος καί φυσικά ἡ θεοφιλής ὑπομονή. (Ὅσον ἀφορᾶ τήν τελευταία, στ᾽ ἀλήθεια, πόσα ἀνδρόγυνα δέν ἔρχονται σέ διάσταση, μέ ἀποτέλεσμα νά διασπᾶται τό Μέγα Μυστήριο τοῦ Γάμου, ὅπου ὑποσχέθηκαν νά παραμείνουν ἑνωμένοι)!

Στίς μέρες μας, ὅπου ὑπάρχει ἀναμφίβολα κρίση ἀξιῶν, ἡ οἰκογένεια εἶναι καί αὐτή εὐάλωτη ἀπό τά διάφορα συνθήματα γιά ἀπελευθέρωση, δικαιώματα, σεβασμό τῆς προσωπικότητας κ.ἄ. συναφῆ. Ὅσοι δέ διαφοροποιοῦνται ἀπό τό συρμό αὐτό, ἔχω τήν ταπεινή γνώμη, πώς λαμβάνουν ἐπάξια τόν "τῆς δικαιοσύνης στέφανον" (πρβλ Β΄ Τιμ. 4, 8.) γιατί ἀγωνίζονται ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν, νά ὑψώσουν τήν οἰκογένεια πάνω ἀπό τά χαλεπά καί ἀφρίζοντα κύματα τῆς δοκιμασίας καί τοῦ ὑποβιβασμοῦ.

Ἀπό τήν περίπου τριαντάχρονη ποιμαντική μου ἐμπειρία καταθέτω τά παρακάτω, τά ὁποῖα δέν ἀποτελοῦν μιά φιλολογική ἐπεξεργασία βιωμάτων, ἀλλά βαθύτερη προσέγγιση τοῦ Μυστηρίου τοῦ οἰκογενειακοῦ γίγνεσθαι.

Τά Ψυχοσάββατα, ὅταν μαζί μέ τό λιτό τό πιατάκι τά κόλυβα, προσφέρεται στόν Ἱερέα τό χαρτί μέ τά ὀνόματα τῶν κεκοιμημένων τῆς κάθε οἰκογένειας τῆς ἐνορίας, ἀσφαλῶς κανένας δέ μπορεῖ νά διακρίνει ἐμπρός ἀπό τό κάθε ὄνομα τό ἐπίθετο ἅγιος. Γιατί αὐτό μόνο "ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων ἐξουσιάζων ὡς Θεός" τό γνωρίζει καλύτερα ἀπό ἐμᾶς. Ὡστόσο, ἐπειδή καί ἐμεῖς ἔχουμε τήν ἐλπίδα πώς μέσα στά τόσα ὀνόματα, πού ἀκούγονται, ὑπάρχουν καί οἱ ἀφανεῖς, οἱ ἄγνωστοι ἅγιοι, δέν ἀφήνουμε τόν ἱερό χρόνο νά περάσει μέσα στό σκοτάδι τοῦ πένθους καί τῆς ἀπελπισίας, ἀλλά ψάλλουμε: "Μετά τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τάς ψυχάς τῶν δούλων σου.....". Γιατί πιστεύουμε στόν Ἁγιασμό πού χαρίζει καί γιατί ξέρουμε πώς μέσα στόν ἱκανό αὐτό ἀριθμό τῶν κεκοιμημένων, τή μεγάλη πλειοψηφία τήν κατέχουν γονεῖς, πάπποι, προππάποι..... Κομμάτια ἐξάπαντος τῆς οἰκογένειας ἑκάστου, πού ὁ καθένας λειτούργησε τά τοῦ βίου του πιστῶς καί θεαρέστως, φέροντας τόν βαρύτερο ἤ ἐλαφρότερο σταυρό του. Αὐτόν, δηλαδή, πού τοῦ δόθηκε νά ἄρει.....

Σκόπελος **π. Κων. Ν. Καλλιανός**

Ποῦ πῆγε, τελικά, ἡ ἀγάπη στήν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα;

Ὅπως νομίζω οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς καί χάρη στόν ἔνδοξο ἀγῶνα καί τά ἁγιασμένα αἵματα τῶν ἡρώων μαρτύρων προγόνων μας, μεγάλωσα σέ ὀρθόδοξο χριστιανικό περιβάλλον, ὅπου ἡ βασική διδασκαλία ἦταν νά ἀγαπήσουμε τόν συνάνθρωπό μας ὡς τόν ἑαυτό μας. Οἱ ἀρετές τῆς ἀλληλεγγύης καί τῆς προσφορᾶς, ἔγιναν ἕνα μέ τή συνείδηση κάθε ὀρθόδοξου χριστιανοῦ καί τό γεγονός αὐτό ἴσως προσέδωσε στούς Ἕλληνες θαλπωρή καί γλυκύτητα στή συμπεριφορά τους, τίς ὁποῖες ἄλλωστε ἐξυμνοῦν καί πολλοί ἄνθρωποι, πού ζοῦν στό ἐξωτερικό.

Σήμερα, θέλω περισσότερο παρά ποτέ νά πιστέψω πώς οἱ ἀρετές αὐτές ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν στήν οὐσία τους καί δέν περιορίζονται μόνον στήν Ἑλληνική φιλοξενία, τήν ὑπέρμετρη συναισθηματικότητα, τήν ὑπερβολική οἰκειότητα, τήν οἰκογενειακή ὑπερπροστατευτικότητα ἤ ἔστω καί στόν ὀβολό κάθε Κυριακή στό φιλόπτωχο ταμεῖο τῆς ἐνορίας. Θέλω νά πιστέψω πώς ἡ ριζωμένη ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων γιά Τόν Χριστό καί Τήν Παναγία θά τούς βοηθήσει κατ' ἀρχάς νά ἀναζητήσουν τήν ἀλήθεια στούς κρίσιμους καιρούς, πού διανύουμε. Καί ὄχι μόνον νά τήν ἀναζητήσουν, ἀλλά καί νά τήν ἐπιλέξουν. Ὅσο ὀδυνηρή καί ἐάν φαίνεται. Γιατί, τελικά αὐτή ἡ ἐπιλογή τῆς ἀλήθειας μπορεῖ νά ἀπελευθερώσει κάθε ἄνθρωπο καί νά προσφέρει οὐσιαστική βοήθεια καί ἀγάπη στόν ἑαυτό μας καί τόν συνάνθρωπο, μέσα ἀπό ἕναν συλλογικό ἀγῶνα.

Ἔχουμε παρακολουθήσει τόν τελευταῖο καιρό μπροστά στά μάτια μας νά ἐκτυλίσσεται μιά τραγωδία γιά τόν Ἑλληνικό λαό. Μετά ἀπό μιά μακροχρόνια δυσβάσταχτη οἰκονομική κατάσταση, ἡ ὁποία ἀναπόφευκτα ἔφερε στίς Ἑλληνικές οἰκογένειες δυστυχία καί πόνο καί ἀκόμη αὐτόν τόν ἴδιο τόν θάνατο (ἀφοῦ πάρα πολλοί συνάνθρωποί μας εἴτε αὐτοκτόνησαν εἴτε ἀρρώστησαν καί πέθαναν μαρτυρικά, μήν μπορῶντας νά ἀνταποκριθοῦν στίς αὐξανόμενες ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς), ἔρχεται τώρα μιά… «πανδημία» νά ἀποτελειώσει καί ὅσες Ἑλληνικές οἰκογένειες κατόρθωσαν νά ἐπιβιώσουν αὐτοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ πολέμου.

Ὅλα τά ἰατρικά συγκριτικά δεδομένα ἀποδεικνύουν καί ἀπό ὅσα γνωρίζουμε ὅτι ὁ συγκεκριμένος ἰός ἐνδέχεται νά εἶναι ἀσθενέστερος καί τοῦ ἰοῦ τῆς ἁπλῆς γρίπης, γιά τόν ὁποῖο ἄλλες χῶρες πολύ περισσότερο προηγμένες ἐπιστημονικά καί τεχνολογικά (ὅπως ἡ Σουηδία καί ἡ Ἰαπωνία) δέν ἔχουν λάβει σχεδόν κανένα μέτρο. Ὅμως ὑποχρεώνεται ἡ μαρτυρική Ἑλλάδα νά σηκώσει ἐκ νέου στούς ὤμους της τήν ψυχική ὀδύνη, τήν

ἀνεργία, τή φτώχεια, τήν ἐξαθλίωση, τόν πόνο καί τελικά τό μαρτύριο, πού αὐτός θά ἐπαναφέρει.

Ποιά λοιπόν εἶναι ἡ θέση τοῦ Ὀρθόδοξου Ἕλληνα; Ποῦ πῆγε τελικά ἡ ἀγάπη του γιά τόν συνάνθρωπο; Μήπως ἡ ἀγάπη αὐτή εἶναι καλά κρυμμένη πίσω ἀπό τή μάσκα κατά τήν ὥρα τῆς τέλεσης τῆς Θείας Λειτουργίας; Μήπως εἶναι κρυμμένη στόν διαπληκτισμό, ὥστε ἡ ἀπόσταση μέ τόν συνάνθρωπο νά εἶναι δύο μέτρα καί ὄχι ἑνάμιση μέτρο; Μήπως τό σωστό εἶναι νά περιορισθοῦν δέκα ἑκατομμύρια Ἕλληνες γιά ἕνα συγκριτικά πολύ μικρότερο ποσοστό ἀνθρώπων μέ ἐπιβαρυμένο ἰατρικό ἱστορικό, οἱ ὁποῖοι εἶναι κατά κύριο λόγο ἡλικιωμένοι καί οἱ ὁποῖοι βεβαίως πρέπει νά περιορίζονται καί νά προσέχουν ἰδιαιτέρως , ὥστε νά μήν ἐπιβαρυνθεῖ περαιτέρω ἡ ὑγεία τους;

Πιστεύω πώς κάθε νοήμων Ὀρθόδοξος Ἕλληνας μπορεῖ νά κάνει τήν διάκριση. Νά ὀρθώσει τό ἀνάστημά του, νά διεκδικήσει τά δικαιώματά του μέ κάθε νόμιμο τρόπο καί νά ἀρθρώσει λόγο. Νά μιλήσει γιά τόν λόγο τῆς ἀλήθειας, γιατί αὐτή τή φορά ὁ λόγος τῆς ἀλήθειας δέν ἀφορᾶ τόν καθένα ἀτομικά, ἀλλά ἀποτελεῖ πολύτιμη προσφορά σέ κάθε μαρτυρική Ἑλληνική οἰκογένεια!

Δρ. Ἰωάννα Β. Τυροβολᾶ
Ὀρθοδοντικός

ΞΙΦΑΣΚΙΑ, ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΑΘΛΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ:

1. ΕΧΕΙ ΓΑΝΤΙΑ 2. ΕΧΕΙ ΜΑΣΚΕΣ 3. ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΕ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙ ΣΕ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΤΩΝ 2 ΜΕΤΡΩΝ, ΤΟΝ ΜΑΧΑΙΡΩΝΕΙΣ!

ΚΟΡΩΝΑ ΙΟΣ: ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ Ἢ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ;

Ἀπό τίς ἀρχές Μαρτίου ἡ χώρα μας δοκιμάστηκε καί δοκιμάζεται ἀπό τήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ μέ βάση τόν ἰό SARS-COVID-19, μέ ἐπιπτώσεις μέχρι τή στιγμή αὐτή 193 νεκρούς, κυρίως ὅσους εἶχαν καί ὑποκείμενα σοβαρά νοσήματα.

Μέ τόν κορωνοϊό δοκιμάστηκαν σχέσεις φιλικές, οἰκογενειακές, ἐπαγγελματικές καί ἀκόμη ἀναδύθηκαν φαινόμενα οἰκογενειακῆς βίας, κυρίως μεταξύ ζευγαριῶν, δεδομένου ὅτι τά ζευγάρια ἦταν ἀναγκασμένα νά παραμένουν οἴκει γιά ὁλόκληρο σχεδόν τό διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἀκόμη δοκιμάστηκαν οἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, καί πολλοί Ἱερεῖς βρέθηκαν κατηγορούμενοι διότι ἐτέλεσαν τό Μέγα Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὡς ὤφειλαν.

Ὡστόσο εἶναι γνωστό ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἔξαρσης τῆς λέπρας, ὅτι κοινωνοῦσαν λεπρούς χωρίς νά προσβάλλονται ἀπό τή νόσο, οὔτε οἱ Ἱερεῖς, οὔτε τό ὑπόλοιπο χριστεπώνυμο πλῆθος.

Ὁ τρόπος πού ἐπετέθη ἡ Πολιτεία στήν Ἐκκλησία καί τή Χριστιανική Πίστη, μέ ἀφορμή τό Μυστήριο τῆς Θείας Κοινωνίας ἦταν πρωτοφανής, δεδομένου ὅτι ποινικοποιήθηκε ἡ ἀπόφαση ὁρισμένων γενναίων Ἱερέων νά Κοινωνήσουν τούς Χριστιανούς, πού ἐπιθυμοῦσαν ὡς ὤφειλαν, καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἀμφισβητήθηκε ἡ Θεραπευτική καί Καθαρτική Δράση τῆς Θείας Μεταλήψεως.

Τό φαινόμενο αὐτό ἦταν πρωτοφανές γιά τά χρονικά τῆς ἐποχῆς μας, μέ λίγες φωτεινές ἐξαιρέσεις, ὅπως τῆς Ὁμότιμης Καθηγήτριας Παθολογίας-Λοιμωξιολογίας κυρίας Ἑλένης Γιαμαρέλου, πού ἔκανε Ὁμολογία Πίστεως.

Δυστυχῶς ὅμως τό παράδειγμά της δέν ἀκολούθησαν ἄλλοι διάσημοι τῆς πανεπιστημιακῆς κοινότητας, εἴτε ἀποφεύγοντας νά ἀπαντήσουν, εἴτε ἀπαντῶντας ἀρνητικά.

Γιά τόν Χριστιανό ὡστόσο, ἡ τοποθέτηση τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως πάνω ἀπό κάθε ἔννοια τῆς Πολιτείας, εἶναι ἐπιβεβλημένη καί σ'αὐτήν ἔχουν ἀναφερθεῖ καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Αὐτό εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τή γενικότερη ἀποδιοργάνωση τῆς κοινωνίας μας, δεδομένου ὅτι καί ἀπό τά τελευταῖα ἔτη, ἡ ἀνθρωπότητα δοκιμάστηκε καί ἀπό ἄλλους ἰούς, ὅπως ὁ Embola, ο H1N1, ο SARS κ.ο.κ. καί βεβαίως κανείς δέν ἀναφέρθηκε στό θέμα τῶν λαθρομεταναστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι μιά κινούμενη ὑγειονομική βόμβα, λόγῳ τοῦ συγχρωτισμοῦ τους στίς Μονάδες Φιλοξενίας.

Εἶναι γνωστές ἄλλωστε οἱ ἔρευνες τοῦ συμπατριώτη μας Καθηγητοῦ τῆς Ἐπιδημιολογίας στό Stanford κυρίου Ἰωάννη Ἰωαννίδη ὅτι ὁ ἰός SARS-COVID-19 δέν ἔχει μεγαλύτερη θνησιμότητα ἀπό τόν ἰό H1N1.

Φυσικά καί δέν ὑπάρχει λόγος νά εἴμαστε ἐνάντια σέ ὅλα ἀνεξαιρέτως τά μέτρα πού ἐλήφθησαν, ὡστόσο ἡ Πολιτεία πρέπει νά ἀναλάβει καί τόν καθησυχασμό τοῦ κόσμου, γεγονός πού μέχρι τώρα δέν ἔκανε, γιά τούς δικούς της λόγους...

Χρῆστος Ι. Ἰστίκογλου
Ψυχίατρος

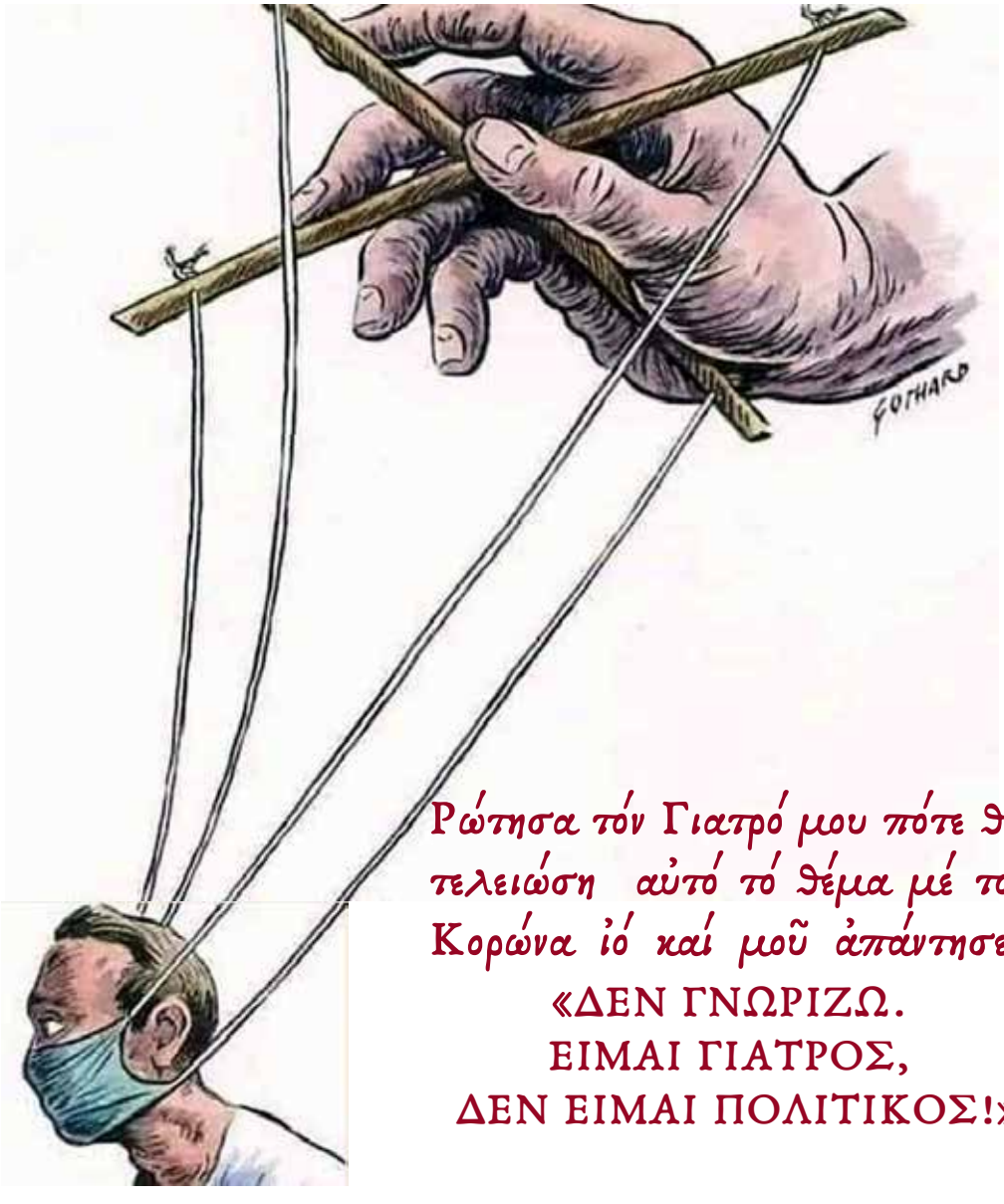

Ρώτησα τόν Γιατρό μου πότε θά τελειώση αὐτό τό θέμα μέ τόν Κορώνα ἰό καί μοῦ ἀπάντησε:
«ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ.
ΕΙΜΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ,
ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ!»

«Τό ὄνομά μου εἶναι Ὀζυμάντιας, βασιλέας βασιλέων: Κοίταξε τά ἔργα μου, ὦ Δυνατέ, καί ἀπελπίσου! Τίποτα δέν ἀπομένει...» [1]

Ὅσοι ἔχετε διαβάσει τό περίφημο ποίημα τοῦ μεγάλου Βρετανοῦ ποιητή P. B. Shelley (1792-1822), θά ξέρετε ὅτι μιλάει γιά ἕναν ξένο ταξιδιώτη πού στέκεται μπροστά στό τεράστιο, κομματιασμένο γρανιτένιο ἄγαλμα τοῦ πανίσχυρου κάποτε **Ραμσῆ τοῦ Τρίτου**, ἀπό τοῦ ὁποίου τή δύναμη ἔχει ἀπομείνει ἕνας σπασμένος κολοσσός καί ἡ σιωπή τῆς ἀπέραντης ἄμμου.

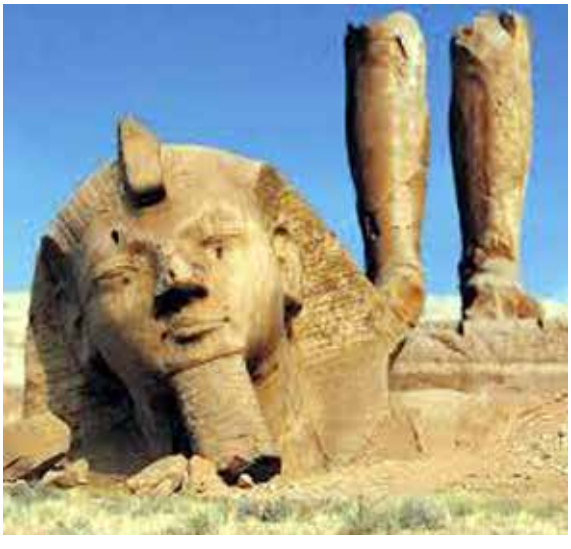

Ὅσοι δέν τό ἔχετε διαβάσει, θά σᾶς συνιστοῦσα νά τό διαβάσετε, ἰδίως ἐσεῖς πού ἔχετε τόση πεποίθηση στήν ἀλαζονεία σας, ὥστε θεωρεῖτε τούς ἑαυτούς σας κυρίαρχους τῆς ζωῆς σας –ἀλλά καί τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων– καί εἴσαστε ἕτοιμοι μέ τό ὅπλο στό χέρι νά στήσετε στόν τοῖχο ὁποιονδήποτε ἔχει διαφορετική γνώμη ἀπό ἐσᾶς!

Ὅση δίψα γιά ἐξουσία πάνω στούς ἄλλους καί νά ἔχει κανείς, δέν εἶναι δυνατόν νά μή σκεφτεῖ κάποια στιγμή τήν κατάληξη κάποιων ἄλλων, πολύ καλύτερων καί ἰσχυρότερων ἀπό αὐτούς. Βέβαια, θά μοῦ πεῖτε, ὅτι γιά νά μπορέσει νά δεῖ κανείς μέσα ἀπό τήν ὁμίχλη τοῦ χρόνου πού θά ἔρθει, θά πρέπει νά ἔχει ἰδιαίτερη διορατικότητα, **κι ὅποιος ἔχει ἰδιαίτερη διορατικότητα, ἔχει ἀξία.** Καί ὅποιος ἔχει ἀξία, ξέρει καλά τί ἀξία ἔχει ἡ ἀξία του καί ποιά θά εἶναι ἡ ἀναπόφευκτη κατάληξή της!

Δύσκολες σκέψεις γιά νά τίς κάνει ἕνας τενεκές βαμμένος μέ χρυσόσκονη, πού καμαρώνεται γιά ἀτόφιο χρυσάφι! **Πόσῳ μᾶλλον ὅταν εἶναι πολλοί τενεκέδες μαζεμένοι, πού ἐξυμνοῦν ὁ ἕνας τό χρυσάφι τοῦ ἄλλου, ὅπως παρακολουθοῦμε νά γίνεται στήν παγκόσμια σκακιέρα τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου μας.** Γιατί, κακά τά ψέμματα, ὁ Ραμσῆς ἦταν Φαραώ, Βασιλεύς Βασιλέων, ἐπίγειος θεός γιά τούς λαούς του. Στό πέρασμά του ἔτρεμαν οἱ λαοί. Κι ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπό αὐτόν εἶναι ἄμμος. Βάλτε, ὅμως, τίς φωτογραφίες τῶν σημερινῶν ἐξουσιαστῶν τῶν λαῶν τή μιά δίπλα στήν ἄλλη

1. **OZYMANDIAS ποίημα τοῦ Percy B. Shelley**

καί πεῖτε μου ὅτι δέν γελάει ἀκόμα κι ἡ ἄμμος μαζί τους....

Κι ὅμως, ἐμεῖς εἴμαστε πού τούς κάνουμε νά πιστεύουν στήν παντοδυναμία τους. Οἱ δοῦλοι τοῦ Ραμσῆ τόν προσκυνοῦσαν ἀπό ἀνάγκη, ξέροντας τά δεσμά τους καί ἔχοντας ἐπίγνωση ὅτι κρατοῦσε τή ζωή τους στήν ἄκρη τῆς γλώσσας του. Δέν μποροῦσαν νά κάνουν διαφορετικά, **ἀλλά εἶχαν ἐπίγνωση ὅτι ἦσαν δοῦλοι καί ἡ δίψα γιά τήν ἐλευθερία τους τούς συνώδευε**! Ἐμεῖς ἔχουμε τήν ψευδαίσθηση ὅτι εἴμαστε ἐλεύθεροι καί ἐπιλέγουμε, ὄχι ἁπλᾶ νά τούς ἀνεχόμαστε, ἀλλά τούς παραδίδουμε τήν ἐξουσία πάνω στίς ζωές μας καί πάνω στίς ζωές τῶν παιδιῶν μας, φτάνοντας σέ ἄκρα πρωτάκουστα γιά μιά ἀνθρωπότητα πού καυχιέται ὅτι ὁ πολιτισμός της θά νικήσει τήν ἄμμο. Γιατί;

Τούς ἀφήνουμε νά κυνηγοῦν μέ σαδιστική ἱκανοποίηση κάθε ἁπλῆ ἀλλά οὐσιαστική χαρά τῆς ζωῆς μας. Γιατί; Τούς ἀφήνουμε νά σπείρουν διχόνοια καί μῖσος ἀνάμεσά μας. Γιατί; Τούς ἀφήνουμε νά μᾶς κάνουν κατασκόπους τοῦ διπλανοῦ μας. Γιατί; Τούς ἀφήνουμε νά μᾶς δυσκολεύουν τήν καθημερινότητά μας σέ ἀπίστευτο σημεῖο! Εἶδα μέσα στόν καύσωνα, σέ νησί, ἡλικιωμένους ἀνθρώπους νά περιμένουν οὐρά κάτω ἀπό τόν ἥλιο (γιά τό ...καλό τους!), γιά νά ψωνίσουν στόν "**Σκλαβενίτη**" ! Γιατί;

Καί, τελευταῖα, ἀνεχόμαστε νά μᾶς ἀπειλοῦν ὅτι θά μᾶς πάρουν καί τά παιδιά μας!!! Γιατί; Τί μετάλλαξη πάθαμε;

Μή μοῦ πεῖτε μόνο, γιατί φροντίζουν γιά τό καλό μας καί γιά τήν εὐημερία μας. Γιατί τότε θά σᾶς ἀπαντήσω μέ ἕνα λατινικό κείμενο, αὐτῶν τῶν λατινικῶν πού, ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι μισήσαμε στά νιᾶτα μας, ὅταν τά μαθαίναμε σάν "νεκρή γλῶσσα" καί τήν ἀγαπήσαμε ἀργότερα, ὅταν εἴδαμε πόσο ζωντανή εἶναι: «**Μακάριος αὐτός πού πέρασε ὅλη τή ζωή του στούς δικούς του ἀγρούς, αὐτός ὁ ὁποῖος εἶχε τό ἴδιο σπίτι μάρτυρα καί στή γέννηση καί στά γεράματά του... Γιά αὐτόν, ὁ χρόνος ὁρίζεται ἀπό τίς ἐποχές, ὄχι ἀπό τίς Ὑπατεῖες, γιατί αὐτός γνωρίζει τό Φθινόπωρο ἀπό τούς καρπούς του καί τήν Ἄνοιξη ἀπό τά ἄνθη της**»[2].

Ἄς μοῦ πεῖ κάποιος ἄν θά ζήλευε ὁ ποιητής (πού ἔζησε ἀπό τό 370-404 μ.Χ.) τή δική μας "πολιτισμένη" ζωή περισσότερο ἀπό τή ζωή τῆς ἐποχῆς του!!!

Γιά Σχόλια: ninetta1blospot.com **Νινέττα Βολουδάκη**

2. **Claudian, Carmina Minora (XX)**

Μέ τήν Ἁγία Λαβίδα κανεὶς δὲν κόλλησε κάποια ἀσθένεια, μόνο Αἰώνια Ζωή»!

Ἡ Ἱστορία μιᾶς Ἀσημένιας λαβίδας Θείας Κοινωνίας ἀπὸ τὸ 1770

Ἀπὸ ἀνάρτηση τοῦ Ἱερέα **Ioan Valentin Istrati** τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Κωνστάντσα, γνωρίσαμε τά κατωτέρῳ σημαντικά . Ὁ πατέρας του ἦταν Ἱερέας ἐνῶ ὁ παππούς του ἦταν στρατιωτικὸς Ἱερέας:

«Αὐτὴ ἡ ἀσημένια λαβίδα εἶναι ἁγιασμένη. Μοῦ τὴν ἔδωσε ὁ πατέρας μου. Μὲ αὐτὴν κοινώνησα τόν Χριστὸ σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους χωρὶς νὰ μεταδώσω καμία ἀσθένεια. Μὲ τὴν ἴδια λαβίδα κάθε φορά καταλύω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ποτήριο τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πατέρας μου, τὴν λαβίδα τὴν ἔχει ἀπὸ τὸν παππού μου. Μὲ αὐτὴν κοινώνησαν δεκάδες χιλιάδες ἄνθρωποι. Πάνω της γράφει 1770. Ἐδῶ καὶ 250 χρόνια μὲ αὐτὴν τὴν λαβίδα οἱ πιστοὶ Κοινωνοῦν τὸν Χριστό.

Κοινώνησαν βρέφη, νέοι, γέροι, στρατιῶτες, μητέρες, ἑτοιμοθάνατοι, ἅγιοι!

Πέρασε ἀπὸ πανούκλα, τύφο, τὴν Ἱσπανικὴ γρίππη, τὸ μέτωπο, τὸ Στάλινγκραντ, τὴν Τάτρα.

Κανεὶς δὲν κόλλησε κάποια ἀσθένεια, μόνο Αἰώνια Ζωή»!

Πηγές: Ὁ Προσκυνητὴς ¦ EVZ.ro (Ρουμανικὰ)

ΑΔΙΕΞΟΔΑ

Ἤ Τό κακό δουλεύει μεθοδευμένα, παγκοσμιοποιημένα!

Τήν τελευταία δεκαετία, ἔχουμε εἰσέλθει στήν ἐποχή τῶν ἀδιεξόδων. Τόσο στή χώρα μας, ὅσο καί στόν κόσμο ὁλόκληρο, βιώνουμε τά ἀδιέξοδα σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς. Ἀδιέξοδα στήν οἰκονομία, στήν ἐργασία, στό περιβάλλον, στήν ὑγεία, στήν κοινωνία κ.ἄ. πολλά. Ὅλο καί πιό συχνά βιώνουμε καταστάσεις, ὅπου ἡ γνωστή φράση –ἐμπρός γκρεμός καί πίσω ρέμα– ἀποτυπώνει μέ τόν πιό εὔγλωττο τρόπο, τό ἀδιέξοδο στό ὁποῖο ἔχουμε περιέλθει.

Οἱ προσπάθειες εὕρεσης λύσεων, σέ ἀτομικό καί οἰκογενειακό ἐπίπεδο, σύντομα ἐξαντλοῦν τά ὅριά τους, σέ ἕνα περιβάλλον γενικευμένου χάους, χωρίς σταθεροποίηση στήν κατιοῦσα πορεία του. Τά νέα καταστροφικά γεγονότα, πού ἔρχονται ἀναπάντεχα, στενεύουν τίς δυνατότητες ἐλιγμῶν καί ἐντάσσουν ὅλο καί μεγαλύτερα τμήματα τοῦ πληθυσμοῦ, σέ κατάσταση πολλαπλῆς κρίσης. Οἱ ἀλεπάλληλες ματαιώσεις, ἐναλλάσσουν τήν ὀργή μέ τήν ματαιότητα καί ὁδηγοῦν τούς ἀνθρώπους στήν ἀπογοήτευση καί τήν ἀπελπισία.

Στό συλλογικό πολιτικό ἐπίπεδο, ἔχει γίνει πιά κοινός τόπος, πώς οἱ πολιτικοί καί οἱ πολιτικές τους ἐπιλογές, ἀποτελοῦν μέρος τοῦ προβλήματος καί ὄχι μέσον ἐπίλυσής του. Ὅμως καί οἱ ὑπόλοιποι συλλογικοί θεσμοί, ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον «σωματοποιοῦν» τήν γενική κρίση. Ὅλοι σχεδόν οἱ μηχανισμοί ἄμυνας, πού διαθέταμε ὡς τώρα, ἀπαξιώνονται γιατί ἐξαντλοῦνται χωρίς νά μποροῦν νά ἀνταπεξέλθουν σέ αὐτόν τόν σκοτεινό ποταμό, πού μοιάζει νά συμπαρασύρει τούς πάντες καί τά πάντα στό πέρασμά του.

Βλέπουμε σοβαρούς ἐπιστήμονες νά «σκίζουν» τά πτυχία τους, γιατί ἡ γνώση σκεπάζεται ἀπό τήν παραπληροφόρηση. Βλέπουμε ἀνθρώπους τοῦ στοχασμοῦ καί τοῦ λόγου, νά περιθωριοποιοῦνται στήν ἀφάνεια, ἐνῶ τά τηλεσαλόνια κατακλύζονται ἀπό ἐπῃρμένους παπαγάλους καί ὑστερικές καρακάξες, ὅπου ἐν χορῷ κράζουν κακόηχα, ὑμνῶντας τόν θρίαμβο τοῦ ἀπόλυτου τίποτα!

Ἄν σκεφτοῦμε πιό ψύχραιμα ὅλο τό ἀνοσιούργημα πού ἐπιτελεῖται σήμερα, θά διακρίνουμε τό ἀνούσιο τοῦ ἐγχειρήματος, τό ὁποῖο δέν εἶναι κάτι νέο, ἀλλά ἡ πάγια ἱστορία τοῦ κακοῦ ἐνάντια στό καλό.

Ἡ διαφορά βρίσκεται στό γεγονός πώς σήμερα τό κακό δουλεύει παγκοσμιοποιημένα καί μεθοδευμένα, μέ σχέδιο. Τά ἀδιέξοδά μας, εἶναι

μοντέλα πού ἐφαρμόζονται μέ βάση τίς ἐπεξεργασίες τῶν πληροφοριῶν πού τούς παρέχουμε, ἠθελημένα ἤ ἀθέλητα, μέσῳ τῆς τεχνολογίας.

Ἡ κατάσταση αὐτή μᾶς ἀναγκάζει νά ἀναδιπλωνόμαστε ὅλο καί περισσότερο μέσα μας, ἀλλά συγχρόνως αὐτό τό μέσα ἔχει καλυφθεῖ ἀπό τόσους τόνους σκουπιδιῶν τῶν ἔξωθεν προβολῶν, ὥστε νά καθίσταται δύσκολη ἡ συνομιλία μαζί του. Τό ἴδιο συμβαίνει ἑπομένως καί μέ τούς γύρω μας. Δέν εἶναι τυχαῖο πώς σπανίζουν πιά οἱ διάλογοι, οἱ φιλίες, οἱ ἔρωτες. Ἀποστερημένοι καί ἀποστειρωμένοι, ἀναμασᾶμε τή σύγχυσή μας. Τό μοιραῖο ἀποτέλεσμα, εἶναι ὁ πολλαπλασιασμός ὅλων τῶν ἀρνητικῶν πλευρῶν πού φέρουμε ἐν δυνάμει.

Ὁ πραγματισμός μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζουμε τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλά καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας, ἀποτελεῖ ἕνα δεῖγμα τοῦ δήγματος πού ἔχουμε δεχθεῖ ἀνεπίγνωστα καί ἀναπαράγουμε.

Ἡ μαζική ἀναπαραγωγή τῆς τοξικότητας, κατασκευάζει μιά γκρίζα πραγματικότητα, πίσω ἀπό τήν ὁποία, οἱ δοῦλοι τοῦ πονηροῦ καί ἄρχοντες αὐτοῦ τοῦ κόσμου, προετοιμάζουν τήν περαιτέρω ὁλοκλήρωσή της.

Συγχέουν σκόπιμα τή διεστραμμένη πραγματικότητα, πού οἱ ἴδιοι ἐπιβάλλουν, μέ τήν ἀλήθεια, προβάλλοντάς την σάν τήν μόνη ὑπαρκτή συνθήκη, πού «ἀναγκάζονται» νά ὑπηρετήσουν. Πανοῦργοι καί ἄφρονες, προπέτες τοῦ τρόμου, οἱ ἄνομοι ἄρχοντες τούτου τοῦ κόσμου, πασχίζουν ματαίως νά ἀπειρήσουν τόν μηδενισμό τους.

Ἀρκεῖ ἕνα παιδί νά φωνάξει ξανά στήν ἱστορία, τήν πανάρχαιη ρήση: «ἐκ τοῦ μηδενός, μηδέν»[1], γιά νά καταρρεύσει σάν χάρτινος πύργος τό βαβελικό τους κατασκεύασμα. Αὐτό τό παιδί βρίσκεται στήν καρδιά τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἀσχέτου ἡλικίας.

Γι' αὐτό τόν λόγο, ἕνα παιδί εἶναι ἀρκετό νά μιλήσει στίς καρδιές ὅλων μας, νά ἐπανασυνδέσει τήν καρδιά μέ τή νόηση, τή ζωή μέ τό νόημα. Σέ αὐτό τό παιδί ἀπέδωσε ὁ Ἡράκλειτος τήν βασιλεία.[2]

Αὐτό τό παιδί ἀγκάλιασε ὁ Χριστός. Αὐτό τό παιδί γνωρίζει ἀπό καρδιᾶς, ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Φίλος του, ἡ ὄντως Χαρά του. Αὐτό τό παιδί σαγηνεύεται ἀπό τόν φιλάνθρωπο Λόγο του. Αὐτό τό παιδί φέρει μέσα του τήν ἐκμυστηρευτική θεολογία τοῦ ἔρωτά του πρός Αὐτόν. Αὐτό τό παιδί μπορεῖ νά διακρίνει μέσα στό ἀδιέξοδο τοπίο, ποιά εἶναι **Ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή!** Ἄς τό ἀκούσουμε!

Θεμιστοκλῆς Σβορῶνος
Ἠλεκτρολόγος

1. Ἁπλοποιημένη ἔκφραση τοῦ Δημοκρίτειου ἀποφθέγματος: «**Μηδέν ἐκ τοῦ μή ὄντος γίγνεσθαι μηδ' ἐς τό μή ὄν φθείρεσθαι**». («Τίποτα δέν γίνεται ἀπό τό τίποτα, καί τίποτα δέν καταστρέφεται ὥστε νά γίνει τίποτα»).

2. «**Παιδός ἡ βασιλείη**» (Ἡράκλειτος).

Τό μέλλον πού ἔρχεται!

Στήν πορεία τῆς Ἱστορίας τοῦ Κόσμου οἱ κοινωνίες ὅλων τῶν ἐποχῶν μετασχηματίζονται διαρκῶς, ἄλλοτε μέ ἤπιο τρόπο καί ἄλλοτε βίαια. Οἱ βίαιες ἀλλαγές προφανῶς προκαλοῦνταν ἀπό γεγονότα πού μᾶλλον θλίψεις καί στεναχώριες ἔφερναν στούς ἀνθρώπους, ἐπειδή, κατά βάση, ἦσαν πόλεμοι καί ἐπαναστάσεις.

Ἐξετάζοντας μόνο τόν περασμένο αἰῶνα ἀρκεῖ νά ἐστιάσουμε στίς ἀλλαγές, πού ἔφεραν στόν Κόσμο οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι καί ἀργότερα ἡ κατάρρευση τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ.

Στίς ἡμέρες μας οἱ μετασχηματισμοί συνεχίζονται γιά τίς ἴδιες περίπου αἰτίες, μέ μεγαλύτερη ὅμως ἔνταση καί ταχύτητα. Ἀναλογισθεῖτε μόνο τίς ἀλλαγές πού προκάλεσαν στόν Κόσμο τά γεγονότα, πού συνέβησαν ἀπό τήν 11η Σεπτεμβρίου τοῦ 2001 καί ἔπειτα καί οἱ ἐπαναστάσεις πού ἐξερράγησαν στόν περίγυρό μας, λίγο ἀργότερα, καί πού ὀνομάστηκαν «πολύχρωμες».

Ραγδαῖες οἱ ἀλλαγές ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν γεγονότων καί οἱ διαστάσεις τους παγκόσμιες. Οἱ κοινωνίες προσαρμόζονται γρήγορα στήν πραγματικότητα πού διαγράφεται ἀμέσως μετά τά συμβάντα πάντοτε, στίς μέρες ὅμως ἀκόμη γρηγορότερα, γιατί τό κυριότερο χαρακτηριστικό ὅλων αὐτῶν τῶν μετασχηματισμῶν εἶναι ἡ ἐπιτακτικότητα μέ τήν ὁποία ἐπιβάλλονται. Θυμηθεῖτε ἁπλᾶ τό σύνθημα πού κυριάρχησε μετά τά τρομοκρατικά χτυπήματα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου: «**Ἤ εἶστε μαζί μας ἤ μέ τούς τρομοκράτες**»!

Μέ τά γεγονότα τῆς φετινῆς χρονιᾶς ὡστόσο, νομίζω ὅτι θά ξεπερασθεῖ σέ ταχύτητα καί σέ ἔνταση κάθε προηγούμενη μεταβολή. Καί ἐννοῶ βέβαια τίς ἀλλαγές πού ἤδη φέρνει σέ ὅλον τόν πλανήτη ἡ "πανδημία" τοῦ κορωναϊοῦ.

Τό ζητούμενο σέ ὅλα αὐτά, βέβαια, τά ὁποῖα καί ἐξήγηση ἔχουν καί ἀναμενόμενα συμβαίνουν πολλές φορές, εἶναι τό ἐάν ὁ μετασχηματισμένος κόσμος, ὅπως διαμορφώνεται τήν ἐπομένη τῶν γεγονότων, προκύπτει καλύτερος γιά τίς κοινωνίες καί τούς ἀνθρώπους ἤ ὄχι.

Καί μόνον ἡ πρόοδος τῆς τεχνολογίας καί ἡ ἀναδιοργάνωση τῶν δομῶν, πού συνήθως φέρνουν αὐτές οἱ ἀλλαγές, ἀρκεῖ γιά νά δεχθοῦμε ὅτι, μετά ἀπό στιγμές ἤ περιόδους σταθμούς τῆς Ἱστορίας ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων προκύπτει βελτιωμένη καί ἑπομένως εἶναι καλοδεχούμενες. Ἀλλά, μέχρι πότε καί πόσο μπορεῖ νά βελτιώνονται οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς χωρίς συνέπειες;

Ὄντως, ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητας μέσα στήν Ἱστορία εἶναι ἀσύλληπτη, ὅμως μετά τήν 11η Σεπτεμβρίου παρατηροῦμε ὅτι, μᾶλλον ἀρχίζει μιά περίοδος ὅπου κατακτήσεις αἰώνων ἀφαιροῦνται ἀπό τήν ἰδιοσυστασία τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἄτομο καί ὡς κοινωνίες καί οἱ κατακτήσεις αὐτές ἀφοροῦν στό βασικότερο χαρακτηριστικό τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης, τήν αὐτεξουσιότητά της.

Ἡ αὐτεξουσιότητα τοῦ ἀνθρώπου ὡς πρόσωπο, μέ τήν ὁποία προικίστηκε ἀπό τόν Πλάστη του καί ὁ σεβασμός, πού αὐτή ἀπολαμβάνει σέ κάθε ἐποχή καί σέ κάθε κοινωνία καί πολιτισμό, εἶναι ἐκεῖνο τό χαρακτηριστικό πού διακρίνει πόσο καλά ἤ ὄχι ἐξελίσσεται ὁ ἀνθρώπινος βίος.

Αὐτό λοιπόν τό χαρακτηριστικό εἶναι ἡ ἀξία ἐκείνη πού ἀποτελεῖ τό διακύβευμα ὅλων τῶν ἐποχῶν καί φαίνεται πώς θά εἶναι τό ζητούμενο καί στά χρόνια πού ἀκολουθοῦν. Καί ἐπειδή αὐτό δέν εἶναι εὔκολο νά κατασταλεῖ ἔτσι ἁπλᾶ στήν ἐποχή μας, ἐποχή προόδου, ἀνεκτικότητας καί εὐζωΐας, ἀναδύθηκαν κάποια ἄλλα χαρακτηριστικά πού προβάλλονται πλέον ὡς οἱ νέοι πόλοι γύρω ἀπό τούς ὁποίους θά πρέπει νά περιστρέφεται ἡ σύγχρονη κοινωνία.

Ὡς ἕνα τέτοιο χαρακτηριστικό, μετά τήν 11η Σεπτεμβρίου (τήν γνωστή), προβάλλεται ἡ ἀσφάλεια τῶν ἀνθρώπων στόν σύγχρονο κόσμο, ὡς τό ἀναγκαῖο κακό ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ αὐτεξουσιότητα τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή οἱ ἐλευθερίες του, ἐπιβάλλεται νά περιορισθοῦν.

Ὁ "σεβασμός" στήν διαφορετικότητα ὡς «ἐργαλεῖο» γιά τόν περιορισμό τῆς ἐλευθερίας στήν ἔκφραση, ἀποτελεῖ ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό, τό ὁποῖο ἀναδύθηκε στόν σύγχρονο βίο, ἀφ' ἑνός μετά τίς μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμῶν πού παρατηροῦνται στόν Κόσμο, ἀρχικά μετά τή λήξη τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου καί ἰδιαίτερα μετά τήν ραγδαία ἐπιδείνωση τῶν δημογραφικῶν δεικτῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου καί ἀφ' ἑτέρου μετά τήν διαφοροποίηση διαχρονικῶν ἀξιῶν πάνω στίς ὁποῖες στηρίχθηκαν, προαιώνια, οἱ κοινωνίες ὅλου τοῦ Κόσμου, ὅπως γιά παράδειγμα ἡ οἰκογένεια, ἡ διάκριση τῶν φύλων καί ἡ ἀποστροφή τῶν ἀνθρώπου πρός τή διαστροφή.

Ἡ οἰκονομία πάλι, καί ἡ πρόοδος τῶν ἀριθμῶν ἀναδύθηκαν, σ' αὐτά τά ὕστερα χρόνια, ὡς τά χαρακτηριστικά πρός τά ὁποῖα πρέπει νά εἶναι ἀπόλυτα προσηλωμένες οἱ προσπάθειες ὅλων τῶν κοινωνιῶν, γιατί ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ εὐημερία καί ἡ πρόοδος καί ἑπομένως τό ἀπόρρητό τῶν συναλλαγῶν, ἡ ἰδιωτικότητα καί ἡ ἐλευθερία πού δίνει τό χρῆμα σ' ἐκεῖνον πού τό διαθέτει καί ἀκόμη περισσότερο σέ αὐτόν πού μπορεῖ νά τό ἐκδίδει ἔπρεπε νά κατασταλοῦν.

Καί ἐνῶ ὅλα τά παραπάνω ὁμαλά συντελοῦσαν στόν μετασχηματισμό τῆς παγκόσμιας κοινότητας πρός τό ὅραμα ὅσων συναντῶνται «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» σέ διάφορους τόπους, φαίνεται πιά ὅτι, ἐπειδή ὁ ρυθμός προχώρησης δέν ἦταν ὁ προσδοκώμενος, χρειάσθηκε νά ἐμφανισθεῖ καί τό πιό πρόσφατο χαρακτηριστικό, ἡ δημόσια ὑγεία ὡς ὑπέρτατη ἀξία τῆς κοινωνίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τά πράγματα δείχνουν πώς θά ὑποκλιθεῖ ὅ,τι ἀπέμεινε στόν Κόσμο ἀπό τήν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων, τήν ὁποία οἱ ἰσχυροί τοῦ κόσμου, σέ ὅλες τίς ἐποχές, μάχονται σφοδρά.

Ἔτσι, λοιπόν, προβάλλει ὁ νέος Κόσμος. Περισσότερο ἀσφαλής, περισσότερο προοδευτικός, ἀδέσμευτος ἀπό τό χρῆμα γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία του καί ἐξασφαλισμένα ὑγιής.

Βλέπετε κάτι κακό σέ ὅλα αὐτά; Προφανῶς ὄχι καί ἑπομένως καλῶς γινομένα ἀφοῦ "γιά τό καλό μας" γίνονται!…

Ναί, ἀλλά πόσο ἐλεύθερος θά εἶναι ὁ ἄνθρωπος στή Νέα Ἐποχή; Θά

συνεχίσει νά ἔχει τό ἀπεριόριστο τῶν ἐπιλογῶν μέ τό ὁποῖο τόν προίκισε ὁ Θεός; Θά συνεχίσει νά συλλογᾶται καλά ἀφοῦ ὁ ποιητής ἔγραψε ὅτι ἔτσι κάνει ὅποιος συλλογᾶται ἐλεύθερα;

Θά διαθέτει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τό τεκμήριο τῆς ἀθωότητας ἤ θά χρειάζεται ἡ πιστοποίηση τῆς Πολιτείας γιά τίς δημόσιες δράσεις του;

Θά συνεχίσει νά εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἄλλου τό κριτήριο τῆς ἐμβέλειας τῆς ἐλευθερίας τοῦ καθ' ἑνός ἤ θά προσθέσουμε περισσότερες παραμέτρους σέ αὐτό;

Μήπως θά εἶναι ὁ ἀπόλυτος σεβασμός στίς ἐπιταγές τῆς Διοίκησης, ἡ προστασία τοῦ δημοσίου συμφέροντος, ἡ ἀπαρέγκλιτη τήρηση τοῦ νόμου καί ἡ αὐτοπαραίτηση ἀπό προσωπικές ἀξίες καί ἀπόψεις, προϋποθέσεις νομιμότητας καί συμμετοχῆς στόν δημόσιο βίο;

Ὅπως καί νά ἔχει τό πράγμα, ἕνα εἶναι σίγουρο. Τό μέλλον δέν θά εἶναι καθόλου μονότονο!

Δημήτριος Κοσκινιώτης

Ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας Δανιήλ[1] μᾶς διδάσκει:

ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΗΣΤΕΙΑ[2]

Δέν νηστεύουμε γιά τά μάτια καί τούς ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά νηστεύουμε γιά νά πλησιάζουμε ὅλο καί περισσότερο τόν Θεό.

2. Νηστεία εἶναι ἡ δική μας προσφορά πρός τόν Θεό, μιά θυσία τοῦ ἑαυτοῦ μας πού τήν προσφέρουμε στόν Θεό ὡς εὐγνωμοσύνη καί μέ τήν ἐπιθυμία «παραστῆσαι τά σώματα ἡμῶν θυσίαν ζῶσαν ἁγίαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ» («νά προσφέρετε τά σωματά σας ὡς θυσιαστήριο καί θυσία ζωντανή, ἁγία, εὐάρεστη στό Θεό» (Ρω.12,1).

3. Νηστεύουμε ἐπειδή ἀγαπᾶμε τόν Θεόν περισσότερο ἀπ᾽ ὅσο ἀγαπᾶμε τά ὑλικά Του δῶρα, πού καταναλώνουμε.

4. Νηστεία εἶναι θυσία τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρός τόν Θεόν.

5. Ὅποιος νηστεύει, ἀλλά δέν προσεύχεται, ἐκεῖνος δέν συλλέγει πνευματικό φῶς στήν ψυχή του, ἀλλά ἐκτελεῖ μονάχα κάποια βιολογική καί ψυχολογική ἄσκηση μέ ὑγιεινή ἤ αἰσθητική δικαιολογία.

6. Ἡ ἀληθινή νηστεία δέν ἀποτελεῖ μονάχα κάποια ἀποχή ἀπό ζωϊκῆς προελεύσεως φαγητά, ἀλλά καί ἐγκράτεια ἀπό ὁποιαδήποτε ὑλική λαιμαργία καί ἐγωϊστική ἐπιθυμία γιά ὁποιαδήποτε κυριαρχία ἐπάνω στούς ἄλλους. Σημαίνει αὐτοσυγκράτηση ἀπό ὁποιαδήποτε σκέψη, ἤ λόγια ἤ πράξεις, πού μειώνουν τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί πρός τούς συνανθρώπους.

7. Ἡ ἀληθινή νηστεία πρέπει νά εἶναι συνδεδεμένη μέ τήν ταπεινοφροσύνη καί μέ τήν χαρά, γιά νά γίνει ἐσωτερική, ψυχική, ἐγκάρδια πράξη προσωπικῆς ἐπικοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ὁ Ὁποῖος «βλέπει ἐν τῷ κρυπτῷ» καί θεωρεῖ σιωπηλά τήν ψυχή καί τίς πράξεις τῶν ἀνθρώπων πού πιστεύουν, πού θυσιάζονται καί προσεύχονται καί νηστεύουν.

8. Μέ τήν νηστεία μας συμμετέχουμε μυστικά στήν σαρανταήμερη νηστεία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στήν ἔρημο. Κανείς δέν μπορεῖ νά μάχεται μέ τά κακά πνεύματα καί μέ τά σκοτεινά ἐγωϊστικά πάθη, ἐάν πρῶτα δέν ἀπόκτησε τό φῶς τῆς Θείας Χάριτος διά μέσου τῆς προσευχῆς καί τῆς νηστείας.

9. Ἰδίως κατά τήν περίοδο τῆς νηστείας προσκαλούμαστε νά

διορθώσουμε τήν συμπεριφορά καί τή στάση ἐκείνη τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ πού βρίσκεται μέσα μας, ὄχι κατηγορῶντας τούς ἄλλους γιά τίς ἁμαρτίες μας, ἀλλά ἀναγνωρίζοντας καί κλαίοντας γιά τίς προσωπικές μας ἁμαρτίες, κρίνοντας μόνο τους ἑαυτούς μας κατά τόν Ἱερό Μυστήριο τῆς Μετανοίας καί τῆς Ἐξομολογήσεως, γιά νά λαμβάνουμε ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καί νά κοινωνοῦμε τῆς Ἱερῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς τήν προσφέρει στήν Θεία Εὐχαριστία.

10. Ἐάν ἡ νηστεία συνοδεύεται ἀπό εὐάρεστα στόν Θεό ἔργα, τότε ἡ νηστεία μεταμορφώνει τόν νηστεύοντα σέ φῶς ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους καί σέ ἐκλεκτό σκεῦος τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ.

11. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ πηγή ἱεροῦ ζήλου γιά τόν Θεό.

12. Ἐμεῖς νηστεύουμε διότι ἀγαπᾶμε τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό καί ἐπιθυμοῦμε νά τρεφόμαστε ὅλο καί περισσότερο μέ τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τόν λόγο τῆς Γραφῆς, μέ τά λόγια πού ἀκοῦμε στίς Ἱερές Ἀκολουθίες, γιά νά ἐνδυναμώνουμε τίς προσευχές μας, καί νά αὐξάνουμε πνευματικά.

13. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ μιά ἔνδειξη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου νά ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τήν λαιμαργία του καί τά πρόσκαιρα ὑλικά ἀγαθά, προκειμένου νά ἑνωθεῖ διά μέσου ἔνθερμης καί ἐπίμονης προσευχῆς μέ τόν ἀπεριόριστο καί ἄφθαρτο Θεό.

14. Ἡ ἀληθινή νηστεία σκοπό ἔχει νά ἀνυψώσει τόν ἄνθρωπο ὑπεράνω τῶν ὑλικῶν καί γήϊνων ἀγαθῶν, ὥστε νά δεχθεῖ τά οὐράνια καί πνευματικά ἀγαθά, γιά νά ἑνωθεῖ διά μέσου τῆς προσευχῆς καί τῆς πιό συχνῆς Θείας Εὐχαριστίας μέ τόν ἐπουράνιο Θεό, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς καί τῆς αἰωνίας χαρᾶς στήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15. Ἡ νηστεία δέν εἶναι μόνο ὑλική, ἀλλά καί πνευματική, εἶναι δηλαδή καί νηστεία τῶν ματιῶν, τοῦ στόματος καί τῆς καρδιᾶς.

16. Ἡ νηστεία στηρίζει τήν προσευχή τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου, ἐκείνου δηλαδή πού θεωρεῖ τήν ἕνωσή του μέ τόν Θεό ὡς κέντρο τῆς ὑπάρξεώς του, ὡς φῶς καί τροφή τῆς ψυχῆς του.

17. Ἡ ἀληθινή νηστεία μεταλλάσει τόν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἕνα πέρασμα ἀπό τήν ἀδηφαγία ἤ τήν ἐμπαθῆ ἀγάπη γιά τά ὑλικά, πρός τήν ἀγάπη γιά τά πνευματικά ἀγαθά, πρός τήν ἐντονότερη καλλιέργεια τῆς προσευχῆς ἤ τῆς κοινωνίας ἀγάπης μέ τόν ἄϋλο, τόν ἀπεριόριστο καί ἄφθαρτο Θεό.

18. Ἡ καρδιά ἤ ἡ ψυχή τοῦ νηστευτοῦ ἀνθρώπου ἀποκτᾶ τήν ἐλευθερία νά ἐμπλουτίζεται συνεχῶς ἀπό τήν ἄπειρη καί αἰώνια ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

19. Ὁ πνευματικός ἄνθρωπος, ἐκεῖνος πού προσεύχεται καί νηστεύει, πού εἶναι φωτισμένος ἀπό τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνος

ἀποκτᾶ πνευματική σκέψη καί ὅραση. Χρησιμοποιεῖ λόγια πνευματικά καί πράττει πνευματικά ἔργα καί ὁμοιάζει ἔτσι μέ αὐτά μέ τούς ἁγίους τοῦ Θεοῦ.

20. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ μιά πνευματική θυσιαστική στάση ἤ προσφορά τοῦ νηστευτοῦ, στάση τήν ὁποία καλλιεργεῖ ἐλεύθερα καί κατά τίς δυνάμεις του.

21. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ πνευματική ἐργασία εὐάρεστη στόν Θεό, ὅταν αὐτή ἐκτελεῖται ἀπό ἀγάπη πρός Αὐτόν.

22. Ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε νά τρεφόμαστε μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ περισσότερο ἀπό ὅσο μέ τά ὑλικά του δῶρα, τά ἐφήμερα, περιοριστικά καί φθαρτά. Ἀκριβῶς γι᾽ αὐτό τόν λόγο κατά τήν περίοδο τῆς νηστείας μειώνεται ἡ ποσότητα τῶν ὑλικῶν τροφῶν καί αὐξάνεται ἡ πνευματική τροφή. Διαβάζουμε περισσότερο καί συχνότερα τήν Ἁγία Γραφή, προσευχόμαστε περισσότερο, ἐξομολογούμαστε συχνότερα, ἀπελευθερώνοντας τούς ἑαυτούς μας ἀπό κάποιο βεβαρημένο παρελθόν, καί Κοινωνοῦμε πιό συχνά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

23. Ἡ νηστεία ἡμερεύει τά ἐγωϊστικά πάθη, φωτίζει τόν νοῦ, ἁγιάζει τίς αἰσθήσεις, ἀλλάζει τήν στάση καί τήν συμπεριφορά μας ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους καί ἀπέναντι στήν φύση, κατανοῶντας ὅλα τά πράγματα ὑπό τό φῶς τῆς ἀγαπητικῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

24. Δέν πρέπει νά θεωρήσουμε τήν νηστεία μονάχα ὡς μιά ἐξωτερική πράξη, γιά νά διακριθοῦμε δηλαδή καί νά ἐπαινεθοῦμε ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά πρέπει νά τήν ἀσκήσουμε ὡς πράξη εὐάρεστη στόν Θεό, ὡς μιά ἀφιέρωσή μας πρός τόν Θεό καί ὡς ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά γιά νά ἐμπλουτίζουμε πνευματικά.

25. Ἰδίως κατά τήν νηστεία τοῦ Πάσχα, οἱ πιστοί, μέ τήν χαλιναγώγηση τῶν ἀγαθῶν καί τῶν παθῶν, μέ προσευχή καί ἐλεημοσύνη, σταυρώνουν μέσα τους τά ἐγωϊστικά πάθη καί συλλέγουν στήν ψυχή τους τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

26. Ἡ εἰλικρίνεια στήν ἀγάπη, ἡ ταπείνωση στίς σχέσεις μέ τούς συνανθρώπους, ἡ πολλή φιλοπονία πρός τό καλό, τό θερμό πνεῦμα στήν πίστη, ἡ ὑπηρέτηση τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι τῶν εἰδώλων καί τῶν κακῶν πνευμάτων, ἡ εὔελπις χαρά, ἡ ὑπομονή στούς βάσκανους, ἡ ἐπίμονη προσευχή, ἡ φιλοξενία, ὅλες αὐτές οἱ ἀρετές ἀποτελοῦν φῶτα καί καρπούς τῆς ἀνανεωμένης ζωῆς στό σχολεῖο τῆς ἀληθοῦς νηστείας ἑνωμένης μέ τήν προσευχή καί τά καλά ἔργα.

27. Ἡ νηστεία, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ προσευχή καί ἡ συγνώμη προετοιμάζουν τήν συμφιλίωση μέ τόν Θεό καί μέ τούς ἀνθρώπους καί ἁγιάζουν τήν ζωή.

28. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ ὅπλο κατά τῶν πειρασμῶν πού προέρχονται

ἀπό τόν διάβολον.

29. Ἡ νηστεία κάνει πιό ταπεινή τήν προσευχή καί ἡ ταπεινή προσευχή γίνεται τό κύριο γεῦμα τοῦ νηστευτῆ.

30. Μέ τήν ἐξάσκηση τῆς νηστείας ἐμεῖς ἀποκτᾶμε τήν ἐνεργητική παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα μας ὡς ταπεινή ἀγάπη, ἔπειτα τήν διασπείρουμε τριγύρω μας μέσῳ λόγων καί πράξεων, διά μέσου τοῦ φερσίματος καί τῆς πνευματικῆς καταστάσεώς μας, μέ ὅλο τό εἶναι μας, μέ τήν ψυχή καί μέ τό σῶμα μας.

31. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ περίοδο διαφώτισης τῆς ψυχῆς καί στολισμοῦ της μέ τήν αἰσθητή καί ἁγιαστική παρουσία τοῦ Θεοῦ.

32. Αὐτή εἶναι ἡ χρησιμότητα τῆς περιόδου τῆς νηστείας: ἀποβολή τῶν ἔργων τοῦ σκότους, κάθαρση ἀπό τίς ἁμαρτίες πού συσκοτίζουν τήν ζωή μας καί διαφώτιση, ἐξόπλιση τῆς ψυχῆς μέ ἐκεῖνα τά ὅπλα πού μᾶς βοηθοῦν νά ἀπορρίπτουμε τούς πειρασμούς τῆς ἁμαρτίας.

33. Ἡ νηστεία σημαίνει διάκριση τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν.

34. Ἡ νηστεία τελεῖται μέ χαρά καί ὄχι μέ λύπη.

35. Τό φαινόμενο τῆς νηστείας ὡς ἀποκόλληση ἀπό τά φθαρτά καί πρόσκαιρα πράγματα καί ὡς ἕνωση καί προσκόλλησή μας πρός τόν ἀπεριόριστο καί ἄφθαρτο Θεό δεικνύει (σημαίνει) τήν ἀρχή τῆς ἐσωτερικῆς μας ἐλευθερίας.

36. Ἡ μετάνοια, ἡ προσευχή καί ἡ νηστεία γίνονται χρήσιμες, μόνο ὅταν ἔχουμε ταπεινοφροσύνη.

37. Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ σχολεῖο ἐκμάθησης τῆς ἀγαθοποιοῦ ἐλευθερίας.

38. Ἐμεῖς νηστεύουμε γιά νά μποροῦμε νά ἀγαπᾶμε περισσότερο τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο.

39. Ἡ νηστεία τυγχάνει τόν χρόνο τῶν ἐντατικότερων πνευματικῶν ἀγώνων γιά τόν ἐμπλουτισμό τῶν θησαυρῶν τῆς ψυχῆς.

40. Τό χρονικό διάστημα τῆς νηστείας, συνδυασμένο μέ τίς προσευχές καί τίς ἀγαθοεργίες, ἀποτελεῖ περίοδο σταυρώσεως τῶν ἐγωϊστικῶν παθημάτων μέ ἄσκηση καί πνευματικές προσπάθειες.

Μετάφραση:

π. Ἠλίας Ι. Φρατσέας

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ:

1. Ὁ Δανιήλ Τσιομπότεα, ὁ σημερινός Πατριάρχης τῆς Ρουμανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, γεννήθηκε τήν 22α Ἰουλίου 1951, στό χωριό Δομπρέστι τοῦ νομοῦ Τίμις. Κατά τήν βάπτιση ἔλαβε τό ὄνομα Δάν–Ἠλίε. Παρακολούθησε τά μαθήματα τοῦ δημοτικοῦ καί τοῦ γυμνασίου στόν ἴδιο νομό. Τό 1967 ἀρχίζει τά μαθήματα λυκείου στήν πόλη Μπούζιας,

ἀλλά τά συνεχίζει στό γνωστό Λύκειο Coriolan Brediceanu (1967-1970), στήν πόλη Λοῦγοξ. Μεταξύ τῶν ἐτῶν 1970-1974, σπουδάζει Θεολογία στό Ὀρθόδοξο Θεολογικό Ἰνστιτοῦτο τοῦ Σιμπίου, καί μεταξύ τῶν ἐτῶν 1974-1976 παρακολουθεῖ τά μεταπτυχιακά μαθήματα γιά διδακτορικό στό Θεολογικό Ἰνστιτοῦτο Βουκουρεστίου στό Συστηματικό τομέα, ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ π. Dumitru Staniloae. Μεταξύ τῶν ἐτῶν 1976-1980 συνεχίζει τίς σπουδές του στό ἐξωτερικό, στήν Προτεσταντική Θεολογική Σχολή τοῦ Στρασβούργου καί ἔπειτα στήν Καθολική Θεολογική Σχολή τοῦ Freiburg im Breisgau (Γερμανία). Τήν 15η Ἰουνίου 1979 ὑποστηρίζει στό Στρασβοῦργο τήν διδακτορική του διατριβή μέ τίτλο «Reflexion et vie chretiennes aujourd'hui. Essai sur le rapport entre la theologie et la spiritualite» (424 p). Ἐπεκτείνει δέ τήν ἐργασία του καί τήν 31η Ὀκτωβρίου 1980 τήν ὑποστηρίζει στό Θεολογικό Ἰνστιτοῦτο Βουκουρεστίου μέ τόν τίτλο: «Teologie si spiritualitate crestina. Raportul dintre ele si situatia actuala» (Θεολογία καί χριστιανική πνευματικότητα. Ἡ σχέση ἀνάμεσά τους καί ἡ τωρινή κατάσταση»). Μεταξύ τῶν ἐτῶν 1980-1988 παραδίδει μαθήματα ὡς λέκτορας στό Οἰκουμενικό Ἰνστιτοῦτο Bossey (Ἑλβετία). Τήν δέ 6η Αὐγούστου 1987 κείρεται μοναχός στήν Μονή Συχαστρία τοῦ νομοῦ Νεάμτς, ἔχοντας ὡς «νονό» τόν γνωστό ἀρχιμανδρίτη π. Ἡλίε Κλεόπα. Ἀκολουθεῖ ἡ χειροτονία του εἰς διάκονο καί ἔπειτα ἱερομόναχο (15 Αὐγούστου 1987). Τό 1988 γίνεται ἡ χειροθεσία του σέ πρωτοσύγκελο καί διορίζεται πατριαρχικός σύμβουλος στόν τομέα «Σύγχρονη Θεολογία καί Οἰκουμενικός Διάλογος». Τό ἔτος 1990, ἀμέσως μετά τήν πτώση τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας, ἐκλέγεται βοηθός ἐπίσκοπος Τιμισοάρας, καί λίγο ἀργότερα (7η Ἰουνίου 1990) Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάσιου καί μητροπολίτης Μολδαβίας καί Βουκοβίνης, ὅπου διακρίνεται γιά τήν ἐξαιρετική του δραστηριότητα τόσο στόν ἐκκλησιαστικό, ὅσο καί τόν πνευματικό καί κοινωνικό πεδίο. Τήν 30η Σεπτεμβρίου 2007 ἐκλέγεται καί ἐνθρονίζεται ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Βουκουρεστίου, Μητροπολίτης Μουντενίας καί Δομπροτσέας, καί Πατριάρχης τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Ἔχει πολύ πλούσια συγγραφική δράση στά Ρουμανικά καί σέ πολλές Εὐρωπαϊκές γλῶσσες καί ἰδίως ἐξαιρετική συμβολή στήν ὀργάνωση τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας στήν μετά-κομμουνιστική ἐποχή.

2. Βλ. τό ἐπίσημο site τοῦ Πατριαρχείου: https://basilica.ro/patriarhul-daniel-40-de-cuvinte-pentru-40-de-zile-de-post/

π. Ἠλ. Φρ.

Ὁ Μονοθεϊσμός στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα

Πολύς λόγος γίνεται γιά τήν ἐπιβολή τοῦ Μονοθεϊσμοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ στόν Ἑλλαδικό χῶρο ἰδιαίτερα τήν περίοδο τοῦ Βυζαντίου, τό ὁποῖο διαδέχτηκε τόν Ἑλληνορωμαϊκό κόσμο.

Τήν θέση αὐτήν προβάλλουν ἰδιαιτέρως οἱ λεγόμενοι Παγανιστές ἤ Ἀρχαιολυμπιστές, προκειμένου νά ἀπορρίψουν καί νά βλάψουν σκόπιμα τό Βυζάντιο καί τήν Ὀρθοδοξία: Θέτω λοιπόν τό ἐρώτημα, ποιές εἶναι οἱ πηγές τῆς ὕπαρξης τοῦ Δωδεκάθεου; Ἐάν ὑπῆρχαν αὐτοί οἱ Θεοί, πότε φανερώθηκαν στήν γῆ; Καί σέ ποιούς ἀποκαλύφθηκαν;

Ἀντιθέτως στήν Παλαιά Διαθήκη ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος εἶναι ὑπαρκτός καί ὄχι μυθικός ὅπως στήν Ἀρχαία Ἑλληνική καί τήν παγκόσμιο Μυθολογία, παραγγέλλει στόν προφήτη Μωϋσῆ νά γράψει ὅσα ἄκουσε καί εἶδε κατά τήν παράδοση τῆς Νομοδοσίας "καί ἔγραψε Μωϋσῆς πάντα τά ρήματα Κυρίου. Ὀρθρίσας δέ Μωϋσῆς τό πρωΐ ὠκοδόμησε θυσιαστήριον ὑπό τό ὄρος καί δώδεκα λίθους εἰς τάς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ·"[1]

Τήν ἀδυναμία αὐτή τοῦ παγανιστικοῦ πανθέου, νά παράσχει τεκμήρια ὑπάρξεως τοῦ Δωδεκαθέου τήν ἀντιλήφθηκαν οἱ προσωκρατικοί Φιλόσοφοι καί ἰδιαίτερα ὁ Ξενοφάνης (570-490 π.Χ.) τοῦ ὁποίου ἡ καταγωγή ἦταν ἀπό τόν Κολοφῶνα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες πού μᾶς παρέχει ὁ βιογράφος του ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος, ὁ συγγραφέας τοῦ 3ου αἰῶνος π.Χ. στό δεκάτομο ἔργο του "Φιλοσόφων βίων καί δογμάτων συναγωγή".[2]

Σέ ἡλικία 25 ἐτῶν ἔφυγε ἀπό τήν πατρίδα του, μή ἀνεχόμενος τήν Περσική κατοχή της, ταξίδευε στήν Κατάνη τῆς Σικελίας, ὅπου ἵδρυσε Σχολή, στήν Ἐλέα τῆς Σικελίας. Αὐτός θεωρεῖται ὁ πρῶτος εἰσηγητής τῆς σύγκρουσης τῆς φυσικῆς Θεολογίας μέ τόν Πανθεϊσμό.

Γιά τόν Ξενοφάνη, ὅλα τά πράγματα πού προέρχονται ἀπό τήν γῆ –κοινῶς τά κτιστά– ὁδηγοῦν στήν ὁμολογία τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἑνός Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος κηδεμονεύει τήν κτίση. Θεός κατά τόν Ξενοφάνη εἶναι ὁ Νοῦς, ἡ σκέψη τοῦ Θεοῦ ἀγγίζει κάθε πρᾶγμα ἐποπτεύει τά πάντα μέ τήν σκέψη του "οὖλος ὁρᾶ, οὖλος δέ νοεῖ, οὖλος δέ τ' ἀκούει"[3].

Οἱ παραπάνω θέσεις τοῦ φιλοσόφου τονίζουν τήν σημασία τοῦ ἑνός, τό ὁποῖο ἀντιλαμβάνεται ὡς τήν ἑνότητα τῶν πραγμάτων. Τό ἕνα εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι περιορισμένος οὔτε ἀπεριόριστος.

Καταδικάζει τό προσωπικό καί τό ἀπρόσωπο τοῦ Θεοῦ[4] καί πρεσβεύει ἕναν μονοθεϊσμό στόν ὁποῖο ὁ Θεός εἶναι ἀγέννητος, ἀδημιούργητος καί αἰώνιος καί

ἀπέχει πολύ ἀπό τούς μύθους τοῦ Ὁμήρου καί τοῦ Ἡσιόδου.

Θέση του ἀποτελεῖ ἡ διαπίστωση ὅτι "οὐδείς ἄνθρωπος ἐγνωρισε, οὐδέ θά γνωρίσει ποτέ, τήν πλήρη ἀλήθειαν περί τῶν θεῶν"[5] χωρίς ὅμως αὐτό νά ἀποτελεῖ σκεπτικιστική ἀπόγνωση, διότι ὑπάρχει ἡ πιθανότητα τῆς προόδου τῆς γνώσεως γι' αὐτήν.

Στό ἔργο του "Σίλλοι"[6] τό ὁποῖο ἀπετελεῖτο ἀπό ἑξάμετρα ποιήματα, μέσα στά ὁποῖα ἦσαν καταχωρημένοι ἴαμβοι, πού ἀσκοῦσαν κριτική ἐνάντια στίς ξεπερασμένες ἀξίες τοῦ Ὁμήρου καί τοῦ Ἡσιόδου, καθώς καί σέ μερικές ἀντίστοιχες θεωρίες τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν.

Θεωρεῖ ὅτι οἱ Ὁμηρικοί Θεοί εἶναι ἀνθρώπινες ἐπινοήσεις καί ὅτι κάθε λαός τούς παριστάνει σύμφωνα μέ τά χαρακτηριστικά τοῦ ἔθνους του. Ἔτσι οἱ Αἰθίοπες παριστάνουν τούς Θεούς τους μαύρους καί πλατυμύτηδες, οἱ Θράκες γαλανομάτες καί πυρόξανθους.

Μέ τήν κριτική του αὐτή ἀπέναντι στόν ἀνθρωπομορφισμό τοῦ Ὁμήρου καί τοῦ Ἡσιόδου θεωρήθηκε ἀπό τούς μελετητές, ὡς ὁ εἰσηγητής τοῦ Διαφωτισμοῦ στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα. Εἶναι ὁ πρῶτος Φιλόσοφος ὁ ὁποῖος εἰσάγει στόν Θεό τήν "**ἀκίνητον κίνησιν**"[7], ἀφοῦ ὁ Θεός στηρίζεται στόν ἑαυτό του ἀκίνητος καί ἡ κίνηση δέν ταιριάζει στό μεγαλεῖο του "**Ἀεί δ' ἐν ταὐτῷ μίμνει κινούμενον οὐδέν, οὐδέ μετέρχεσθαι μητ' ἐπιτρέπει ἄλλοτε ἄλλη**".

Ἡ θεώρηση τοῦ Ξενοφάνους περί Θεοῦ ἔμελλε νά ἀντικαταστήσει μέ ἀργό μέν ρυθμό, ἀλλά μέ καθοριστικό δέ τρόπο τήν πολυθεΐα καί κατά συνέπεια τόν Παγανισμό. Καί, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας –καί ἰδιαίτερα ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς– τόν κατατάσσει ὡς τόν πρῶτο ἐκπρόσωπο τῆς Ἀρχαίας Μονοθεΐας.

Νικόλαος Βολουδάκης
Θεολόγος

Ὑποσημειώσεις:

1. Ἔξοδος, κεφάλαιο κδ΄, 1-8, σελίδα 130, ἡ Παλαιά Διαθήκη μετά συντόμου ἑρμηνείας, ἐκδόσεις ὁ Σωτήρ. Ἀθήνα 2014.
2. Diogenes Laertius, lives of eminent Philosophes, ix, 18i.
3. Ἡ Θρησκεία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων σελίδα 378, Ἰακώβου Πηλίλη Ἐπισκόπου Κατάνης, Ἀθῆναι 1995 Ἐκδόσεις Παπαδήμα.
4. Ἡ Θρησκεία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων σελίδα 378, Ἰακώβου Πηλίλη Ἐπισκόπου Κατάνης Ἀθῆναι 1995 Ἐκδόσεις Παπαδήμα.
5. Ἡ Θρησκεία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων σελίδα 379, Ἰακώβου Πηλίλη Ἐπισκόπου Κατάνης Ἀθῆναι 1995 Ἐκδόσεις Παπαδήμα.
6. Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας, σελίδα 308, Albin Lesky. Ἐκδοτικός οἶκος ἀδελφῶν Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη.
7. Ἀπόσπασμα (26) ἀπό τήν συλλογή τῶν Προσωκρατικῶν H.Diels-W. Kranz Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, Κ.Δ. Γεωργούλη σελίδα 73. Ἐδόσεις Παπαδήμα Ἀθήνα 2008.

Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα

Τά Ἀπόκρυφα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἀπόκρυφα στήν ἐκκλησιαστική γραμματολογία χαρακτηρίζονται τά ψευδεπίγραφα ἐκεῖνα ἔργα πού διαπραγματεύονται ὅμοια πρός τήν Ἁγία Γραφή θέματα. Τά ἔργα αὐτά προβάλλουν ἀξιώσεις θεοπνευστίας καί ἴσου κύρους μέ τά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλά ποτέ δέν ἀναγνωρίσθηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία ὡς θεόπνευστα ἤ ἰσόκυρα πρός τά Ἱερά της βιβλία.

Τά βιβλία αὐτά ἦσαν δημιουργήματα αἱρετικῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκαν τήν εὐρεία διάδοση τῶν πλανημένων ἤ φανταστικῶν δοξασιῶν τους. Ἐπειδή οἱ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων αὐτῶν γνώριζαν ὅτι ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος κανένας νά μήν διαβάσει τά ἔργα τους, ἄν ἀνέφεραν τό ἀληθινό τους ὄνομα – πολλοί εἶχαν ἤδη ἐπισημανθεῖ ὡς αἱρετικοί ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας– προτιμοῦσαν νά χρησιμοποιοῦν ψευδῶς τά ὀνόματα ἀναγνωρισμένων ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κυρίως τά ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ Κυρίου.

Οἱ μυθώδεις διηγήσεις τους γιά τά ἔργα καί τά θαύματα τοῦ Κυρίου, κατά τήν παιδική του ἡλικία, πού περιλαμβάνονταν στά ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, ἦταν σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τή σοβαρότητα καί ἀξιοπρέπεια τῶν Εὐαγγελικῶν διηγήσεων. Τά θαύματα πού περιγράφονταν ἦσαν ἀντίθετα πρός τό πνεῦμα τοῦ Κυρίου καί ἐπισημαίνονταν γιά ἱκανοποίηση προσωπικῶν συναισθημάτων καί πρόκληση ἀκαίρου θαυμασμοῦ πρός τήν παντοδυναμία τοῦ Κυρίου.

Τά Ἀπόκρυφα διαιροῦνται σέ, ἀπόκρυφα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τά τελευταῖα διακρίνονται σέ ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, Πράξεις, Ἐπιστολές καί Ἀποκαλύψεις, μιμούμενοι τά ἀντίστοιχα κανονικά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης καί προέρχονται κυρίως ἀπό τόν δεύτερο, τόν τρίτο καί τόν τέταρτο αἰῶνα μ.Χ.

Ἀπό τά ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια γνωστά εἶναι τό Κατά Ἑβραίων, τό Κατά Πέτρον, τό Κατά Θωμᾶν, τό Κατά Αἰγυπτίων, τό Κατά Ματθίαν, τό Κατά Φίλιππον κ.ἄ.

Ἀπό τίς ἀπόκρυφες πράξεις ὀνομαστά εἶναι τό Κήρυγμα τοῦ Πέτρου, οἱ Πράξεις Πέτρου, οἱ Πράξεις Παύλου καί Θέκλας, οἱ Πράξεις Ἰωάννου, οἱ Πράξεις Παύλου, οἱ Πράξεις τοῦ Θωμᾶ καί δεκάδες ἄλλα.

Ἀπό τίς ἀπόκρυφες ἐπιστολές γνώριμα εἶναι ἡ Ἐπιστολή πρός Λαοδικεῖς, ἡ Ἀλληλογραφία Παύλου καί Κορινθίων, ἡ Ἀλληλογραφία Παύλου

καί Σενέκα κ.ἄ.

Τέλος, ἀπό τίς ἀπόκρυφες ἀποκαλύψεις ἐπώνυμα εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Πέτρου, τοῦ Παύλου καί τοῦ Θωμᾶ.

Γνωστικισμός.

Ὁ Γνωστικισμός ἀνήκει στίς μεγάλες αἱρέσεις τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων. Ἄρχισε νά μορφοποιεῖται καί νά ὡριμάζει ἀπό τά μέσα τοῦ 1ου μ.Χ. αἰ. παράλληλα μέ τή διάδοση καί ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ θρησκευτική ἤ φιλοσοφική αὐτή κίνηση γεννήθηκε στό κλῖμα τοῦ συγκρητισμοῦ. Τό ἰδεολογικό της ὑπόβαθρο ἀποτέλεσαν πολυποίκιλα στοιχεῖα θεολογικά, κοσμογονικά καί φιλοσοφικά διαφόρων λαῶν ὅπως ὁ δυϊσμός τῶν Περσῶν, ἡ ἀστρολογία τῶν Χαλδαίων, ὁ ἑρμητισμός τῆς Ἑλληνιστικῆς Αἰγύπτου, ὁ Νεοπυθαγορισμός καί ἡ Νεοπλατωνική φιλοσοφία.

Βασικό πρίσμα στόν Γνωστικισμό εἶναι ἡ δυαρχία ἤ δυαλισμός. Στήν αἵρεση αὐτή ὑπάρχουν δύο Θεοί. Ὁ ἀγαθός Θεός καί ὁ κακός Θεός. Ὁ ἀγαθός Θεός παραμένει ἔξω ἀπό τόν κόσμο, εἶναι ἀπρόσιτος καί ἀμέτοχος τοῦ κόσμου καί τοῦ κακοῦ. Ὁ κακός Θεός ἔχει τήν εὐθύνη γιά τό φυσικό καί ἠθικό κακό στόν κόσμο. Ὁ κακός Θεός θά πρέπει νά νικηθεῖ γιά νά ἀρθεῖ τό κακό καί νά λυτρωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Τότε θά μπορέσει νά πραγματοποιηθεῖ γεφύρωση μεταξύ τοῦ καλοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀποτέλεσμα τῆς δυαρχίας εἶναι ἡ περιφρόνηση τῆς ὕλης καί τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τό ὁποῖο συνιστᾶ φυλακή τῆς ψυχῆς (τό ἴδιο ὑποστήριζε καί ὁ Πλάτωνας). Γιά τόν λόγο αὐτό στόν Γνωστικισμό παρατηρήθηκαν ἰσχυρές ἀσκητικές τάσεις. Βέβαια δέν ἔλειψαν καί οἱ ἀκριβῶς ἀντίθετες ἰδέες, ὅπως τοῦ Νικολάου. Οἱ Νικολαΐτες, οἱ ὀπαδοί δηλαδή τοῦ Νικολάου, ἀσκοῦσαν συστηματικά κάθε ἀκολασία, ἐπειδή πίστευαν ὅτι μέ αὐτόν τόν τρόπο σκότωναν τή σάρκα καί ἐλευθέρωναν τήν ψυχή. Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα, ἀπό τά πλέον γνωστά ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, κατατασσόταν στήν παραπάνω αἵρεση, τόν Γνωστικισμό.

Ἱστορικά στοιχεῖα καί περιεχόμενο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα.

Τό εὐαγγέλιο αὐτό θά πρέπει νά συντάχθηκε ἀρχικά στά Ἑλληνικά (Ἑλληνιστική Κοινή γλῶσσα), στά μέσα μέ τέλη τοῦ 2ου μ.Χ. αἰ., ἀφοῦ ὑπῆρξε στόχος τῶν ἐπιθέσεων ἑνός ἀπό τούς μεγαλύτερους συγγραφεῖς τῆς πρώϊμης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Εἰρηναίου ἐπισκόπου Λουγδούνου τῆς Γαλατίας (ἡ σημερινή Λιών τῆς Γαλλίας). Στό πεντάτομο ἔργο του, «**Ἔλεγχος καί ἀνατροπή τῆς ψευδωνύμου γνώσεως**», πού γράφτηκε γύρω στό 180 μ.Χ., ἀναφέρεται σέ αὐτό. Σήμερα τό Ἑλληνικό πρωτότυπο ἔχει χαθεῖ καί σώζεται μία Κοπτική μετάφραση. Οἱ ἀναλύσεις τῆς μετάφρασης μέ ἄνθρακα-14 πού πραγματοποιήθηκαν ἀπό τόν Τίμοθι Τζάλ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀριζόνα ἔδωσαν μία χρονολόγηση γύρω στό τρίτο τέταρτο τοῦ 3ου αἰ. (σύν-πλήν, δηλαδή, μερικές δεκαετίες). Ἡ χρονολόγηση

ἔγινε ἀπό τά ὑπολείμματα παπύρου, τό καρτονάζ, πού χρησιμοποιήθηκαν γιά τό δέσιμο στή ράχη τοῦ βιβλίου.

Τό Εὐαγγέλιο αὐτό ἦταν τό τρίτο κείμενο ἑνός χειρογράφου γραμμένου σέ πάπυρο, τό ὁποῖο ἀποκαλεῖται Codex Tchacos. Ὁ πάπυρος αὐτός εἶναι ἕνα βιβλίο ἑξήντα ἕξι σελίδων καί περιλαμβάνει τέσσερις ἀπόκρυφες πραγματεῖες:

* τήν Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου στόν Φίλιππο
* τήν Πρώτη Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰακώβου
* τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα
* τό Βιβλίο τοῦ Ἀλλογενοῦς

Στό Εὐαγγέλιο αὐτό ὁ Ἰησοῦς διδάσκει στόν Ἰούδα Ἰσκαριώτη τά μυστήρια τοῦ σύμπαντος. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἕνας δάσκαλος, πού ἀποκαλύπτει τή σοφία καί τή γνώση καί ὄχι ὁ Θεάνθρωπος Σωτῆρας, πού θυσιάζεται γιά νά σώσει τόν κόσμο ἀπό τήν ἁμαρτία.

Ὁ Ἰούδας τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι μέν ὁ προδότης τοῦ Ἰησοῦ, ταὐτόχρονα ὅμως εἶναι καί ὁ ἥρωας τοῦ βιβλίου. Μόνο ὁ Ἰούδας, ἀπό ὅλους τούς μαθητές, κατανοεῖ πλήρως ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς, στέκεται μπροστά του καί μαθαίνει ἀπό αὐτόν. Στό ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιο προδίδει τόν Κύριο συνειδητά καί μετά ἀπό παράκληση τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ. Γιά τόν Ἰησοῦ ὁ θάνατος δέν εἶναι ἕνα τραγικό γεγονός, οὔτε ἀναγκαῖο κακό γιά νά πραγματοποιηθεῖ ἄφεση ἁμαρτιῶν. Μέ τόν θάνατο θά ἐλευθερωθεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή σάρκα καί θά ἐπιστρέψει στήν οὐράνια κατοικία του. Ὁ Ἰούδας τοῦ βιβλίου τόν συντρέχει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό σῶμα του καί νά ἐλευθερώσει τή θεϊκή του ὑπόσταση. Γι' αὐτό καί ὁ Ἰησοῦς λέει συγκεκριμένα στόν Ἰούδα: «ἀλλά ἐσύ θά τούς ὑπερβεῖς ὅλους αὐτούς. Γιατί ἐσύ θά θυσιάσεις τόν ἄνθρωπο πού μέ ἐνδύει». Αὐτός εἶναι καί ὁ σκοπός τοῦ συγκεκριμένου Εὐαγγελίου. Ἡ παρουσίαση τῆς θετικῆς μορφῆς τοῦ Ἰούδα εἶναι πρότυπο γιά ὅλους ὅσους ἐπιθυμοῦν νά γίνουν μαθητές τοῦ Ἰησοῦ. Γι' αὐτό καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα τελειώνει μέ τήν ἱστορία τῆς προδοσίας τοῦ Ἰσκαριώτη καί ὄχι μέ τή Σταύρωση ἤ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀφοσιωμένος, πιστός καί ὑπάκουος μαθητής τοῦ Ἰησοῦ, στό τέλος κάνει ἀκριβῶς αὐτό πού ἐπιθυμεῖ ὁ δάσκαλός του. Γιά τόν λόγο αὐτό βέβαια ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀναφέρει ὅτι θά περιφρονηθεῖ ἀπό τούς ἄλλους μαθητές. Γι' αὐτό καί ὁ Ἰούδας λέει: «στό ὅραμα εἶδα τόν ἑαυτό μου, ἐνῶ οἱ δώδεκα μαθητές μέ λιθοβολοῦσαν καί μέ καταδίωκαν». Στό τέλος

αὐτός θά ὑψωθεῖ πάνω ἀπό αὐτούς ὡς ὁ ὑπερέχων μαθητής: «θά γίνεις ὁ δέκατος τρίτος καί θά ἀναθεματιστεῖς ἀπό τίς ἄλλες γενεές καί θά ἔρθεις νά κυβερνήσεις πάνω σέ αὐτές. Στίς ἔσχατες μέρες θά ἀναθεματίσουν τήν ἀνύψωσή σου στήν ἁγία γενεά» τοῦ ἐπισημαίνει ὁ Ἰησοῦς!

Ἡ περιπέτεια τοῦ Codex Tchacos.

Ὁ κώδικας Codex Tchacos, ὁ ὁποῖος περιέχει μεταξύ ἄλλων καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα, ἀνακαλύφθηκε, τό 1978, ἀπό ἀρχαιοκάπηλους, κατά τήν ἔρευνα ἑνός τάφου, στίς πλαγιές τοῦ Τζέμπελ Καράρα, στό ποτάμι τοῦ Νείλου, κοντά στό χωριό Ἀμπάρ, 60 χλμ. βόρεια τῆς πόλης Ἀλ Μίνια, στήν περιοχή τῆς Μέσης Αἰγύπτου. Στήν περιοχή οἱ κάτοικοι ἐκτός ἀπό Ἀραβικά, μιλᾶνε καί μία Κοπτική διάλεκτο, τά Σαχιδικά, ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ γλῶσσα τοῦ κώδικα. Οἱ ἀρχαιοκάπηλοι πούλησαν τόν κώδικα σέ ἕναν Αἰγύπτιο, τόν Χάνα. Μετά ἀπό μία ἀποτυχία πώλησης τοῦ κώδικα, ὁ Χάνα ἀποφάσισε νά ἀναζητήσει κάποιο ἵδρυμα πού νά διαθέτει ἱκανοποιητικούς πόρους, ὥστε νά μπορέσει νά ἀνταποκριθεῖ στήν ὑψηλή τιμή πού ζήταγε γιά τήν πώλησή του. Κατάφερε νά ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τόν Λούντβιχ Κένεν, μέλος τοῦ Τμήματος Κλασικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μίσιγκαν καί αὐτός μέ τόν Ρόμπινσον, τόν ἐπικεφαλή τῆς ἔρευνας τῶν Κοπτικῶν Γνωστικῶν χειρογράφων πού βρέθηκαν στή περιοχή τοῦ Νάγκ Χαμαντί τῆς Αἰγύπτου, λίγα χρόνια νωρίτερα, τό 1945. Ὁ Χάνα ἐπειδή νόμιζε ὅτι ὁ κώδικας ἦταν ἴσης ἀξίας μέ ἐκεῖνα πού εἶχαν βρεθεῖ στό Νάγκ Χαμαντί, ζητοῦσε πολύ μεγαλύτερο ποσό ἀπό αὐτό πού μπόρεσαν νά μαζέψουν οἱ παραπάνω μελετητές. Οἱ διαπραγματεύσεις γρήγορα ἔφθασαν σέ ἀδιέξοδο καί τό ἐγχείρημα τῆς πώλησης τοῦ κώδικα κατέληξε σέ ἀποτυχία.

Ὁ Codex Tchacos μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα

Μετά ἀπό πολλές περιπέτειες, ὁ Χάνα, στίς 3 Ἀπριλίου 2000, κατάφερε νά πουλήσει τόν κώδικα στή Φρίντα Νούσμπεργκερ-Τσάκος. Ὁ κώδικας Codex Tchacos ὀνομάστηκε ἔτσι πρός τιμή τοῦ Δημάρατου Τσάκου, πατέρα τῆς παραπάνω ἐμπόρου ἀρχαιοτήτων. Ἡ Τσάκος κατέθεσε, γιά ἀρκετούς μῆνες, τό χειρόγραφο γιά ἐξέταση στό πα-

νεπιστήμιο τοῦ Γέϊλ, τό ὁποῖο ἀρνήθηκε τελικά νά τό ἀγοράσει. Στή συνέχεια πούλησε τόν κώδικα σέ ἕναν Ἀμερικανό συλλέκτη, τόν Φερίνι. Ὁ ἴδιος τό κατέψυξε γιά νά διατηρηθεῖ. Ἡ ψύξη ὅμως αὐτή συνέβαλε στήν ἀλλοίωση τῆς οὐσίας πού κρατοῦσε τίς ἶνες τοῦ παπύρου, προκαλῶντας του ἀποσύνθεση καί εὐθραυστότητα. Ἀρκετές σελίδες μαύρισαν καί τά γράμματα ἔγιναν δυσανάγνωστα.

Ἡ περιπέτεια τοῦ χειρογράφου συνεχίστηκε ἀφοῦ ὁ ἀρχαιοσυλλέκτης δέν μπόρεσε νά ἱκανοποιήσει τίς οἰκονομικές του ὑποχρεώσεις πρός τή Φρίντα Τσάκος καί ἐπέστρεψε τό σύνολο τῶν τμημάτων τοῦ ἀρχαίου χειρογράφου. Τελικά, ὁ κώδικας πουλήθηκε στό Ἑλβετικό ἵδρυμα Maecenas Foundation γιά διατήρηση καί δημοσίευση. Ἡ περιπέτεια τοῦ κειμένου ἔλαβε τέλος ὅταν εἰσήχθει ἐπίσημα στήν Ἑλβετία, στίς 19 Φεβρουαρίου 2001, στό ὄνομα τοῦ ἱδρύματος. Ἀμέσως ἔγινε κατανοητό ὅτι ὁ κώδικας εἶχε ὑποστεῖ μία σημαντική ἀπώλεια τῆς τάξης τοῦ 10-15% τοῦ ὑλικοῦ του ἐξ αἰτίας τῆς διάβρωσης. Τό ἵδρυμα μέ τή βοήθεια πολλῶν μελῶν τῆς ἐπιστημονικῆς κοινότητας φωτογράφησε, ἐπανασυναρμολόγησε καί μετέφρασε τόν κώδικα.

Ἡ σημασία τῶν ἀποκρύφων διηγήσεων στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε ἀρνητική. Ἡ πληθώρα αὐτῶν τῶν βιβλίων προκάλεσε ἀμφιβολίες, πνευματικό ἀναβρασμό καί ἀπώλεια τοῦ Ἀποστολικοῦ φρονήματος σέ μεγάλη ὁμάδα πιστῶν. Ἐξ αἰτίας τοῦ τελευταίου, τοπικές Ἐκκλησίες διχάστηκαν, γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, ἀφοῦ ἐξέλαβαν ἀπόκρυφα βιβλία ὡς θεόπνευστα καί τά χρησιμοποιοῦσαν στή λειτουργική ζωή τους, μέ ἀποτέλεσμα τόν μερικό ἀποπροσανατολισμό τῶν πιστῶν τους. Ἡ Ἐκκλησία μέ πληθώρα Πατέρων καί Διδασκάλων (Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας, Εἰρηναῖος Λουγδούνου, Τερτυλλιανός, Ἱππόλυτος Ρώμης, Μ. Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας κ.ἄ.) πολέμησε αὐτήν τήν κρίση καί τήν προσπάθεια τῆς ἀλλαγῆς καί τῆς νοθείας τῆς ἀποστολικῆς παράδοσης. Ἡ Ἐκκλησία κατόρθωσε τελικά νά ἐκφράσει τήν αὐτοσυνειδησία της καί νά προστατεύσει τή γνησιότητά της παραμερίζοντας κάθε κίβδηλη παράδοση καί κακόδοξη ἑρμηνεία τῶν γεγονότων τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τῆς ζωῆς τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου. Ἡ διαδικασία αὐτή διήρκεσε τρεῖς ὁλόκληρους αἰῶνες. Ἡ Ἐκκλησία βγῆκε νικητής ἀφοῦ πέτυχε νά φανερώσει καί νά ἐκφράσει τή γνήσια παράδοσή της.

Χρῆστος Νικολόπουλος
Θεολόγος - Βυζαντινολόγος

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ! Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΡΗΤΗΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἡ ἀποπνικτική καί ἀνελεύθερη ἀτμόσφαιρα, πού ἐπικρατεῖ ἐδῶ καί μῆνες στήν Πατρίδα μας μέ τήν Κρατική ἀπειλή

ἑνός τἄχα πολύ ἐπικίνδυνου ἰοῦ, εἰσεχώρησε καί στήν Ἐκκλησία καί στούς Ἱ. Ναούς μας ὡς ἀσέβεια καί προσβολή τοῦ ὄντως «Φοβεροῦ Τόπου», στόν ὁποῖον τελεσιουργοῦνται τά φρικτά καί Ἅγια Μυστήρια, ἡ φωνή τοῦ Σεβασμιωτάτου **Ἀρχιεπισκό-**

που Κρήτης κ. Εἰρηναίου ἤχησε ὡς «**φωνή ὑδάτων πολλῶν**» καί Ἱερῶν, ὡς Φωνή Πίστεως καί πραγματικῆς ἀγάπης πρός τούς ἀνθρώπους, ὡς ἤχηση ἐν Χριστῷ Ἐλευθερίας!

Τήν ἡμέρα τῆς Παναγίας, 15 Αὐγούστου 2020 τόν ἀκούσαμε μέ χαρά καί συγκίνηση νά λέη στό ἐκκλησίασμα του:

«**Ὅσοι βρίσκεστε μέσα στήν Ἐκκλησία βγάλτε τίς μάσκες! Ἡ πίστη μας δέν φυλακίζεται, ἡ Παναγία μᾶς ἐλευθερώνει**»!

Καί σέ κάποιον δημοσιογράφο, πού τόν ρώτησε μετά ἀπό μέρες, ἐπανέλαβε:

«**Εἴμαστε ἐλεύθεροι μέσα στήν Ἐκκλησία δέν εἴμαστε σκλαβωμένοι. Τοὐλάχιστον μέσα στό Ναό νά μή φοροῦμε μάσκες**»!

Αὐτή ἡ Φωνή τοῦ Σεβασμιωτάτου **Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης Εἰρηναίου** νά μᾶς ξαναδώση τήν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ καί τό αὐτεξούσιό μας καί νά γίνη ἀπαρχή ἀφυπνίσεως Κλήρου καί Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά παύση ἡ ἀσέβεια καί ἡ βεβήλωση τῶν Ἱερῶν καί τῶν Ὁσίων τῆς Πίστεώς μας!

Ζητοῦμε υἱικά, μέ βαθύτατον σεβασμό
καί ἐν Χριστῷ ἀγάπη
τίς εὐχές καί τίς προσευχές του!

π. Β. Ε. Β.

Μιά νηπιαγωγός μᾶς ἐξομολογεῖται τούς προβληματισμούς της

Σήμερα ἔπρεπε νά ἀφήσω ἕναν 4χρονο μαθητή νά κλαίει χωρίς νά μπορῶ νά τόν παρηγορήσω γιατί δέν ἔχω κανένα δικαίωμα νά βάλω ἕνα χέρι στόν ὦμο του γιά νά τόν ἠρεμήσω.

2. Σήμερα ἀρνήθηκα νά ἀφήσω ἕναν μαθητή νά πάει στό μπάνιο γιά 10 λεπτά ἐπειδή ἔπρεπε πρίν τό τμῆμα καθαρισμοῦ νά ἀπολυμάνει τό WC.

3. Σήμερα ἔπρεπε νά ἀπαγορεύσω σέ παιδιά ἀπό 4 ἕως 7 ἐτῶν νά ἀγκαλιάζονται, νά παίζουν μπάλα, νά κάνουν τσουλήθρα, νά παίζουν κρυφτό νά μήν κάθονται δίπλα-δίπλα, νά μήν ἀνταλλάσσουν παιχνίδια, νά μήν κάνουν ποδήλατα στό διαλλειμα ... καί οὕτω καθεξῆς.

4. Σήμερα πέρασα περισσότερο χρόνο ἀπαγορεύοντας, ρυθμίζοντας τήν κυκλοφορία, πηγαίνοντας στό μπάνιο καί πλένοντας τά χέρια ἀπό τό νά κάνω μαθητεία.

5. Σήμερα, παρά τίς προσπάθειές μας, εἶδα φόβους, ἀπογοητεύσεις καί ἀκόμη καί θλίψη στά μάτια τους.

6. Σήμερα ἔφυγα ἀπό τό σχολεῖο γιά πρώτη φορά μέ ντροπή γιά τήν ἡμέρα μου, ἀλλά ἔχοντας κάνει ὅ, τί ἦταν ἀπαραίτητο!

ΠΗΓΗ: ΤΡΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Καί μετά.....τί;

Κατά τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας καί τῶν 400 χρόνων ὑποδούλωσης-σκλαβιᾶς στόν Τοῦρκο κατακτητή, οἱ ἱερεῖς μας εἴτε μέ τό Κρυφό Σχολειό (μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους) γιά νά μείνει ἡ Ἑλληνική γλῶσσα ἀτόφια, τά ἰδανικά καί ἡ χριστιανική πίστη ἀκέραια καί ἡ σπίθα γιά τήν ἐπανάσταση ἀναμμένη, εἴτε μέ τό θάρρος, τήν λεβεντιά καί τήν πνοή ἔμπνευσης στόν ἀγῶνα γιά τήν λευτεριά, ὅπως ὁ Παπαφλέσσας, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός καί τόσοι ἄλλοι ἀγωνιστές, ὁδήγησαν τόν λαό στήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, στήν ἀποτίναξη τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ σέ κάθε μεριά τῆς πατρίδας μας.

Καί μετά ...τί;

ΜΕΤΑ μᾶς χάλασε αὐτό καί εἴπαμε νά τό ἀλλάξουμε!!!

Ἄς ἀλλάξουμε τά σχολικά-θρησκευτικά βιβλία καί ἡ Ὀρθοδοξία ἄς εἶναι μιά ἀπό τίς τόσες θρησκεῖες πού πρέπει ὑπό μορφή καταλόγου νά ἐνημερωθεῖ ὁ μαθητής γιά τήν ὕπαρξή της, ὅπως ὅμως καί ὅλων τῶν ἄλλων δοξασιῶν καί ἄς ἀμφισβητήσουμε τό Κρυφό Σχολειό καί τήν τότε ὠφελιμότητά του!!!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΩΣΤΕ!!!

Ἀργότερα εἴδαμε ὅτι ἡ συνοχή τοῦ Ἔθνους καί ἡ πολιτική προκοπή κάτω ἀπό τό πρίσμα τῆς Χριστιανοσύνης ἦταν ἀγκάθι ὁπότε μέ τήν δολοφονία τοῦ πρώτου οὐσιαστικά πραγματικοῦ Κυβερνήτη αὐτῆς τῆς ἔρημης χώρας, τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια φέραμε τά ξένα συμφέροντα στήν Ἑλλάδα γιά νά ἀρχίσει τό φαγοπότι!!!

Καί μετά ...τί;

ΜΕΤΑ μπορέσαμε μόνοι μας νά παραδοθοῦμε ἀμαχητί σέ κάθε ξένο Εὐρωπαῖο (συμμαχό μας;) καί ἦρθε μιᾶς ἄλλης μορφῆς ὑποδούλωση τοῦ Ἔθνους, οἰκονομικῶν συμφερόντων καί διαπλοκῆς!!!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΩΣΤΕ!!!

Ἀφοῦ λοιπόν μᾶς "χάλασε" καί ἡ Χριστιανική παιδεία στά σχολεῖα, ἐπιτρέψαμε στά βλαστάρια μας νά μαζοποιηθοῦν μέσα ἀπό τόν ἄκριτο μιμητισμό καί τήν ξενομανία, καταργῶντας κάθε ἐθνική ἰδιαιτερότητα, θεσμούς καί ἀξίες ἔτσι ὥστε:

–Νά μήν ὑπάρχει ὁμοιομορφία (κατάργηση ποδιᾶς, τέλος τά Ἀρρένων, Θηλέων!!! Ζήτω τά μεικτά σχολεῖα!!!).

–Νά μήν ὑπάρχει γλώσσα (κατάργηση Ἀρχαίων, τόνων καί πνευμάτων, θυσία στόν βωμό τό πολυτονικό. Ζήτω τό μονοτονικό!!!).

–Νά μήν ὑπάρχει Ἱστορία (κατάργηση κεφαλαίων στά βιβλία Ἱστορίας… εἴχαμε συνωστισμό στή Σμύρνη!! Τά Σκόπια εἶχαν πατρίδα τήν ἔλεγαν Μακεδονία!!! καί μάλιστα Σλαβικῆς προελεύσεως καί γλώσσας παρακαλῶ!!! Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στά σλαβικά διδάχθηκε ἀπό τόν Ἀριστοτέλη!!!) ΕΛΕΟΣ!!!

–Νά μήν ὑπάρχει φῦλο (κατάργηση βιολογικοῦ!!! Ζήτω τό κοινωνικό!!!).

Καί μετά …τί;

ΜΕΤΑ μπορέσαμε νά κόψουμε σιγά σιγά τόν ὀμφάλιο λῶρο καί νά δεχθοῦμε καί τόν ἔγγαμο βίο ὁμοφύλων καί τήν υἱοθεσία τέκνων, νά δεχθοῦμε ὅρκο πολιτικῆς τιμῆς καί συνειδήσεως καί ὄχι θρησκευτικό (ἐμεῖς οἱ ἀσυνείδητοι καί ὀπισθοδρομικοί!!!)

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΩΣΤΕ!!!

Εἴδαμε ὅμως ὅτι οἱ ἀντιστάσεις τοῦ λαοῦ ἔγιναν ἀπό ἐλάχιστες ἕως μηδαμινές καί εἴπαμε νά τό προχωρήσουμε ἀκόμα ἕνα βῆμα παραπέρα ἀφοῦ μᾶς…παίρνει!!!

Καί μετά …τί;

ΜΕΤΑ ἀφοῦ σέ βλέπουμε νά ἀντέχεις, σοῦ κλείσαμε καί τίς ἐκκλησίες γιά νά μήν δοξάζεις καί τιμᾶς τόν Θεό σου, τήν Σταυρική Θυσία Του τίς ἡμέρες τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἕνεκα τῆς ἀνθρώπινης ὑγείας πάνω ἀπό ὅλα!!!

Νά μήν ἐκκλησιάζεσαι ἀλλά νά ψωνίζεις ἐλεύθερα ἀπό τά σοῦπερμάρκετ, νά κλείνεσαι στό σπίτι σου καί ἔτσι θά σέ ἐνημερώνουμε(;;;) ἐμεῖς μέ τίς εἰδήσεις πού θέλουμε, τόν φόβο πού σοῦ πρέπει καί τήν ἀδράνεια καί τήν πειθαρχία πού σοῦ ἁρμόζει!!!

ΜΜΕ δικά μας ἔχουμε, τά ἐπιχορηγοῦμε νά παίζουν αὐτά πού σοῦ ἀξίζουν!!!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΩΣΤΕ!!!

–Πάρε καί τό κατέβασμα τῶν εἰκόνων ἀπό σχολικές αἴθουσες γιά νά μήν θίγονται προσφυγόπουλα καί μεταναστόπουλα.

–Πάρε καί τό κατέβασμα τῶν εἰκόνων ἀκόμα καί ἀπό τήν Ἁγιά Σοφιά, νά τήν κάνουμε τζαμί!!!

–Πάρε καί τήν κατάργηση τῆς πρωϊνῆς προσευχῆς καί μέσα στίς τάξεις γρήγορα ὅλοι, νά μήν συναθροίζεστε καί κολλήσουμε καί κανένα…ἰό!!!

Καί μετά …τί;

ΜΕΤΑ, ὅσο μᾶς παραδίνεσαι ἐσύ ἀμαχητί τόσο ἐμεῖς θά βρίσκουμε,

θά ἐφευρίσκουμε καί θά σοῦ παρέχουμε ἀπό ἐμβόλια μέχρι ὅτι θές!!!

Ἀπό ἐργασιακά κεκτημένα, πού πλέον δέν θά ἔχεις, μέχρι φθηνά ἐργατικά χέρια πού ἐσύ ἔχεις γιά μᾶς γιατί ἄν δέν; Τό ταμεῖο ἀνεργίας νά εἶναι καλά καί ἡ οὐρά τῶν ἀνέργων…Ὁ ἑπόμενος ἄς περάσει, αὐτός ἐδῶ ἔχει ἀντιστάσεις!!!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΩΣΤΕ!!!

Καί σάν νά μήν ἔφταναν αὐτά, γιά νά μήν χάσεις τήν ὑγειά σου πάντα(!):

–Πάρε καί μιά δόση τηλεδιασκέψεων καί ἠλεκτρονικῆς ἐξυπηρέτησης σέ κάθε μέσο συναλλαγῆς σέ ὑπουργεῖα, ἐφορίες, κλπ.

–Πάρε καί μέσα μαζικῆς μεταφορᾶς μέ μάσκα καί ξέχνα τό «διά ζώσης» πλέον ἀπό τήν ζωή σου γιά νά μήν ἔχουμε καί ἀντιδράσεις.

–Πάρε καί ἕνα νομοθετικό ρύθμισμα γιά «τό συναθροίζεστε» καί τίς πορεῖες γιά νά μήν ἔχουμε ἐξεγέρσεις ἀπό Σεπτέμβρη καί …

–Πάρε καί κάποιες ἐπιχορηγήσεις καί ἐπιδοτήσεις σέ δάνεια καί ἐπιχειρήσεις γιά νά χρυσώσουμε τό χάπι, γιά νά κλείσουν στόματα καί νά ἠρεμήσουν συνειδήσεις!!!

Καί μετά …τί;

ΜΕΤΑ θά σέ ἔχουμε στό χέρι ψυχή καί σώματι δεμένο, χρεωμένο, φοβισμένο καί μέ τόν κίνδυνο νά πλανᾶται ὅτι ἔρχεται δύσκολος χειμώνας, θά ἔρθει, δέν θά ἔρθει τό ἐμβόλιο… κλπ. κλπ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΩΣΤΕ!!!

Ἔτσι λοιπόν κάθε κυβέρνηση, κάθε πλανητάρχης, κάθε θρησκευτικός ἡγέτης, κάθε χώρα, κάθε ἤπειρος θά τρέμει καί θά φοβᾶται, ἡ παγκόσμια οἰκονομία θά καταρρέει, ἡ παγκόσμια ὑγεία θά κλονίζεται καί οἱ σέχτες, λέσχες, στοές καί κάθε μορφῆς συστημική ἐξουσία ὑπηρετῶντας τά συμφέροντα (ποιοῦ ἄραγε;) θά ἔρχεται ὡς λυτρωτής τάχα μου τῆς Ἀνθρωπότητας μέ τήν δύναμη πού τῆς δίνει τό «**ξέρεις ποιός εἶμαι ἐγώ;**» τῆς ἐπίγειας ἐξουσίας της …νά μᾶς σώσει!!!

Καί μετά …τί;

ΜΕΤΑ καλό θᾶναι, οἱ ἀπανταχοῦ προύχοντες καί κατέχοντες τά ἡνία τῆς παγκόσμιας κυβέρνησης νά κάνουν τήν αὐτοκριτική τους γιά τό «μέ τό ποιόν θέλουν νᾶναι, μέ τόν Διάολο ἤ μέ τόν Χριστό»;

Νά ἀναλάβουν τίς ὅποιες εὐθύνες τους γιατί τήν Ἡμέρα τῆς Κρίσεως ὅποτε αὐτή ἔρθει τό «ποιός εἶμαι ἐγώ» μπροστά στόν Θεό δέν θά ἔχει πλέον καμία ἀπολύτως σημασία γιά τήν μεταθανάτια ζωή, γιατί θά μείνουν ἐδῶ τα ὅσα ἐφήμερα, ὑλικά ἀγαθά καί ἄν ἀποκτήσαμε γιά τό σῶμα, ἀλλά γιά τήν ψυχή μας. Ἀλήθεια, πόσοι θά ἀξιωθοῦμε ἀπό τόν Κριτή μας νά ζήσουμε τήν Ἀθανασία πού μᾶς προσφέρει τό Φῶς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Καί μετά …τί; Δέν ἔχει ΜΕΤΑ!

Ὁ καθένας μας θά πάρει αὐτό πού τοῦ ἀναλογεῖ καί τοῦ ἀξίζει!

Χαράλαμπος Καμπερογιάννης
Μαθηματικός

Μνημοσύνου ἕνεκεν...

Μνήμη ἱερὰ καὶ πάνσεπτος τοῦ π. Ἠλία Μαστρογιαννοπούλου

Τὸ θεωρῶ μεγάλη μου τιμή, ἀλλὰ καὶ μέγιστο χρέος νὰ πῶ δυὸ λόγια ταπεινὰ γιὰ ἕναν ὄντως σεβάσμιο Ἄνθρωπο τῶν καιρῶν μας, ποὺ ἀναχώρησε «διὰ τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου μας» ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, τὴν 1η Φεβρουαρίου 2020: Καὶ μιλῶ γιὰ τὸν ὁσιακῆς βιοτῆς Γέροντα **π. Ἠλία Μαστρογιαννόπουλο**. Ἕνα πρόσωπο κορυφαῖο καὶ φωτεινό, τοῦ ὁποίου τὴ διαδρομὴ σφραγίζουν καί πολλά τιμητικά δημοσιεύματα γιά τό πρόσωπό του καί τήν Θεολογική καί Ποιμαντική του προσφορά.

Ἀξίζει κανεὶς νὰ μελετήσει τά συγγράμματα τοῦ π. Ἠλία γιά νά γνωρίσει τόν ἔνθεο παραδειγματισμὸ, τόν ὁποῖον μᾶς χαρίζει. Παραδειγματισμό ἱεραποστολικοῦ βίου καί διακονίας ἀψευδοῦς μέσα

στὴν ἱστορικὴ ἀδελφότητα τῆς «ΖΩΗΣ», τῆς ὁποίας πολλά, πάρα πολλὰ στελέχη, διακόνησαν μὲ ζῆλο καὶ φόβο Θεοῦ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ τὴν τίμησαν –ἄσχετα μὲ τὰ ὅσα λέγονται– γιατὶ δὲν εἶναι εὔκολο λ. χ. νὰ περιθωριοποιήσεις ἕναν ζηλωτὴ ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, τὸν ἀείμνηστο Ἀλέξανδρο Βάμβα ἢ νὰ διαγράψεις τὸν π. Ἰωάννη Ἀλεξίου, τὸν π. Νικόλαο Ἀρκᾶ κ. ἄ. ἀκόμη.

Συντονισμένος στὴν ἴδια συχνότητα ὁ π. Ἠλίας μὲ ἐκείνη τῶν πνευματικῶν του πατέρων καὶ ἱεροπρεπῶς διακονησάντων τὴν Ἀδελφότητα, κατόρθωσε ν'ἀφήσει, μέχρι σήμερα τὴ «σφραγίδα δωρεᾶς» του, στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ποὺ ἄδολη πίστη καὶ ταπείνωση διακονοῦσε ἕως τὶς ἐσχατιὲς τοῦ ἐπιγείου του βίου. Γιατὶ γιὰ Ἐκεῖνον ἄφησε καριέρες καὶ ἀξιώματα κοσμικά, ὥστε νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν ἕνα καὶ μοναδικό του προορισμό:Νὰ διακονήσει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέσω τῆς Ἀδελφότητος. Κι ὄχι μόνο αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδελφή του Σταματία. Πρόκειται γιὰ ἁγιασμένες Μορφὲς τοῦ 20ου αἰ, ποὺ τὰ πάντα κατέλιπον καὶ «ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ».

Ἀλήθεια, πόσο στὶς μέρες μας ὑπολογίζεται αὐτὸς ὁ ἱεραποστολικὸς ζῆλος, αὐτὴ ἡ θετικὴ ἀπάντηση στό Κυριακό, «**ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν**...»(Μαρκ. 8, 34). Πόσο προσμετρᾶται στὴν εὐφυΐα καὶ καπατσωσύνη μας ἡ κίνηση νὰ χάνεις τιμές, δόξες ἐπίγειες, αὐτοπροβολὴ καὶ ἔπαρση, καὶ νὰ προσμετρᾶσαι μὲ τὸν ἔσχατο Μοναχό, τὸν ἁπλὸ παπᾶ, μὲ τὸ φτωχὸ διάκονο τοῦ Εὐαγγελίου;

Ὁ ὑποφαινόμενος εἶχε τὴν εὐλογία νὰ λάβει δυό φορές τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντα.

Τὴν πρώτη φορὰ τὸ 1971, ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Προκοπίου, στὸ Μοναστήρι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Σκοπέλου, ὅπου εἶχε μεταβεῖ μαζὶ μὲ τὸ πνευματικό του ἀναστημα, τὸν μακαριστὸ **Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικόλαον**, γιὰ νὰ καταθέσουν τὰ εὐχετήρια, γιὰ τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Γέροντος Προκοπίου, πού μόναζε ἐκεῖ.

Τὴ δεύτερη φορὰ ἦταν στὴν Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς, στὸν χῶρο τῆς ἀδελφότητος, ἕνα χειμωνιάτικο ἀπόγευμα τοῦ 1991...

Τὶς κρατῶ καὶ τίς δύο συναντήσεις μέσα μου ὁλόφωτες καὶ πολὺ εὐλαβικὰ φυλαγμένες, γιατὶ ὁ Γέροντας ἦταν βρύση πνευματική, ποὺ ξεδιψοῦσε τὸν κάθε διψασμένο ὁδοιπόρο τοῦ βίου αὐτοῦ.

Τὴν εὐχή του νὰ ἔχουμε!

Τοῦ Προφήτου Ἠλιοὺ τοῦ Θεσβίτου 2020

Σκόπελος **π. Κων. Ν. Καλλιανός**

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΑΛΑΝΤΟΥΧΟΣ ΓΛΥΠΤΗΣ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΥΜΠΑΣ

Ὁ Εὐάγγελος Τύμπας τοῦ Ἰωάννου γεννήθηκε τό 1984 στή Σπολάϊτα Αἰτωλοακαρνανίας.

Αὐτοδίδακτος καλλιτέχνης, ἐκ πεποιθήσεως, πειραματίζεται μέσα ἀπό τά στοιχεῖα τοῦ περιβάλλοντος καί τῆς φύσης, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τή βάση τῆς καλλιτεχνικῆς του πορείας καί ἐξερεύνησης.

Ξεκίνησε σμιλεύοντας ἕνα ἄψυχο κομμάτι γύψου, τό ὁποῖο ἀπετέλεσε καί τό ἔναυσμα γιά τά μετέπειτα γλυπτά του.

Τά ἔργα του, κάποια ἀπό τά ὁποῖα παραθέτουμε, ὅπως μᾶς εἶπε «**εἶναι γλυπτά ἀνάγλυφα, ἀδριάντες, συνθέσεις, προτομές ἐμπνευσμένες ἀπό τίς**

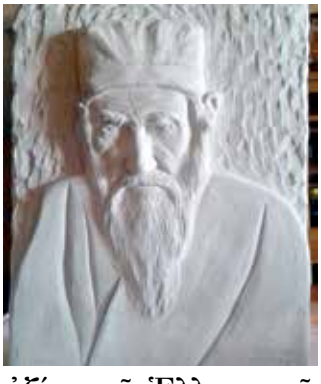

ἀξίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας μας, τῶν προγόνων μας, ἀλλά καί τῆς Ἱστορίας μας, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν καθημερινά βιώματα, πού σκοπό ἔχουν τήν ἀφύπνισή μας καί τήν ἐλπίδα γιά τόν τόπο πού γεννηθήκαμε, γιατί λαός χωρίς μνῆμες στούς προγόνους του, δέν ἔχει μέλλον...».

Δουλεύει τά πρόσωπα κυρίως ἀπό φωτογραφίες, ἤ μοντέλα, ἀλλά καί δημιουργεῖ πρόσωπα τῆς φαντασίας του.

Τά προπλάσματα τῶν ἔργων του εἶναι ἀπευθείας σέ γῦψο.

Ὅπως λέει: «**Προσπαθῶ νά δώσω στά ἔργα μου λεπτομέρειες ἀλλά καί ἕνα συναίσθημα, πού πιστεύω ὅτι εἶναι σημαντικό ὅταν ἀπεικονίζεται ἡ ζωή ἀλλά καί ὁ θάνατος...».**

Αὐτός ὁ νέος Καλλιτέχνης, πού ἀγωνίζεται νά ἀπεικονίση τήν Πίστη του στόν Θεό μας καί τήν ἀγάπη του στούς ἀνθρώπους καί στήν Πατρίδα μας, ἀξίζει τήν προσοχή μας.

Τοῦ εὐχόμεθα ὁλόψυχα, καλή δύναμη στό ἔργο του!

π. Β.

Σημ.:Τό ἐπίτιτλο εἶναι λεπτομέρεια ἀπό ἔργο του

ΠΡΟΣΚΥΝΑ, ΤΟΥΡΚΕ!

Αὐτὴ εἶναι ἡ μοίρα σου, Ἐρντογάν, καὶ λαὲ τῆς Τουρκίας!.. Νὰ προσκυνᾶτε μέσα στὸν μεγαλύτερο ναὸ τῆς Ὀρθοδοξίας! Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Ἁγιά Σοφιᾶς!

Χαίρεστε; Τί χαίρεστε;... Προδότες τοῦ ἑαυτοῦ σας εἶστε! Τῆς πατρίδας σας, τῆς θρησκείας σας! Οἱ ἁγιογραφίες δὲν σβήνουν, δὲν ἀποκρύπτονται! Θὰ εἶναι πάντα ἐκεῖ νὰ σᾶς θυμίζουν πόσο ἀδύναμοι, πόσο ἄδειοι ἄνθρωποι εἶστε χωρὶς τὰ ὅπλα καὶ τὸ χρῆμα σας!

Ἔτσι Τοῦρκε!...**Προσκύνα μέσα στὴν Ἁγιὰ Σοφιά, στὸν ναὸ τῆς Ὀρθοδοξίας!**... Τόσο ἀμόρφωτος εἶσαι ποὺ δὲν σέβεσαι κἂν τὸν δικό σου θεὸ ...καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ μας!

Ἕλληνας σὲ τζαμὶ δὲν θὰ προσκυνοῦσε οὔτε μὲ τὴν βία!... Θὰ εὕρισκε τρόπο νὰ αὐτοκτονήσει ...

Εὐχαριστοῦμε, Ἐρντογάν, ποὺ ἔδειξες παγκοσμίως ποιὰ εἶναι ἡ δύναμη τῆς Ἁγιᾶς Σοφιᾶς, τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Ἀντίοχος Μοναχός

«ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΠΕΡΝΑΡΝΤΑ ΑΛΜΠΑ»

Τό ἐνδιαφέρον αὐτό ἔργο τοῦ σπουδαίου Ἱσπανοῦ συγγραφέα Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα (1899-1936) παίχθηκε αὐτή τήν περίοδο στό θέατρο ΤΕΧΝΟΧΩΡΟΣ.

Κόλαση ἐπικρατεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει ἀγάπη. Ὅπου δέν ὑπάρχει ἀγάπη ἡ ζωή δέν ἀνθεῖ οὔτε καρποφορεῖ. Στό σπίτι τῆς Μπερνάντα Ἄλμπα ὁ θάνατος ρίχνει βαρειά τήν σκιά του. Τό ἔργο ἀρχίζει μέ θάνατο καί τελειώνει μέ θάνατο. Ἔχει πεθάνει ὁ ἄντρας τῆς Μπερνάντα καί αὐτή μέ τίς πέντε κόρες της εἶναι στήν ἐκκλησία ὅπου γίνεται ἡ κηδεία. Ἀπό τόν διάλογο ἀνάμεσα στήν ὑπηρέτρια καί τήν οἰκονόμο Πόνθια παίρνουμε τίς πρῶτες πληροφορίες γιά τόν χαρακτήρα, τήν συμπεριφορά καί τίς ἀντιλήψεις τῆς Μπερνάντα Ἄλμπα. Γιά τήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στό σπίτι.

Ἐπιστρέφουν ἀπό τήν κηδεία ἡ Μπερνάντα, οἱ κόρες της καί κάποιες γειτόνισσες. Οἱ ἄντρες δέν μπαίνουν στό σπίτι. Θά τούς σερβίρουν λεμονάδα – κάνει πολλή ζέστη – στήν αὐλή. Στή συνέχεια συμπληρώνεται ἡ σκιαγράφηση τοῦ προσώπου τῆς Μπερνάντα μέ τούς χαρακτηρισμούς ἄλλων προσώπων καί μέ τούς δικούς της λόγους, τίς δικές της ἐνέργειες. Τό κορίτσι τῆς γειτονιᾶς ἐκφράζει τήν ἐντύπωσή του: «Τί κακιά γυναῖκα!» Τόν φόβο πού βασιλεύει στό σπίτι λόγω τῆς αὐστηρότητας τῆς μητέρας φανερώνει ἡ φράση τῆς Ἀμέλεια πρός τήν ἀδελφή της Μαγκνταλένα καί τήν Πόνθια: «Σωπᾶστε, θά μᾶς ἀκούσει κι' ὕστερα ...». Καί ἡ ὑπηρέτρια: «... λεπτό δέν μ' ἀφήνει ν' ἀνασάνω ἡ Μπερνάντα». Στό τραγούδι τῆς μισότρελης μητέρας της διατυπώνεται ἕνας ἀκριβής χαρακτηρισμός: «... Μπερνάντα εἶσαι ἴδια λεοπάρντα ...».

Θά κρατήσουν πένθος ὀκτώ χρόνια. «Οὔτε τό ἀεράκι τοῦ δρόμου δέν θά φθάσει στή στράτα μας. Οἱ θύρες καί τά παράθυρα θά 'ναι σά χτισμένα», λέει στίς κόρες της. Πρέπει νά φτιάξουν τήν προίκα τους. Σύντομα ἐκδηλώνει τήν αὐταρχικότητά της. «Σ' αὐτό τό σπίτι θά γίνεται ὅ,τι θέλω ἐγώ». Ὁ θάνατος τοῦ ἄντρα της δέν ἔχει μαλακώσει τήν καρδιά της. Ἡ Πόνθια τήν ρωτᾶ ἄν θά δώσουν τίποτα ἀπό τά ροῦχα τοῦ μακαρίτη στούς φτωχούς, μετά τήν κηδεία. Ἡ Μπερνάντα ἀπαντᾶ ἀπότομα: «Τίποτα». «Μάρμαρο ἡ καρδιά της» λέει ἡ Πόνθια.

Δέν δείχνει ἴχνος ἀγάπης στίς κόρες της. Δέν τούς μιλᾶ μόνον αὐστηρά, ἀλλά καί ἐπιτιμητικά. Τούς φέρεται μέ σκαιότητα καί τίς βρίζει. Ἀλλά καί ἀπό τίς σχέσεις τῶν πέντε θυγατέρων της (Ἀγγούστιας, Ἀμέλεια, Μαρτύριο, Μαγκνταλένα καί Ἀντέλα) ἡ ἀγάπη ἀπουσιάζει. Συχνές οἱ ἐπικρίσεις, τά παράπονα, οἱ εἰρωνεῖες, τά πικρά λόγια, οἱ γκρίνιες, οἱ ἀντιπαραθέσεις, οἱ

καβγάδες. Κατά τήν γνώμη τῆς ὑπηρέτριας «Στρίγγλες εἶναι ὅλες τους».

Ἡ Μπερνάρντα ἔχει μεγάλη ἰδέα γιά τό σπίτι της, τήν οἰκογένειά της καί προσπαθεῖ νά τά κρατᾶ ἀλώβητα καί ἀμόλυντα ἀπό τόν κοινωνικό περίγυρο, ἀπό τούς συγχωριανούς της, τούς ὁποίους περιφρονεῖ βαθύτατα. Τούς θεωρεῖ κατωτέρους της, δέν εἶναι τῆς τάξεώς της. Γι' αὐτό δέν δέχτηκε νά πάρει ἡ κόρη της Μαρτύριο τόν Ἐνρίκο Οὐμάνας. «Ὁ πατέρας του ξενοδούλευε», λέει στήν Πόνθια. «Ἐδῶ οἱ ἄντρες ἀνήκουν σέ ἄλλη τάξη. Κανείς τους δέν ἀξίζει γιά νά τίς παντρευτεῖ».

Οἱ περί ἠθικῆς πεποιθήσεις τῆς Μπερνάντα δέν εἶναι καρπός μιᾶς πίστεως πνευματικῆς τάξεως, ἀλλά κοινωνικῆς ἀντιλήψεως περί τιμῆς. Τήν ἐνδιαφέρει τό καλό ὄνομα τῆς οἰκογένειάς της καί τῶν μελῶν της. Τρέμει τά κουτσομπολιά, νοιάζεται γιά τό τί θά πεῖ ὁ κόσμος. Γι' αὐτό εἶναι αὐστηρή καί ἐπιβάλλει περιορισμούς, ἀλλά δέν ἐνδιαφέρεται γιά τήν οὐσία. Ἡ ἠθική της στηρίζει, δικαιολογεῖ τήν αὐστηρότητα, σκληρότητα, αὐταρχικότητα καί ἀλαζονεία της. Ἡ Μπερνάντα δέν εἶναι ὑπερήφανη μόνον γιά τήν κοινωνική της ἀνωτερότητα, ἀλλά πιστεύει ὅτι σκέπτεται καί ἐνεργεῖ σωστά. Ἔχει τήν πλάνη ὅτι κρατᾶ ὑπό τόν ἔλεγχό της τό σπίτι της, ὅτι βλέπει καί προβλέπει τά πάντα, ἐπαγρυπνεῖ καί προστατεύει τίς κόρες της ἀπό παραστρατήματα. Τυφλωμένη ἀπό τήν ὑπερηφάνεια δέν ὑποπτεύεται ὅτι τό καζάνι βράζει. Ἐπειδή καταστέλλει εὔκολα κάποιες ἀντιδράσεις πού ἐκδηλώνουν οἱ κόρες της, νομίζει ὅτι καί στό βυθό τά πράγματα ἠρεμοῦν.

Στό προσκήνιο τῆς ζωῆς τους δέν ἐμφανίζεται ἄντρας. Ὑπάρχει ὅμως στό παρασκήνιο καί δρᾶ καταλυτικά. «Ἐκεῖ ἔξω εἶναι ἀλλά ἐδῶ μέσα κυβερνᾶ» θά πεῖ ἡ Ἀντέλα σέ μιά κορύφωση ἐντάσεως. Εἶναι ὁ εἰκοσιπεντάχρονος Πέπε Ρομάνο, τό ὀμορφότερο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ. Θά παντρευτεῖ τήν μεγαλύτερη κόρη, τήν Ἀγγούστιας 39 χρόνων, ὄχι γιά τήν ὀμορφιά της οὔτε γιά τήν ὑγεία της – εἶναι φιλάσθενη - ἀλλά γιά τήν προίκα της. Παίρνει ὅλη τήν κληρονομιά τοῦ πατέρα της, προηγούμενου ἄντρα τῆς Μπερνάρντα.

Ἡ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων ἀποκαλύπτει ὅτι ὅλες οἱ κόρες τόν θέλουν. Φυτρώνουν ζήλεια καί φθόνος ἀνάμεσά τους καί οἱ σχέσεις τους ὀξύνονται. Φλογερά ἐρωτευμένη μαζί του ἡ μικρότερη κόρη Ἀντέλα τολμᾶ νά ξεπορτίσει. Καί ὁμολογεῖ μέ καύχηση: «Ὁ Πέπε Ρομάνο εἶναι δικός μου. Πῆγα μαζί του στόν ξεροπόταμο». Ἡ Μπερνάντα ἐξοργίζεται, παίρνει ὅπλο καί πηγαίνοντας στό παράθυρο πυροβολεῖ τόν νέο. Λόγω τῆς νύχτας δέν τόν σκοτώνει. Ὁ Πέπε διαφεύγει πληγωμένος. Ἡ Ἀντέλα νομίζει ὅτι τόν ἐσκότωσε ἡ μητέρα της καί κλειδώνεται στό δωμάτιό της. Σέ λίγο σπάζουν τήν πόρτα καί τήν βρίσκουν κρεμασμένη. Ἡ Μπερνάντα ἀπαγορεύει τό κλάμα, ἐπιβάλλει σιωπή. «Ἡ κόρη μου πέθανε παρθένα». Αὐτό θέλει νά πιστεύουν ὅλοι ἔξω ἀπό τήν οἰκογένειά της.

Ἀνθρώπους μπορεῖ νά περιορίζει καί νά φυλακίζει κανείς. Τό πνεῦμα ὄχι. Ἡ καταπίεση πυροδοτεῖ ἀντίδραση. Ἡ πειθώ καί ὄχι ἡ βία μπορεῖ νά φέρει τό ἐπιθυμητό ἀποτέλεσμα. Ἡ μονομέρεια στήν ἠθική δέν εἶναι ἔκφραση πνευματικῆς ὑγείας. Ἡ ἠθική δέν ἐπιβάλλεται, ἀλλά ἐμπνέεται.

Κατά τήν ἀπουσία τῆς Μπερνάντα καί τῶν θυγατέρων της στήν ἐκκλησία γιά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ δεύτερου ἄντρα της ἡ Πόνθια καί ἡ ὑπηρέτρια συζητοῦν. Ἡ Πόνθια: «Ἐμεῖς ἔχουμε τά μπράτσα μας καί δύο μέτρα γῆς». Ὑπηρέτρια: «Τό μόνο μερτικό πού πέφτει σέ μᾶς τούς ἄκληρους». Σώφρονες ὅσοι δέν λησμονοῦν αὐτό τό «μερτικό», «τά δύο μέτρα γῆς» πού θά δεχθοῦν τό σκήνωμα τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, ὅταν ὁ Δημιουργός μας ἀποφασίσει τόν προσωρινό χωρισμό τους. Ὅσοι δέν τό λησμονοῦν καί ρυθμίζουν τήν ζωή τους μέ τήν προοπτική τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Συζητῶντας μέ τήν Πόνθια ἡ Μπερνάντα λέει: «Μεγαλώνεις παιδιά καί τρέμει τό φυλλοκάρδι σου ἄν ὁ δρόμος πού θά τραβήξουν θά 'ναι ὁ σωστός». Μεγάλες οἱ ἔγνοιες τῶν ὑπεύθυνων γονέων. Γιά τήν ὑγεία, κανονική ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν, γιά ὅλες τίς φάσεις τῆς ζωῆς τους, ἀπό τό παιχνίδι μέχρι τήν ἐκπαίδευση καί μόρφωσή τους. Καί οἱ γονεῖς πού ἔχουν χριστιανικό προσανατολισμό ζωῆς ἔχοντας ζωντανό δεσμό μέ τήν Ἐκκλησία καί ἔχουν δώσει ἀνάλογα ἐφόδια στά παιδιά τους ἔχουν ἰδιαίτερη ἔγνοια «ἄν ὁ δρόμος πού θά τραβήξουν θά 'ναι ὁ σωστός». Ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι οἱ γονεῖς πού δέν ἔχουν εὐτυχήσει νά ἔχουν θεμελιώσει τήν ζωή τους ἐπί τήν Πέτραν μόνον μιά χοντρική ἰδέα ἔχουν γιά τό ποιός εἶναι ὁ σωστός δρόμος ζωῆς. Καί γιά τίς δύο κατηγορίες γονέων οἱ κίνδυνοι ἀπό διάφορους παράγοντες τεχνικούς (τροχαῖα, ἠλεκτροπληξία κ.ἄ.), κοινωνικούς (συναναστροφές, κέντρα διασκεδάσεως, θεάματα, ναρκωτικά, ἰδεολογίες, παραθρησκευτικές δραστηριότητες κ.ἄ.), τεχνολογικῆς προόδου (Διαδίκτυο, ἠλεκτρονικός ὑπολογιστής κ.ἄ.) ἀποτελοῦν πρόσθετες αἰτίες ἀνησυχίας.

Συνομιλῶντας οἱ κοπέλες μέ τήν Πόνθια καί μέ ἀφορμή ἐνέργεια τοῦ γιοῦ της μέ χρηματοδότησή της, ἡ Ἀντέλα λέει: «Βέβαια, σ' αὐτούς ὅλα συγχωροῦνται». Πρόκειται γιά διπλή ἠθική. Ἄλλα ἰσχύουν γιά τόν ἄντρα, ἄλλα γιά τήν γυναίκα. Αὐτή πρέπει νά εἶναι ἠθική καί πιστή στόν σύζυγό της. Ἐκεῖνος ἐπιτρέπεται νά κάνει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Τό δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου καί σ' αὐτόν τόν τομέα! Ὁ Ἀγαμέμνοντας εἶχε ἀσφαλῶς τήν ἀξίωση νά τοῦ εἶναι πιστή καί ἀφοσιωμένη ἡ γυναίκα του Κλυταιμνήστρα κατά τήν δεκαετῆ ἀπουσία του στήν Τροία. Αὐτός εἶχε τό δικαίωμα νά φέρει τήν Κασσάνδρα γιά παλλακίδα του στό Ἄργος καί νά ζητᾶ ἀπό τήν γυναίκα του: «μέ καλοσύνη τώρα αὐτήν ἐδῶ τήν ξένη μέσα στό σπίτι ὁδήγησε» (Αἰσχύλου «Ἀγαμέμνων» στίχος 950).

Λόγω τῶν οἰκογενειακῶν καί κοινωνικῶν ἀντιλήψεων καί περιορισμῶν,

ἡ Ἀμέλεια λέει: «Τό χειρότερο πού μπορεῖ νά πάθεις εἶναι νά γεννηθεῖς γυναίκα». Ἀναμφισβήτητη ἡ μειονεκτική θέση τῆς γυναίκας. Μέ τό στόμα τῆς Μήδειας στήν ὁμώνυμη τραγωδία του ὁ Εὐριπίδης λέει (στίχοι 230-237): «Ἀπ᾽ ὅλα τά πλάσματα, ὅσα ψυχή καί σκέψη ἔχουν, ἐμεῖς οἱ γυναῖκες τό πιό δυστυχισμένο εἴμαστε γέννημα· γιατί ἐμεῖς πρῶτα πρῶτα δίνοντας χρήματα πολλά ἄντρα πρέπει νά ἀγοράσουμε κι᾽ ἀφέντη τοῦ κορμιοῦ μας νά πάρουμε· κι᾽ αὐτό εἶναι κακό ἀπό τό πρῶτο πιό μεγάλο. Καί σ᾽ αὐτό εἶναι ὁ πιό μεγάλος ἀγώνας μας, ἄν θά πάρουμε ἄντρα καλό ἤ κακό. Γιατί ὁ χωρισμός φήμη καλή δέ φέρνει στίς γυναῖκες καί δέν μπορεῖς τόν ἄντρα σου ν᾽ ἀφήσεις».

Δέν γνωρίζω πόσο διαφορετική ἦταν ἡ θέση τῆς γυναίκας στήν περίοδο τῆς γυναικοκρατίας. Οὔτε ἐάν ἡ κοινωνιολογία μπορεῖ νά μᾶς βεβαιώσει ὅτι ὑπῆρξε τέτοια περίοδος στήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Μηδαμινά νομίζω ὅτι εἶναι στήν πράξη τά ἐπιτεύγματα τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος στίς λεγόμενες προηγμένες κοινωνίες. Ἀνύπαρκτα στίς ὑποανάπτυκτες περιοχές τοῦ πλανήτη. Εὔλογα διερωτᾶται κανείς γιατί δέν διαπλάθει σωστούς ἀνθρώπους ἡ γυναίκα-μητέρα. Γιατί καί ἐάν ὑποθέσουμε ὅτι γνωρίζει καί θέλει νά σπείρει στό χωράφι τοῦ γιοῦ της ἄριστο σπόρο ὁ ἐχθρός καί ὁ γιός θά συνεργαστοῦν γιά νά περιορίσουν ἤ νά ματαιώσουν τήν καρποφορία του στή ζωή του.

Σέ ἔντονο διάλογο ἀνάμεσα στήν Πόνθια καί τήν Μπερνάντα ἡ πρώτη λέει: «Τά τέλη του κανείς δέν τά ξέρει». Τήν ἀλήθεια αὐτή βεβαιώνει ἡ κοινή πεῖρα. Καί ἡ σκέψη πάει στή δυσάρεστη ἐκδοχή, γιατί δέν φοβόμαστε τό εὐτυχισμένο τέλος. Ἀπαισιοδοξία; Ὄχι. Ρεαλισμός. Οἱ σωματικές καί διανοητικές δυνάμεις μέ τήν πάροδο τῆς ἡλικίας μειώνονται. Ἡ οἰκονομική κατάσταση μπορεῖ νά μή χειροτερεύει, ἀλλά δέν εἶναι σπάνιο τό φαινόμενο ἡ εὐχέρεια ἀκόμη καί ὁ πλοῦτος νά παραχωροῦν τήν θέση τους στή φτώχεια. Γιά εὐνοϊκή κοινωνική κατάσταση δέν ὑπάρχει καμία ἐγγύηση. Μέ διάφορες παραλλαγές ἀρχαῖοι Ἕλληνες τραγικοί ὑπενθυμίζουν τό τοῦ Σόλωνος: «Μηδένα πρό τοῦ τέλους μακάριζε».

Στήν ἴδια συνομιλία ἡ Πόνθια: «Καί τί εἶναι σίγουρο σέ τούτη τή ζωή;» Πόσο σημαντικό ἔργο ἐπιτελεῖ ἕνας δραματουργός ὑπενθυμίζοντας αὐτές τίς ἀλήθειες στούς μελετητές τῶν ἔργων του καί στούς θεατές τῶν παραστάσεών τους! Ἀρκεῖ νά μήν λησμονοῦνται τά μηνύματά τους μετά τό κλείσιμο τῆς αὐλαίας.

Καί ἡ Μπερνάντα: «Τά πράγματα δέν ἔρχονται πάντα ὅπως τά θέλουμε». Τό βεβαιώνει ἡ πεῖρα ὅλων μας. Φρόνιμο νά τό δεχόμαστε μέ ὑπομονή καί τήν πεποίθηση ὅτι Κάποιος πάνσοφος, παντοδύναμος καί πανάγαθος κινεῖ τά νήματα τῆς ζωῆς μας καί τῆς πορείας τοῦ κόσμου.

Νίκος Τσιρώνης
Οἰκονομολόγος

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή ἐξακολουθοῦν νά γίνονται στήν Ἐνορία μας, στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ», Μαυρομιχάλη 96, ἀλλά μέ διαφορετική τάξη ἀπό ἐκείνη πού ἴσχυε πρό τῶν περιοριστικῶν μέτρων τοῦ λεγομένου Κορῶνα Ἰοῦ.

Μέ τήν καθιερωμένη ἐπί 40 ἔτη τάξη, κάθε ΚΥΡΙΑΚΗ πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία καί πρό τῆς Ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρετίθετο δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρός Ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε Τρίτη ἀπόγευμα, ἀπό τίς ἀρχές Ὀκτωβρίου, ἐγίνοντο δύο Ὁμιλίες: Θεολογικά Μαθήματα καί Σχολή Νέων.

Μετά τά περιοριστικά μέτρα τοῦ Κορῶνα Ἰοῦ, πού ἀπαγορεύουν τήν προσέλευση ὅλων τῶν ἐπιθυμούντων, οἱ ὁμιλίες γίνονται διαδικτυακά ὡς ἑξῆς:

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ 12.00 ΕΩΣ 13.00
ΜΕ ΘΕΜΑ:
« Τά Δόγματα τῆς Πίστεως ὡς λειτουργία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ».

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ ἀπόγευμα 7.00 ΕΩΣ 8.00
ΜΕ ΘΕΜΑ:
« Ἡ Κυβερνητική τῆς ψυχῆς μας, τῶν ἄλλων, ἀλλά καί τῆς Πατρίδος μας ».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τῶν θεμάτων γίνεται διάλογος μέ τούς παρόντες ἀλλά καί μέ τούς διαδικτυακούς Ἀκροατές.

Υπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

Οἱ ἀνωτέρω Ὁμιλίες ἀναρτῶνται, μετά τήν διαδικτυακή τους μετάδοση στό Κανάλι «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΥΠΑΚΟΗ» στό YouTube

ISSN 2585 - 223X